

ДЖЕЙМС ПАТЕРСЪН, МАРШАЛ КАРП ВЪЗМЕЗДИЕ

Част 2 от „Отдел Специални клиенти“

Превод от английски: Стоянка Карачанова, 2016

chitanka.info

*На моя съавтор и внук Зак.
Продължавай да пишеш, хлапе.*
МК

**ПРОЛОГ
ГИДЪН И ДЕЙВ**

1.

31 октомври 2001 г.

— Ти сериозно ли говореше онова нещо за Хитлер? — попита Дейв, докато поръсваше джинсите и пуловера на Мередит със запалителна течност.

— Ей, по-полека с керосина, пироман такъв — отвърна Гидън, — трябва само да подпалим дрехите ѝ, а не цялата къща.

— Опитах се да я спра — добави Дейв и хвърли сутиена и бикините ѝ върху купчинката дрехи. Направи го с нехаен жест на тийнейджър, който се опитва да се отърве от бельото на по-голямата си сестра. За Дейв това бяха просто парцали, които трябваше да изгорят, но за шестнадесетгодишния Гидън черният дантелен сутиен и прашките в комплект с него бяха чиста проба гориво за подклаждане на момчешките му фантазии.

Мередит беше на двадесет и една, учеше в колеж, беше червенокоса със зелени очи и млечнобяла кожа. За нея Гидън беше просто поредният от откачените приятели на брат ѝ. Тя нямаше представа колко далеч беше отишло въображението му.

— Нали видя? — каза Дейв и добави още няколко щедри струи запалителна течност върху купчината дрехи, поглеждайки към Гидън, сякаш търсеше потвърждение за думите си. — Не се ли опитах да я спра?

— Ти все се опитваш да спреш сестра си да прави глупости — отвърна Гидън, — но тя е с пет години по-голяма от теб и е петдесет пъти по-твърдоглава. Стой настрана.

Дейв отстъпи крачка назад от стария градински грил.

— И да — отвърна Гидън, драсвайки клечка кибрит, — адски сериозен бях за онова нещо с Хитлер.

Той хвърли клечката върху смачкания пуловер на Мередит и докато във въздуха се издигаха синьо-оранжеви пламъци, той най-накрая си позволи да възкреси случилото се онази вечер.

Беше нощта с плажното парти на Салви за Хелуин и Дейв беше положил всички усилия да убеди Мередит да не ходи.

— Какво ще му е толкова интересното? — беше попитал той. — Мидите, канолите^[1] или размотаването с онази банда пияни мазници?

— Не, Дейвид — беше отвърнала тя. Винаги го наричаше така, когато искаше да изтъкне, че е по-голямата. — Ще отида, защото са поканили една жестока банда, ще има фойерверки като на китайската нова година и защото мозъкът ми вече е изпушил след четири часа над учебника по макроикономика. Защо не дойдете и вие с Гидън?

— На мафиотското парти? — беше отвърнал Дейв — Не. Нали знаеш колко много татко мразеше фамилия Салви?

— Всички ги мразят, но въпреки това всички ходят. Какво като са от мафията? Бирата е безплатна, а и знаеш, че със сигурност няма да ти проверяват личната карта. По кое време ще излезе от работа мама? — попита тя вече на вратата.

— Тази вечер барът ще е пълен и няма да се прибере преди три.

— Значи аз ще съм си у дома в три без десет — бе казала тя, след което им изпрати въздушни целувки и тръгна, смеейки се.

Два часа по-късно се върна с разкъсани джинси и пуловер, по лицето ѝ имаше размазана засъхнала кръв, а в разбърканата ѝ коса беше полепнал мокър пясък.

— Енцо — промълви тя, едва сдържайки сълзите си. — Енцо Салви.

— Удари ли те? — попита Дейв.

— По-лошо — отвърна тя и прегърна малкия си брат, хлипайки на гърдите му.

— Недей да се къпеш — обади се Гидън, — в полицията събират веществени доказателства при разследване на изнасилвания.

— Без ченгета — отвърна тя и се отскубна от Дейв, след което се заключи в банята и прекара следващите тридесет минути под душа, опитвайки се да отмие мръсотията, миризмата и срама.

Доиде при тях в кухнята облечена в развлечен сив анцуг и с бейзболна шапка на „Мете“, която закриваше половината ѝ лице.

— Направихме ти горещ шоколад — обади се Дейв.

— Искаш ли бонбони? — попита я Гидън, подавайки ѝ пакетче меки желирани бонбони.

— Тази вечер нещо не ми е до бонбони — отвърна тя и изля половината от горещия шоколад в мивката. Извади от кухненския шкаф бутилка уиски „Джеймисън“ и допълни чашата си. — И говоря сериозно. Никакви ченгета — добави тя. — Както и определено не можете да казвате на мама.

— Не знам, Мер, не мислиш ли, че мама... — поклати глава Дейв.

— Не! — изпищя Мередит. — Не, не, не! — Сълзите отново бликнаха в очите ѝ и тя избърса лицето си с ръкав. — Той каза, че ако се раздрънкам... ако ѝ кажа... тя ще е следващата — отвърна тя и се задави с какаото.

След още две дози „Джеймисън“ Мередит беше готова да си легне.

— Благодаря ви. Не знам какво щях да правя без вас, момчета.

Прегърна ги и двамата и ги дари с по една лека целувка по бузата. Целувка като за по-малък брат. Нищо общо с тази, за която Гидън от години си мечтаеше.

— Направете ми още една услуга, изгорете това — добави тя и захвърли дрехите си на пода.

Еластичните джинси горяха бавно.

— Ще ми се топките на Енцо Салви да бяха вътре — заяви Дейв, довършвайки третата си бира, докато гледеше как пламъците се прокрадваха през дъното на тъмносиния панталон.

От повече от година онова за Хитлер беше любимият аргумент на Гидън. „Мислиш ли, че Хитлер е бил добричък, когато е бил в гимназията? — питаше го често той и добавяше, без да дочака отговор: — Не, бил е зъл и откачен. И е ставал все по-зле. Не мислиш ли, че сега светът щеше да е едно по-добро място, ако някой беше затрил Хитлер още докато е бил млад? Защото съм дяволски сигурен, че Хауърд Бийч ще е едно много по-добро място, ако някой затрие Енцо Салви.“

Дейв неизменно отговаряше: „Ти си луд!“, но тази вечер, докато гледеше как дрехите на сестра му се превръщат в пепел, тази идея вече не му звучеше чак толкова откачено.

— Аз съм виновен — измърмори Дейв, — закъснял съм с три плащания.

— Глупости! — отвърна Гидън. — Никой не изнасилва нечия сестра заради някакви си шейсет долара. Енцо Салви е откачалка.

Дейв си отвори друга бира и най-накрая зададе въпроса, който Гидън очакваше да чуе:

— Как ще го направим?

---

[1] Италиански тестен десерт — малки пурички с пълнеж от крем, популярен в Сицилия. — Б.пр. ↑

2.

На следващата сутрин Гидън отиде до книжарницата за използвани книги и продаде цялата си колекция с комикси „Споун“ на болезнено ниска цена.

— Благодаря ти — каза му Дейв, който знаеше, че няма друг начин да намери пари, за да се заплати с Енцо.

— Убийството на този боклук ще е скъпо, но си струва — отвърна Гидън.

През следващите три седмици двете момчета обмисляха, премисляха и преосмисляха убийството, гледайки епизоди на „От местопрестъплението“ и вземайки под наем видеокасети с всички филми на Джет Ли, Джеки Чан и Жан-Клод Ван Дам, които успяха да намерят. Освен това ходеха да тичат на плажа, вдигаха тежести и се мъчеха да направят мускули с протеиновия препарат *MegaMass 4000* на Джо Уайдър.

— Енцо пие стероиди още от първата година в гимназията — отбеляза Дейв, докато двамата с приятеля му поглъщаха първата от трите си дневни дози протеинов шейк.

— Значи топките му вече са се спаружили — отвърна Гидън.

— Не. Значи, че ние можем цяла вечност да си пием тази шоколадова гадост, а той пак ще има двойно повече мускули и от двама ни, взети заедно.

— На кого му пука? — попита Гидън и вдигна чашата си за поздрав. — Дори и така да е, пак ще имаме по-големи топки.

Цялото нещо не им се струваше истинско до момента, в който взеха решение за оръжието. Бяха си направили списък с различните възможности с плюсове и минуси срещу всяка от тях. Пистолетът имаше най-много плюсове, за него имаше почти пълна гаранция, че щеше да свърши работа. Но той имаше и най-много минуси — огнестрелно оръжие се намираще трудно и беше лесно за проследяване. В крайна сметка решиха да се спрат на най-старото оръжие на света и на най-лесното, до което можеха да се доберат — бухалката.

— Вършела е добра работа на пещерните хора — отбеляза Дейв.

Взеха метрото до спортния магазин „Роял Спортинг“ в Бруклин и платиха шейсет и два долара за тридесет и четири инчова^[1] черна бухалка „Брет Брос“. На следващия ден се отбиха в „Направи си сам“ за кутия здрави латексови ръкавици.

След това зачакаха.

Трябваше да стане в петък вечер. Повечето от децата в гимназия „Джон Адамс“ се разплащаха с Енцо в кеш, но Гидън работеше в склада на магазина за алкохол на Тонело и всяка седмица трябваше да открадва по една бутилка водка. Всеки петък след работа трябваше да отиде на пясъчните дюни срещу къщата на Салви на 165 авеню и да даде бутилката на Енцо.

Пристъпиха към действие един ден след Деня на благодарността. Нямаше училище и ако извадеха късмет, когато се появеше, Енцо щеше вече да бъде много пиян.

Както винаги по това време на годината, дюните бяха влажни и студени, но Гидън се беше подготвил с непромокаемо яке, скиорска шапка и здрави обувки. Както обикновено, Енцо не се появи навреме. Изминаха пет минути, после десет. На петнадесетата умът му започна да му прави номера. *Той знае. Няма да дойде. Ще ме остави да замръзна тук и когато най-накрая се откаже, ще ме убие...*

— Къде е този педал с водката ми? — изкрещя Енцо, докато си пробиваше път през високите треви. Имаше луна и Гидън успя да различи силуета му в мъглата — масивния врат, ръцете и гърдите, набъбнали от прекомерната употреба на стероиди.

— Ехо — обади се Гидън.

— Какво, по дяволите, правиш толкова далеч в дюните? — попита Енцо. — Не съм дошъл за свирка, а само за пиячка.

— Ето я — отвърна Гидън и вдигна ръка с бутилката „Абсолют“.

Това беше сигналът и нещото, което трябваше да се случи след него, бяха заимствали от една сцена в „Юмрука на Белия лотос“. Дейв, който трябваше да залегне в мократа трева зад Енцо, щеше да изскочи изведнъж и с всичка сила да стовари кленовата бухалка върху главата му.

В реалния живот обаче нещата не ставаха като в кунгфу филм, особено когато жертвата имаше уличния тренинг на мафиотски син, а

нападателят, който безброй пъти е упражнявал удара, всъщност преглъщаше нервно, изправен пред реална ситуация.

Докато се целеше в тила на Енцо, Дейв успя всъщност да удари само дясното му рамо. Енцо избухна. Завъртя се с едно светкавично движение и изрита Дейв в ръката. Бухалката отхвъркна към водата. Само части от секундата по-късно Енцо извади от джоба си сгъваем нож, отвори го, спусна се към Дейв и го повали на земята.

— Ах, ти, нещастник такъв! Ще ти извадя сърцето и ще го завра в задника на онази кучка, сестра ти! — закрещя той, възседна Дейв и вдигна високо ръката с ножа, за да забие назъбеното острие в гърдите на Дейв, но в този момент Гидън стовари с всичка сила бутилката водка върху главата му.

Ножът падна от ръката му, а след това и самият Енцо Салви се плъосна по лице в пясъка.

— Съжалявам, съжалявам... — проплака Дейв за пръв път от дванадесетгодишен насам, от погребението на баща си. — Аз прецаках всичко. Благодаря ти, Гид, благодаря! Той щеше да ме убие. Мъртъв ли е? Мъртъв ли е?

Отговорът стана ясен, когато Енцо се размърда в тревата, псувайки несвързано, плюейки пясък и слюнки. Съзнанието и тялото му все още не можеха да влязат в синхрон.

Планът не беше такъв.

— Какво ще правим? Какво ще правим? — попита Дейв.

— Хвани го от другата страна — каза Гидън и дръпна Енцо за нараненото дясно рамо.

— Какво ще правим? — не спираше Дейв. — Къде ще го караме?

— Просто млъкни и прави каквото ти казвам!

Дейв го сграбчи за лявата ръка и Енцо изрева от болка, когато двете момчета го замъкнаха през дюните до водата.

След като нагазиха до колене в залива, Гидън натисна главата на Енцо под водата. Краката му заритаха неудържимо.

— Хвани го за краката! Не му позволявай да се изплъзне! — изкрещя Гидън.

Дейв с мъка успя да сграбчи краката на Енцо.

— Дръж ги колкото можеш по-високо — каза Гидън, — така главата му ще влезе по-дълбоко.

Дейв последва заповедта и тридесет секунди по-късно тялото на Енцо се отпусна безжизнено.

— Не можем да разчитаме на случайността. Ела тук! — нареди Гидън.

Дейв пусна краката му и двете момчета притиснаха лицето на Енцо под водата.

— Това ти е заради сестра ми, боклук такъв! — изкрещя Дейв и заби юмрук в черепа на Енцо под водата. — А това е заради парите, които си ми взел; а това заради всички години, през които ме спукваш от бой; а това е за онзи път, когато ми изхвърли учебниците и другите неща в залива; а това ти е за...

Продължи да излива яда си и да забива юмрук във водата.

— Стига — каза най-накрая Гидън.

— Мъртъв ли е? — попита Дейв и разтърси окървавеното и мокро тяло за последен път.

— Мъртъв е от около две минути.

— Убихме... Хитлер — каза Дейв задъхано, едновременно плачейки и смеейки се. — Убихме Хитлер!

Замъкнаха тялото на удавника на брега и продължиха по първоначалния план. Гидън скъса златните синджирни около врата на Енцо, взе му часовника и парите от портфейла.

— Да се махаме от тук — каза Дейв и се изплю на лицето на Енцо, готов да побегне.

— Не бързай толкова — отвърна Гидън. — Тефтерчето му... и нашите имена са в него.

Енцо Салви водеше подробен отчет на процъфтяващата си криминална кариера на доста неочаквано място — в бележник, подвързан с тъмночервена мароканска кожа, обрамчен със златни ивици и с магнитна закопчалка.

Гидън измъкна възголемия бележник, скрит в джоба на якето на Енцо. Трябваша им още десет минути да намерят бухалката, ножа и бутилката водка, която учудващо беше останала непокътната.

— Изгний в ада! — каза Дейв и за последно заплю останките на Енцо.

Нямаше жива душа наоколо, когато излязоха през дюнците на 165 авеню. Вървяха безмълвни в студената ноемврийска нощ покрай

пчелната пита с жилища на средната класа, отпивайки дълги глътки водка от оръжието на убийството.

---

[1] 86 см. — Б.р. ↑

3.

Мечтата на всеки цветар. Погребение на мафиот.

По ирония на съдбата, майката и бащата на Гидън притежаваха местния цветарски магазин и се оказаха на печалба след вълната от съболезнования, поднесени от приятели, роднини и бизнес партньори на семейство Салви.

— Все едно нашите са намерили печеливш лотариен билет в джоба си — каза Гидън на Дейв. — И нямат ни най-малка представа, че аз съм го оставил там.

Двете момчета и Мередит вървяха смирено след върволицата от тридесет и две коли, украсени с цветя, шестващи към църквата „Св. Агнес“. Пред стълбището беше паркирана бяла катафалка, а зад нея имаше керван от черни лимузини, които заемаха улиците на цели три квартала. От отсрещната страна бяха скупчени микробусите на медиите, репортерите се притискаха към полицейските ограждения, жадни да направят снимка за милиони, която можеше да се озове на първа страница на утрешния „Дейли Нюз“.

И ченгета. Ченгетата бяха навсякъде. Обикновени униформени, сержанти и инспектори, началници. Тук бяха и федералните, които заснемаха всяко движение, всеки детайл, всяко лице. Мъката и дискретността бяха отишли по дяволите. Няма нищо по-добро от мафиотско погребение, за да се осигурят достатъчно материали за попълване на архивите на Федералното бюро със снимки на „известни свързани лица“.

Гидън, Дейв и Мередит бяха изблъскани към пейките и Мередит веднага коленичи, за да се помоли.

— Как можеш да се молиш за него? — прошепна Гидън, когато тя се изправи и седна на мястото си.

— Не се молех за него. Молех се за опрощение.

— За какво? — попита Гидън.

— Молех се на Божията майка да го накаже и сега се чувствам виновна — отвърна тя. На Гидън му се дощя да може да й каже истината.

— Не мисли, че ти си виновна — отвърна вместо това той. — Доста хора се молеха Енцо да намери смъртта си.

Към 11 часа всички места в църквата бяха заети. Страничните двери се отвориха и множеството се изправи на крака. Отец Спинели въведе семейството в църквата. Първа беше Тереза, майката на Енцо, облечена в елегантен черен копринен костюм и със семпло златно колие кръстче около врата. Вместо черен воал, лицето ѝ се криеше зад чифт огромни черни очила. Другият ѝ син — Джоджо, я съпроводи до първата редица пейки.

Мередит стисна ръката на брат си, когато видя следващия роднина. Джо Салви, среброкос мъж, одрал кожата на починалия си син, вървеше, крепейки осемдесет и пет годишната си майка Анунциата, облечена в черна траурна рокля, каквато носеше още от смъртта на съпруга си преди няколко десетилетия. Тя изстена, когато очите ѝ се спряха върху ковчега.

— Преди повече от осемдесет години семейство Салви превърнаха Хауърд Бийч в свой дом — започна свещеникът.

Не в свой дом — в своя територия — искаше да изкрещи Гидън.

— ... видно от безкрайната любов на тази общност... — продължи свещеникът.

Всички те са тук само защото са твърде уплашени, за да стоят настрана, или просто искат да се насладят на нещастieto на семейството.

— ... а щедростта на Джо и Тереза е легендарна. Те даряват кошници с храна на бедните в Деня на благодарността, осигуряват играчки за децата на Коледа...

И пълна изба с отбрани вина за дома на свещеника.

— ... а само преди месец се състоя тяхното годишно плажно тържество за Деня на Все светии. Тази година то имаше особено значение, тъй като всички вие за пръв път имахте възможност да се позабавлявате след атентатите от 11 септември.

Енцо се позабавлява. Мередит — не.

— Знам, че градската полиция на Ню Йорк работи усилено, за да изправи човека или хората, прекъснали живота на Енцо, пред правосъдието и...

Без предупреждение Анунциата Салви се изправи от мястото си и се спусна към ковчега.

— No polizia. La famiglia fornira giustizia. La famiglia fornira giustizia^[1] — изпищя тя, хвърляйки се върху ковчега на внука си.

Драматизмът беше част от погребалните традиции в старата им родина, затова Джо Салви остави майка си да вие и да нарежда чак докато възрастната жена се свлече хлипаща на колене. Накрая той отиде при нея и ѝ помогна да се върне на мястото си, след което се изправи и се обърна с лице към тълпата.

Дванадесет хиляди души затаиха дъх, когато студеният поглед на мафиотския бос огледа множеството, отправяйки ясен знак към всички, че въпреки загубата семейството няма да се покаже слабо.

С разтуптени сърца и стиснати устни Гидън и Дейв се осмелиха да отвърнат на погледа. Знаеха какво търси Джо Салви — тях двамата. А очите му ясно показваха, че щеше да продължи да ги търси до края на живота си. „Семейството ще въздаде справедливост!“, беше казала възрастната дама.

Семейството щеше да въздаде своя собствена справедливост.

---

[1] „Не полицията. Семейството ще въздаде справедливост! Семейството ще въздаде справедливост!“ (ит.). — Б.пр. ↑

ПЪРВА ЧАСТ
ХАЗМАТ

1.

Двамата бездомници седяха на паважа пред мемориала за Първата световна война на Пето авеню и 67 улица и се изправиха, щом ме видяха да се приближавам към тях.

— Зак Джордан, отдел „Специални клиенти“ към Нюйоркската полиция — представих се аз.

— На люлките има мъртва жена — каза единият от тях.

— На въртележката — поправи го вторият.

Косата му беше мръсна, по отдавна небръснатото му лице беше полепнал прахоляк, размъкнатите му дрехи миришеха на засъхнала урина. Догади ми се и неволно извърнах глава.

— Чак толкова ли съм зле? — попита мъжът и отстъпи крачка назад. — Дори вече не го усещам. Аз съм детектив Бел, а това е партньорът ми, детектив Кейси от „Противодействие на престъпността“. Работим по задача в парка. Банда хлапета пребиват бездомници за забавление и сме тук под прикритие. Извинявам се за миризмата, но за достоверност трябва да миришем също толкова зле, колкото и изглеждаме.

— Мисията изпълнена — отвърнах. — Опишете ми жертвата.

— Бяла жена на средна възраст, а ако се съди по факта, че от глава до пети е облечена в бял защитен костюм, изглежда, това е следващата жертва на Хазмат.

Не беше това, което исках да чуя.

— Известна ли е самоличността ѝ? — попитах.

— Не можем да се доберем до нея. Въртележката е заключена. Тя е вътре. Никога нямаше да я видим, ако не бяхме чули музиката. Не можехме да разберем какво става и защо свири в шест и половина сутринта.

— Водете ме нататък — казах аз.

Въртележката се намиреше в средата на Сентръл Парк, само на няколко метра от Пето авеню, и най-бързият начин да се стигне дотам, беше с ходене, освен ако не се появеше някой от поддръжката на парка с количка за голф.

— Тревата е съвсем мокра — заяви Бел, отбелязвайки очевидното. — Мислех, че от „Специални клиенти“ ги викат само за знаменитости и за разни други от хайлайфа.

— Една от тези „други“ от хайлайфа е изчезнала в петък вечер и двамата с партньорката ми я търсехме. Щом се обадохте със сигнал за убийство, случаят веднага достигна и до мен. Работим в Деветнадесети участък, така че стигнах дотук само за няколко минути. Но ако се окаже, че работата не е за нас, аз си тръгвам и ще продължи друг екип.

— Ние двамата с Кейси се пишем доброволци — отвърна Бел. — Ще се измием хубаво и ако толкова много ни притискате, дори може да се присъединим към „Специални клиенти“. Наистина ли там е толкова готино, колкото разправят?

Готино ли било? Какво му е готиното да играеш между втора и трета база на „Ню Йорк Янкис“? За едно ченге отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция е направо работа мечта.

В Ню Йорк има осем милиона души. Мисията на градската полиция е да защитава и да служи на всеки един от тях. Неколцина обаче получават по-солидна защита и по-добро обслужване от останалите. Може и да не звучи много демократично, но управлението на един град е доста сходно с управлението на един бизнес — винаги гледаш да угодиш на най-добрите си клиенти. В нашия случай това означава на тези, които носят приходи и привличат туристи. Казано накратко — богатите и известните. Ако някой от тях се окаже жертва на престъпление, получава нашето пълно внимание. А вярвайте ми, тези хора са свикнали да получават ужасно много внимание. Те са рок звезди в света на финансите, модата или издателския бизнес, а в някои случаи са истински рок звезди в света на рока.

Бел явно очакваше отговор на въпроса си.

— Като се изключи това, че понякога ми се налага да съсия чифт хубави обувки с газене в мокра трева, бих казал, че е адски готино.

— А къде е партньорката ви? — попита Бел.

Нямам никаква представа.

— Пътува насам — излъгах.

Пресичахме централната алея, когато чух пронизителния вой на латерните.

— Отблизо е още по-дразнещо — отбеляза Бел.

Успяхме да се приближим най-много на шест-седем метра, тъй като на пътя ни се изпречваше триметрова сгъваема ограда. Зад нея се виждаше старинна въртележка, която всяка година привличаше стотици хиляди родители и деца в парка.

Паркът щеше да отвори чак след няколко часа, но въртележката се въртеше, кончетата се издигаха и спускаха, а наоколо гърмеше циркова музика.

— Не можете да влезете. Заключено е — отбеляза Кейси.

— А тя как е влязла?

— Онзи, който я е сложил там, е счупил катинара — отвърна той.
— След това го е заменил с кодова ключалка за велосипеди, а те се отключват дяволски трудно.

— Очевидно не е искал да се появи някой и да развали малкото му представление — казах аз.

— И ние така си помислихме. Ще изпратят човек от специалния отряд да я среже.

— Не и преди някой от криминалистите да я провери за отпечатъци — казах аз. — Съмнявам се, че ще намерим нещо, но не искам някой каубой с ъглошлайф да съсипе евентуални доказателства.

— Детектив Джордан — обади се Бел, — оттук можете да видите тялото.

Приближих се към мястото, където стоеше той, и надникнах през една пролука в оградата.

— Ето я — уточни Бел, сякаш можеше да пропусна да видя мъртвата жена, облечена в бял защитен костюм, привързана към конче в ярки червени, сини, зелени и жълти цветове.

— По дяволите! — казах аз, когато тя премина покрай нас.

— Това ли е вашата липсваща персона от хайлайфа? — попита Бел.

— Да. Името ѝ е Евелин Паркър-Стийл.

И двете ченгета ме изгледаха с погледи, казващи: „Никога не съм я чувал“.

— Баща ѝ е Ленърд Паркър — казах аз. — Собственик е на стотина киносалона из цялата страна. Брат ѝ е Деймън Паркър...

— Онзи от новините по телевизията? — попита Кейси.

— Знам само, че е световноизвестен телевизионен журналист — уточних аз, — и със сигурност може да се каже, че е онзи от новините. А съпругът ѝ е Джейсън Стийл Трети, наследник на веригата хотели и казина „Стийл“.

— Мамка му! — подхвърли Кейси към Бел. — Натъкнали сме се на Първата дама сред богатите мацки.

— Тя е много повече от това. Работи като високоплатен политически съветник и в момента е шеф на кампанията на Мюриъл Сайкс — жената, която се кани да смени любимия ни кмет Спелман.

— Богата, известна и с връзки — каза Бел. — Това си е точно случай за „Специални клиенти“. Май е най-добре да се омитаме от тук, преди да сме си провалили прикритието. Успех, детектив.

— Чакайте малко — спрях ги аз. — Партньорката ми закъснява, а вие можете да ми помогнете, като удържите тълпата настрана.

Кейси инстинктивно погледна през рамо към пустия парк.

— В момента тук няма никого — казах аз, — но ще се появят. Медии, зяпачи, хора, които бързат за работа, но винаги могат да намерят време, за да спрат и да позяпат някоя катастрофа, а ако имаме късмет, дори убиецът. Някои обичат да се връщат, за да видят каква ще бъде реакцията към стореното. Имате ли нещо против да ми помогнете?

Двете ченгета се спогледаха и се ухилиха като хлапета, които току-що са разбрали, че училището е затворено заради силен снеговалеж.

— Дали имаме нещо против да помогнем на отдел „Специални клиенти“ за такъв важен случай? — възкликна Бел. — Шегуваш ли се? Какво се иска от нас?

— Да се преоблечете в чисти дрехи, да разкарате тази воня и да се поразходите наоколо, като си държите очите и ушите отворени.

— Ще сме чисти след десет минути — отвърна Бел и двамата изчезнаха.

Карнавалната музика ме влудяваше, затова се отдалечих от въртележката толкова, че да мога да събера мислите си. Набрах номера на партньорката си Кайли Макдоналд и за трети път тази сутрин обаждането ми се прехвърли директно на гласова поща.

— По дяволите, Кайли! — изругах. — Понеделник сутрин е, часът е шест и четиридесет и седем. Вече цели 17 минути, откакто съм

нагазил в една наистина кофти седмица, и ако не съм ти го споменавал преди, да знаеш, че няма никой друг, освен теб, с когото да предпочитам да си прекарвам кофти седмиците.

2.

Най-накрая получих съобщение от Кайли:

„Закъснявам. Идвам веднага“.

Не беше точно „веднага“, защото партньорката ми все още липсваше, когато пристигна криминалистът Чък Драйдън, готов да направи първия оглед на местопрестъплението.

Прякорът му е Клъцни-Драйдън, защото го няма много-много в общите приказки, но той е най-педантичният, старателен и прецизен в детайлите криминалист, когото познавам, затова се зарадвах, че ще работи по случая.

— ПНС^[1], изглежда, е задушаване. ВНС^[2] — между един и три часа през нощта — обяви той без каквото и да било предисловие. — Устата на жертвата очевидно е била залепена с тиксо, белезите по китките ѝ показват, че е била закопчана с белезници или е била вързана.

— Кажете ми нещо повече за костюма — казах аз.

Драйдън ме изгледа над стъклата на очилата си без рамка. В очите му се четеше укор, защото не спазвам процедурата, а той все още не беше готов за подробен разпит. Въпреки това той прочисти гърлото си и продължи:

— Вътрешността на устата на жертвата е наранена, езикът и небцето ѝ са с охлузвания, а някои от зъбите ѝ са напукани или счупени наскоро. По устните ѝ има пресни рани, долната ѝ челюст е изместена. Изглежда е била измъчвана няколко дни преди настъпването на смъртта. Има признаци, че смъртта е настъпила другаде, а след това тялото ѝ е било пренесено тук. — Той направи пауза. — Имате ли и други въпроси, детектив?

— Да. Харесва ми бялото костюмче, в което е облечена. Кой е дизайнерът му? — попитах аз.

— Защитни облекла „Тайвек“ — отвърна той, без да се усмихне, — производство на „Дюпон“.

— Значи търсим Хазмат^[3] — убиеца със защитния костюм — казах аз.

Драйдън извъртя очи — друг мълчалив признак на раздразнение.

— Ама че име за убиец от такъв мащаб — отвърна той.

— Не съм го измислил аз. Таблоидите започнаха да го наричат така.

— Журналистика, лишена от въображение — отвърна той, поклащайки глава. — Това е четвъртата жертва. Всички са били отвлечени, облечени са по сходен начин и всички имат сходни наранявания по лицето. Няколко часа след като телата им са били открити, в интернет излиза видео, в което жертвата признава някое гнусно престъпление, извършено от самата нея, и единственото, което пресата в Ню Йорк успява да сътвори, е „Хазмат“?

— Доста колоритно е — свих рамене аз.

— И крайно неточно — добави Драйдън. — Технически погледнато, това дори не е защитен костюм, а просто стодоларов работен гащеризон „Тайвек“. По-интересното е, че и в трите предишни случая телата бяха натъркани с разтвор на амоняк, което прави почти невъзможно проследяването на убиеца по негово ДНК, а защитният костюм допълнително предпазва от полепването на други проследими доказателства върху жертвата. В криминалистичната лаборатория го наричаме Санитаря. — На лицето му се изписа доволна усмивка, от което можех да предположа, че той е авторът на въпросния прякор.

— Значи ти си работил и по предишните три случая? — попитах го аз.

Драйдън кимна.

— Водещи разследването са детективи Донован и Бойл от Пето.

— От Пети участък ли? В китайския квартал? — учудих се аз.

— Първата жертва бе някакъв азиатски гангстер — отвърна той.

— Вторият труп се появи на територията на Четвърти участък. Третата жертва, някакъв наркопласьор, беше открит захвърлен в Харлем. Донован и Бойл обаче бяха поели първия случай, затова продължиха с другите. Но предполагам, че синята кръв на мисис Паркър-Стийл я издига направо до върха на криминалната верига и убийството ѝ ще бъде прехвърлено на отдел „Специални клиенти“.

— Не знам дали кръвта ѝ е синя — отвърнах, — но брат ѝ е известен, съпругът ѝ е милионер, а баща ѝ е милиардер, така че на цялата операция със сигурност ще бъде дадена зелена светлина. Госпожа Паркър-Стийл определено ще получи същите петзвездни услуги в смъртта си, каквито е свикнала да получава и приживе.

— Е, значи ще работя с теб и партньорката ти... — не успя да се сети за името ѝ той.

Смахната работа. Мозъкът на Чък Драйдън функционираше като своенравен процесор — когато ставаше въпрос за оглед на тялото на жертва, работеше с внимание към всеки детайл, а когато ставаше въпрос за блестящите зелени очи, буйната руса коса и разтапящата усмивка на Кайли, единственото, което се съхраняваше във високоразвитата му памет, беше бяло петно. Той знаеше името ѝ, а и вероятно, както се случваше с повечето мъже, които някога са я виждали, Кайли играеше главна роля в някои от фантазиите му. Беше се случило и с мен преди единадесет години, само че тогава двамата с нея бяхме стигнали по-далеч от фазата на фантазиите.

Доста по-далеч.

Сега обаче тя е госпожа Спенс Харингтън, съпруга на успешен телевизионен продуцент на хитов полицейски сериал, който се снима точно тук, в Ню Йорк. Спенс е готин човек и двамата се разбираме добре, но някак си ми е криво, че аз прекарвам по четиринадесет часа на ден, преследвайки лошите в компанията на Кайли, докато той поема нощните смени с нея.

— Името ѝ е Кайли Макдоналд — казах аз, включвайки се в малкото представление на Драйдън.

— А, да — отвърна той. — Е, значи всичко това вероятно ще падне в нейния скут. Както и в твоя впрочем.

В скута ѝ? Какви ги мислиш, Чък?

— Аха — съгласих се аз. — Почти съм сигурен, че двамата с детектив Макдоналд ще получим задачата да намерим този маниак.

Ако детектив Макдоналд изобщо се появи на работа.

---

[1] Причина за настъпване на смъртта. — Б.р. ↑

[2] Време на настъпване на смъртта. — Б.р. ↑

[3] Името е комбинация от *hazardous materials* („опасни материали“ — англ.); „хазмат“ е наименование на тип предпазни

облекла. — Б.р. ↑

3.

— Свалете я — нареди Драйдън, щом екипът му натрака няколкостотин снимки на Евелин Паркър-Стийл на местопрестъплението. Колкото и ужасяващо да беше, аз си представих как проблясващите светлини и ярко оцветените кончета ще придадат празничен вид на снимките в контраст с тези на останалите жертви.

Свалиха тялото ѝ на носилка, поставена близо до основата на въртележката, и аз приклеках, за да я огледам по-отблизо.

— Май си открил изчезналата — обади се познат глас зад мен.

— За нея ли говориш, или за себе си? — отвърнах аз, твърде ядосан на Кайли, за да се обърна и да я погледна.

Кайли Макдоналд не си пада по извиненията. Това се дължи на факта, че според нея тя самата никога не греши.

— Ей, пристигнах тук веднага щом можах — отвърна тя, като натърти на думата „можах“, така че цялото нещо прозвуча повече като „Стой настрана!“, отколкото като „Съжалявам“.

Сега вече със сигурност нямаше да се обърна и да я погледна.

— Да си получавала случайно съобщение, че имаме убийство за разследване? — казах аз, докато нарочно се взирах в тялото на мъртвата.

— Да, мисля, че си ми оставил около двадесет и седем съобщения.

— Телефонът ти все пак работи. Значи проблемът сигурно е бил в пръста, с който натискаш бутона на слушалката.

— Зак, наоколо има около стотина любопитни зяпачи които ни наблюдават от другата страна на жълтите ленти. Наистина ли смяташ, че точно сега е идеалният момент да ти обяснявам защо закъснях? Какво ще кажеш просто да ме запознаеш с това, което съм пропуснала?

— Първо малка корекция на съобщението „Имаме убийство за разследване“. Вече имаме четири — казах аз докато тя приклякваше до мен. — Това е мъртвата Евелин Паркър-Стийл, а това е закъснената Кайли Макдоналд.

Представих ги една на друга и погледнах през рамо, за да видя реакцията ѝ. Почти невъзможно е Кайли да изглежда по друг начин, освен красива, но тази сутрин, макар и секси, бе доста negliже. Палавото пламъче в очите ѝ и секси усмивката бяха изчезнали, а на тяхно място имаше подпухнали клепачи и намръщена физиономия. Обичайната ѝ харизма, която караше хората да се обръщат след нея, беше сякаш обгърната в здрач. Каквото и да я беше накарало да закъснее, със сигурност не беше нещо добро. Почувствах се гадно, задето се бях държал толкова остро с нея.

— Извинявай, че се отнесох така — казах аз. Изведнъж се оказах в ситуация аз да се извинявам. — Добре ли си?

— По-добре от нея — отвърна тя, докато оглеждаше изпочупените зъби и изместената челюст на жертвата. — Това е гадно. Била е жива, когато са ѝ го причинили. Сериозно ли говореше за четирите убийства? Къде са другите три жертви?

— Мъртви и погребани — отвърнах аз. — Те са предишните жертви на Хазмат.

Кайли вече беше си сложила латексови ръкавици и посегна към защитния костюм.

— Всеки може да купи от тези костюми. Откъде сме сигурни, че не е някой подражател на убиеца?

— Чък Драйдън е работил по останалите случаи и казва, че този носел белезите на останалите три.

— Сигурно е прав. Въртележката също се вписва в този модел. Когато убиецът, наречен Хазмат, изхвърля телата на жертвите си, винаги подбира местата така, че да носят определено послание. Нещо като поетична справедливост.

— И каква е метафората в случая? Че животът на Паркър-Стийл е бил една весела въртележка?

— Конете — поклати глава Кайли. — Евелин е израснала с тях. Състезания, тренировки и всякакви подобни глупости за богаташки момиченца. Тя и съпругът ѝ притежават голяма ферма за коне в окръг Уестчестър.

— Значи онзи може би казва просто: „Майната ти на теб и на конете ти“.

— Като го намерим, ще го питаме. Няма никакво съмнение, че случаят е за нас. Ако някой попада в профила на „Специални

разследвания“, то това е тя. Мислиш ли, че Кейтс ще ни възложи да работим и по другите три?

— Можеш ли да се сетиш за друга причина, поради която тя се обажда и казва, че кметът иска да ни види в резиденция „Грейси Меншън“?

— Кметът е искал да ни види? — учуди се Кайли и се усмихна за пръв път откакто се беше появила. — Кога трябва да се срещнем с него?

— Преди двадесет минути — отговорих аз, след като погледнах часовника си. — Но той ще разбере. Самият той постоянно кара хората да чакат.

— По дяволите! — каза Кайли. — Защо просто не отиде без мен?

— Кейтс е там — отвърнах. — Ако и двамата закъснеем, можем да ѝ кажем, че сме се забавили на местопрестъплението, и тя няма да възрази. Но ако се бях появил сам и ѝ кажех, че партньорката ми е закъсняла за работа, тя със сигурност много лесно щеше да намери друг разследващ екип.

На Кайли ѝ трябваха няколко секунди да обмисли казаното, но в крайна сметка на лицето ѝ се появи познатото изражение на одобрение.

— Благодаря — измърмори тя.

Доколкото я познавах, това щеше да е най-близкото нещо до извинение, което изобщо щях да чуя.

4.

Служебната кола, която Кейтс беше изпратила да ни вземе, беше паркирана пред велоалеята на „Сентър Драйв“ и ни очакваше с включени сигнални светлини.

— О, по дяволите! — възкликна Кайли, докато прекосявахме затревеното пространство.

— Сега пък какво?

— Тими Тъпака.

— Подскажи малко — казах аз.

— Този, дете ще ни вози. Шофьорът ни чака в колата, както се предполага, но партньорът му — онзи, който си гука с трите жени ето там, е Тим Макнътън.

— Познавам го — отвърнах аз. — Наперено копеле е, но и ние на неговите години бяхме такива.

— Зак, има огромна разлика между това да си самоуверен и да си задник, който преследва всичко живо с цици. Снимката му е закачена на таблото в дамската тоалетна. Оградена е в кръг и е зачертана по диагонал. Отдолу някой е написал: „Свалките му са остроумни като парцал, напоен с хлороформ“.

— Винаги си боравила много умело с думите.

— Благодаря — отвърна тя и намек за обичайната ѝ закачливост отново проблесна в погледа ѝ. — Някой трябваше да предупреди новите момичета.

В мига, в който ни видя, Макнътън се обърна към жените, които сваляше. Като по команда и трите заскандираха: „Само «Специални разследвания!»“, размахвайки юмруци във въздуха.

— Хора, вие заслужавате отбор мажоретки — обади се Макнътън, доволен от резултата.

— Не и на местопрестъпление за убийство — отвърнах аз с надеждата, че наоколо няма видеокамери, които да са заснели момента.

— Опс! Вината е моя — засмя се той.

— Към резиденция „Грейси Меншън“ — казах аз. — Остави светлините, но карай без сирени.

Задната седалка на патрулната кола не е създадена, за да бъде удобна. Тя е твърда, направена е от здрава пластмаса, за да се чисти лесно от всякакви телесни течности, и е разположена ниско, така че да затрудни максимално тези, които седят на нея, при евентуален опит за нападение над добрите момчета от другата страна на стоманената решетка и бронираното стъкло.

Шофьорът потегли и зави на изток от парка. Макнътън се обърна на мястото си и дари Кайли с най-подкупващата си усмивка в стил водещ на телевизионна игра.

— Там отзад е малко тесничко, а детектив? Чудя се само дали имате достатъчно място за тези крака?

— Доста по-неудобно ми е, отколкото можеш да си представиш — отвърна тя.

Той се засмя, все едно беше схванал шегата.

— Как е съпругът ти? — попита той.

— Съпругът ми ли? За какво, по дяволите, говориш? — рязко каза Кайли.

— Ей, нищо лично! Прочетох цялата история в „Дейли Нюз“: „Продуцент на хитов полицейски сериал става жертва на престъпление“.

Съпругът на Кайли, един от най-известните телевизионни продуценти на Източното крайбрежие, се бе превърнал в основна мишена на престъпление, което едва не унищожил филмовата индустрия в Ню Йорк. Двамата с Кайли обезвредихме маниака, но не и преди да успее да вкара Спенс в болница.

— Е, как е твоето старче? — отново попита Макнътън.

— Моето старче ли? — повтори Кайли. — Старчето ми е направо „Обърни се напред и млъквай, Макнътън!“.

Тими Тъпака потъна в седалката си и никой от нас не каза нищо повече, докато не стигнахме до пресечката на Осемдесет и осма улица и Ийст Енд Авеню.

Кайли изскочи от колата и тръгна решително по алеята към резиденцията на кмета, без да се обърне и да погледне назад. Аз се позабавих и благодарих на шофьора, че ни докара.

— Какво ѝ става? — попита Макнътън и свойски сложи ръка на рамото ми. — С всички ли се държи така?

— Не — отвърнах аз. — Само с онези, които измъчват деца, и със задниците. Приятен ден.

5.

Резиденция „Грейси Меншън“ е сграда на две столетия, но едва през Втората световна война се е превърнала в дом на тези, които се оказвали достатъчно луди, за да искат да са кметове на Ню Йорк. Настоящият ѝ обитател Стан Спелман отчаяно настояваше да запази правото си на ползване и през следващите четири години, но ако можеше да се вярва на социолозите, разполагаше само с осем дни преди да бъде заменен от Мюриъл Сайкс.

В сравнение с други имения това е доста обикновено — няма впечатляващи зали или мраморни колони. Представлява просто семпла двуетажна къща, боядисана в бяло и жълто, с пет спални и по-добра от обичайното гледка към Ийст Ривър.

Кайли беше вече в края на стълбището и кипеше.

— Какво беше това? Да не би днес да е „Ден без граници на личното пространство“? — попита тя. — Защо всички си врат носа в личните ми работи?

— *Всички ли?* — отвърнах аз, опитвайки се да не се разкрещя на предната веранда на кмета. — Този лигльо с *удоволствие* би навлязъл в личното ти пространство. Именно затова те пита как е съпругът ти. А аз искам просто да знам защо се беше покрила тази сутрин. Как, по дяволите, можеш да ме слагаш в една категория с него?

— Защото двамата задавате различни въпроси, но проклетият отговор е един и същ. Тази сутрин Спенс падна под душа и си удари главата. Закарах го до спешното. Сега е добре, но се притеснява, че три месеца след инцидента с Хамелеона все още не се чувства достатъчно здраво стъпил на краката си. Затова закъснях. Сега доволен ли си?

— Съжалявам — казах аз и се почувствах като идиот. Това беше второто ми извинение за по-малко от двадесет минути. — Защо не ми каза?

— Защото мислех, че основната ни задача е да намерим убиеца. А сега може ли да продължим с нея? — попита тя и отвори предната врата, за да влезем във фойето.

Моето обзавеждане е от ИКЕА. Това на кмета е от деветнадесети век. Но при предишните ми идвания тук съм забелязал и някои имитации. Посочих с пръст пода — обширна площ, покрита с черно-бели плочки с ромбовидна форма, която се простираше чак до основата на извито стълбище, достигащо девет метра от нас.

— Това е имитация на мрамор — прошепнах аз, опитвайки се да замажа положението. — Всъщност е боядисано дърво.

— Знам, Зак, била съм тук и преди.

„Под ръка със Спенс“ си остана неизречено.

— Детективи! — извика шефката ни и дори тази единствена дума беше достатъчна, за да се разбере в какво настроение е. Видяхме я да се приближава като хала по стълбите.

Капитан Делия Кейтс е една от изгряващите звезди в участъка. Отвън е непроницаема, но отвътре е стопроцентово трето поколение ченге. И въпреки че трудно търпи политиците, които неизбежно вървят с работата ѝ, тя все пак се справя добре с тях. А когато една жена успее да пробие Y-хромозомната бариера към високите позиции в Нюйоркската полиция, то залозите са изцяло в нейна полза. Носи ѝ се славата на „винаги корава, понякога справедлива“. В момента се подготвях вътрешно за солидна доза конско.

— Закъсняхте — отбеляза тя. — А кметът вече съвсем пощуря.

— Съжалявам — казах аз. — Решихме, че случаите с убийство са по-важни от пристъпите на раздразнение на разни политици.

— Да не мислите, че на мен много ми харесва да измъквам водещите си разследващи от местопрестъплението? А и това не е обичаен пристъп на раздразнение. Става въпрос за най-голямата политическа каша, в която някога съм се озовавала. Какво става с вашата МВЖ?

МВЖ е жаргонен израз в отдел „Специални клиенти“ и означава „много важна жертва“. Запознах Кейтс с малкото, което знаех до момента.

— Чък Драйдън е убеден, че това е поредната жертва на Хазмат — завърших аз.

— Вероятно е прав — отвърна Кейтс. — Току-що някой е качил онлайн видео с Паркър-Стийл, която признава убийството на Синтия Притчард. Хазмат действа точно така — отвлича ги, убива ги, а след

това обявява на всеослушание, че невинната му жертва всъщност не е била толкова невинна.

— Коя е Синтия Притчард? — попитах аз.

— Координатор, работила с госпожа Паркър-Стийл преди две години по време на предизборната кампания за преизбирането на конгресмен Уинчел. Месец преди изборите Притчард паднала от терасата на апартамента на Евелин на четиринадесетия етаж.

— Паднала? — учудих се аз.

— Така е казала самата Евелин на разследващите. Във видеото обаче казва друго.

— Дори не съм чувал за този случай.

— Не си чувал, защото Ленърд Паркър разполага с достатъчно адвокати, за да прикрие дори потъването на „Куин Мери“ — отвърна Кейтс. — Аутопсията показала, че Притчард е била пияна. Самата Паркър-Стийл също е била под въздействие на алкохола и припаднала на пода, където я открили пристигналите ченгета. Заключение на патолога било, че Притчард се е надвесила твърде много над перилата на терасата и е паднала. Решили са, че е инцидент.

— Съдебните медици грешат непрекъснато — отбелязах аз. — Прокуратурата не е ли поискала допълнително разследване?

— Да, но адвокатите го прекратили още в зародиш. Обяснили, че двете жени работели заедно, разбирали са се добре и липсва мотив. Освен това достатъчно категорично заявили, че „ако нежеланото прокурорско преследване на вещици“ — по техни думи — изтече в пресата и по някакъв начин накърни репутацията на Евелин или друг член на едно от най-високопоставените семейства в града, то със сигурност щели да последват нежелани последици.

— Нежелани финансови последици — уточних аз.

— Точно така. Били готови да заведат дела срещу целия град и сигурно биха ги спечелили. Ето така — без разследване, без преса — случаят бил приключен — каза Кейтс. — Парите могат да купят анонимност, Зак, а многото пари купуват пълно мълчание.

— Само че сега някакъв обществен защитник се е появил от нищото, уловил е Паркър-Стийл и я е накарал да признае убийство — обади се Кайли.

— Да. А Мюриъл Сайкс вече тръби навсякъде, че това е пълна глупост и ако измъчваш някого достатъчно дълго, той може да ти

признае дори, че Джими Хофа^[1] е погребан в собственото му мазе. Сайкс твърди, че Паркър-Стийл не е убийца, а жертва. А този град има нужда от кмет, който може да залови престъпниците, а не да ги оставя на свобода, за да убиват невинни граждани — каза Кейтс.

Тя се обърна и тръгна към покритото с пътека стълбище. Последвахме я.

— Според проучванията кметът губи позиции, а с този сериен убиец на свобода и опонент, който непрекъснато му натяква, че не е достатъчно твърд по отношение на престъпността, кампанията за преизбирането му е обречена. Освен ако не заловим този така наречен Хазмат.

Намирахме се вече в края на стълбището, когато Кайли изведнъж спря.

— Капитане — обърна се тя към Кейтс, — мога ли да бъда брутално откровена с вас?

Кейтс се обърна.

— С мен да, но не и с кмета. Говори.

— Ако вие ни кажете, че чудовището от Лох Нес се крие някъде в канализацията, ние двамата със Зак ще търсим следите му от Бронкс чак до Рокауей, докато го намерим. Не знам колко време ще ни отнеме, но ще го направим. В момента преследваме ужасно изобретателен сериен убиец, който вече четири месеца успява да заблуди ченгетата, а кметът иска от нас да го открием само за седмица?

— Точно така, Макдоналд — отвърна Кейтс.

— Ние сме полицаи. Работата ни е да заковем това копеле, преди да е убил още някого, а не да спасяваме жалкия политически задник на кмета.

— Звучиш точно като мен във времената, когато не ми се налагаше да се изразявам по политически коректен начин — засмя се Кейтс. — Но кметът посочи точно вас двамата поименно. Искате ли работата, или не?

— Напълно. И сме поласкани, че се е сетил за нас — отвърна Кайли. — Но може би е добре да се подсигури отсега и да поръча камион с хамали за покъщината.

---

[1] Джеймс Ридъл Хофа — Джими, американски профсъюзен лидер, изчезнал през 1975 г., открит едва през 2013 г. в мазето на бар в

Кливланд. — Б.пр. [↑](#)

6.

Стаили Спелман започнал правната си кариера в Ню Йорк преди четиридесет години като служебен защитник. Проницателната логика, състраданието към другите и личната му харизма бързо го издигнали от малкия офис на Уотър Стрийт до Конгреса, а в крайна сметка и до кметската резиденция „Грейси Меншън“.

Нито едно от тези забележителни качества обаче не беше налице у него тази сутрин. Той беше обзет от паника.

— Крайно време беше! — посрещна ни той още с влизането през вратата. Държеше да разберем, че ни е бесен, но той беше от старата школа и в смесена компания предпочиташе да запази ругатните за себе си.

Мъжът, който седеше до него, се изправи, за да ни посрещне. Беше Ървин Даймънд — най-старият приятел и най-довереният съветник на кмета. Градоначалникът можеше да излезе извън релси, и то особено по време на някоя криза. Даймънд се грижеше да го държи здраво стъпил на земята. Неофициалната му позиция в градския съвет беше „заместник-кмет по контрола на опасните последствия“.

— Детективи Джордан и Макдоналд — здрависа се с нас Даймънд, — при текущите обстоятелства не мога да кажа, че се радвам да ви видя отново, но съм сигурен, че се доверяваме на най-добрия разследващ екип в този град. Благодаря ви, че дойдохте.

— Давай по същество, Ървин — махна му с ръка кметът.

— Кметът ни управлява града и в същото време води тежка предизборна кампания — каза Даймънд. — В момента е малко притиснат, затова не е в обичайното си приветливо настроение.

— Ние също не сме, ако това е някакво успокоение — отвърна Кайли. — Ходенето на местопрестъпление е доста потискащо.

— Разбира се. Това е и първият закон на работата ни: „Каквото и да чуеш в тази стая, то е строго конфиденциално“. — Даймънд умишлено говореше бавно и наблюдаваше на всяка дума като учител, който разяснява основните правила в училище. — Казаното тук не бива да се повтаря пред трети лица или да се посочва в каквито и да

било писмени доклади. Вие двамата приемате ли това? Съгласни ли сте?

Дали приемаме? Съгласни ли сме? Мислех, че се занимаваме с убийство, а не с инсталация на софтуер. Е, поне не ни накара да се закълнем тържествено. Двамата с Кайли приехме и се съгласихме набързо.

— Допуснахме някои грешки — каза Даймънд. — Първите три жертви на Хазмат едва ли са голяма загуба за града. В крайна сметка те самите са престъпници. И въпреки че се противопоставяме на проявите на саморазправа, може би не сме били достатъчно твърди при преследването на убиеца.

— Може да не сме били достатъчно твърди ли? — повтори Спелман. — Та разследването в крайна сметка беше прехвърлено на две ченгета от китайския квартал.

— Убийството на Паркър-Стийл обаче променя нещата — продължи Даймънд, без да обръща внимание на коментара. — В момента Хазмат е нашият приоритет номер едно и случаят е възложен на отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция. Вие двамата ще оглавите екипа.

— А какво ще стане с детективите, които са водили разследването до момента? — попитах аз.

— Те ще бъдат подчинени на вас. Освен това скъсяваме командната верига. Занапред ще докладвате по случая директно на капитан Кейтс, а тя на свой ред ще докладва в офиса на комисар Хариес.

— Ървин, видеото — прекъсна го кметът. Тонът му бе една степен по-раздразнен от преди. — Трябва да видят проклетото видео.

— Отлична идея — отвърна Даймънд, сякаш шефът му беше наредил нещо от изключителна важност. — Капитан Кейтс, включете го на големия монитор, моля ви.

Кейтс свърза лаптопа си и всички седнахме с лице към големия плосък телевизор на стената.

Кметът се обърна към нас двамата с Кайли. По ризата му се виждаха петна от засъхнала пот.

— Съжалявам — каза той, — не исках да ви крещя, когато се появихте.

— Не е нужно да се извинявате, сър — отвърна Кайли. — Сега сме тук и ще направим всичко, което...

— Тази Паркър-Стийл... — прекъсна я кметът, като повиши глас — признава, че е убила невинна млада жена. Човек би си помислил, че това ще се отрази негативно на Мюриъл Сайкс, която я избра за свой мениджър на кампанията. Прав ли съм?

— Стан — намеси се Даймънд, — те все пак са ченгета, а не политици.

— Но не — продължи кметът, без да обърне внимание на забележката му, сочейки с треперещия си показалец към нас двамата. — Сайкс твърди, че признанието е било изтръгнато насила. Тя заявява, че полицията не е взела на сериозно първите три убийства и че вината за това е моя. Твърди, че ако съм бил по-твърд с престъпността, Паркър-Стийл може би все още щеше да е жива. А след *това* ме погва и за убийството на Притчард, понеже съм допуснал семейството на Паркър-Стийл да ми извива ръцете, за да прекратим разследването.

— Стан, говорили сме за това и преди — обади се Даймънд и наля чаша вода от хромираната кана, поставена на масичка встрани, — това е политика, свиквай. Какво друго би могла да каже според теб? „Аз съм идиот, че съм наела убийца да ръководи предизборната ми кампания“?

Даймънд прекоси стаята и подаде чашата с вода на кмета.

— Различно е — отвърна Спелман. — Ленърд Паркър и Джейсън Стийл стоят зад гърба й. Те искат да ме накарат да напусна този кабинет и разполагат с достатъчно пари, за да го направят. Освен това и смахнатият брат на Евелин е на нейна страна. Нали го знаеш Деймън Паркър, можеш да познаеш какво ще заяви по телевизията.

— Вероятно ще каже, че сестра му е невинна жертва — отвърна Даймънд, — и със сигурност ще хвърли вината за това върху вас — добави той и подаде на кмета две малки розови хапченца. „Ксанакс“ — успокоителното за обзети от паника бащи, предводители на града, и стресирани мамчета.

— Паркър-Стийл не е жертва — каза кметът и грабна хапчетата от ръката на Даймънд. — Тя е убийца! Аз съм проклетата жертва!

Той пхна розовите хапченца в устата си, сякаш бяха бонбони, след което ги прокара с вода. Даймънд погледна към нас с Кайли и

поклати глава в израз на негласно извинение за некметското поведение на своя кандидат.

Сега разбрах защо беше настоявал да дадем обета за мълчание.
Каквото и да се случи в „Грейси“, си остава в „Грейси“.

7.

Видеото беше качено в сайта *LiveLeak.com*. Лентата в долната част показваше продължителност четири минути и седемнадесет секунди. Запитах се колко ли пъти още щях да го гледам, преди случаят да приключи.

Кейтс натисна бутона „Старт“ и на големия екран се появи картина.

Евелин Паркър-Стийл седеше на сгъваем метален стол. Белият защитен костюм, в който беше облечена, рязко контрастираше с черния фон отзад. Косата ѝ беше разрешена, не носеше грим и под яркото осветление приличаше повече на член на семейство Менсън, отколкото на високопоставен представител на нюйоркското общество.

— Казвам се Евелин Паркър-Стийл и преди две години убих Синтия Притчард — каза тя, съскайки на съгласните в името през счупените си зъби. — Синтия беше моя колежка, приятелка и любовница. Тя открито заявяваше сексуалността си, за разлика от мен.

Очите ѝ изглеждаха празни, а гласът говореше монотонно. Напомни ми за видеозаписите на „Ал Кайда“ с похитени хора и се замислих дали Евелин не четеше текста от сценарий.

— Израснах в семейство, в което хомосексуализмът се счита за нещо сатанинско. Те никога нямаше да ме приемат такава, каквата съм, затова се преструвах на нещо, което не съм. Бракът ми с моя съпруг е съюз за удобство, който отговаря на нуждите и на двама ни.

— В превод: „Джейсън Стийл е гей“ — добави кметът. — Все едно не знаехме.

— Стенли! — извика Даймънд, посочвайки към нас тримата с Кайли и Кейтс, за да напомни на кмета, че изказването му е крайно политически некоректно, и прокара два сключени пръста през устните си в универсален жест на „затваряй си устата“.

— Съжалявам — измърмори кметът, но си личеше, че изобщо не съжалява.

— Повечето от сексуалните ми контакти бяха дискретни и анонимни — продължи Евелин, — но когато Синтия се присъедини

към екипа на кампанията за Елиът Уинчел, аз се влюбих в нея и двете бяхме непрекъснато заедно. За мен беше добре нещата между нас да продължат тайно, но Синтия отказа да живее в лъжа.

В нощта, в която загина, двете бяхме на моята тераса. Тя доста се напи и ме умоляваше да напусна съпруга си. Еднополовите бракове вече бяха легализирани в Ню Йорк. Всички говореха за това и тя искаше да кажем на света, че се обичаме. Казах ѝ, че не мога да призная за това дори пред баща си, какво остава за пред целия свят, но тя настоя, че ако не го кажа аз, сама щяла да го направи. След това отиде до ръба на терасата, стъпи в една саксия и започна да крещи.

Намирахме се на четиринадесетия етаж над Парк Авеню. Беше тъмно. Вероятно никой нямаше да я чуе. А дори и да я чуеха, мислех, че тя ще изкрещи нещо от сорта на „Евелин Паркър-Стийл е обратна“ и с това всичко щеше да приключи, а на сутринта двете щяхме да се смеем на това. Но тя не направи нищо такова.

Разкрещя се: „Ленърд Паркър любезно ви кани на сватбата на обратната си дъщеря Евелин с красивата и талантлива млада лесбийка Синтия Притчард. Господин Паркър дълбоко съжالياва за своето тесногърдие и за хомофобското отношение, което е съсипало живота на дъщеря му и...“. — Последваха няколко секунди мълчание, в които Евелин просто се взираше в камерата. — И тогава я блъснах — продължи тя. — Всичко се случи за един миг. Не исках да я убия. Исках само да я спра.

Паникьосах се и взех телефона, за да набера 911, но знаех, че ако позвъня само няколко секунди след като тя се е строполила долу, всички щяха да разберат, че съм била тук с нея. Не би трябвало да съм тук, ако някой въобще би повярвал, че е паднала сама. Не можех да напусна апартамента. Много хора знаеха, че съм си у дома. И тогава ми хрумна една идея. Отидох до барчето и грабнах бутилка водка. Отпих голяма глътка, а след това още една и още една... задавах се при всяко преглъщане, но въпреки това продължих да пия.

Полицайте ме намериха припаднала на пода, потънала в локва повръщано и алкохол, бях изцяло неадекватна. Но всичко беше постановка. Нивото на алкохола в кръвта ми беше три пъти по-високо от законното. Закараха ме в болница и когато най-накрая успях да се съвзема, ми съобщиха, че Синтия е мъртва. Плаках. Бях толкова зле, че не можеха да ме разпитат чак до следващия ден. През това време баща

ми издигна стена от адвокати около мен. Казах на полицията, че съм загубила съзнание по-рано вечерта и че последното, което си спомням, е как Синтия стои на терасата и пие. Градският прокурор се хвана на историята ми. Е, не навреди и това, че баща ми често играе голф с него и подкрепя кампаниите за преизбирането му.

Искам да се извиня на родителите на Синтия и на двамата ѝ братя. Убих я, защото не исках светът да разбере какво чувствах към нея. Но сега вече искам. Тя беше онази свободомислеца жена, каквато самата аз винаги съм искала да бъда, и я обичах повече, отколкото съм обичала всеки друг в живота си. Не исках да я убия, но го направих. Съжалявам. Знам какво ще се случи сега с мен — без дело, съд и съдебни заседатели. Когато гледате това...

Броячът на видеото показва 4:17 и екранът потъмня.

Никой от нас не каза нищо. Дори кметът мълчеше, явно ксанаксът му беше подействал.

8.

„Добър обрат“, помисли си Гидън, докато неизменният поток от зяпачи забравяше плановете си за понеделник сутрин и се тълпеше около въртележката.

Такива са нюйоркчаните — разполагат с по пет хиляди убийства годишно. Ако застреляте старица, която слиза от такси на Медисън Авеню, хората ще прескочат трупа ѝ, за да се доберат до таксито. Но богата мъртва кучка в защитно облекло, качена на шарено конче в центъра на Сентръл Парк, е в състояние да ги накара да закъснеят за работа и да си изкълчат врата, за да виждат по-добре.

Усмихна се.

Дай на хората това, което искат, и те ще се стълпят пред вратата ти. Добре сте дошли!

Нечия ръка го потупа по рамото.

— Е, ти „за“ или „против“ Хазмат си? — попита женски глас зад него.

Гидън се скова на място. Паркът гъмжеше от репортери, които завираха камери и микрофони в лицата на зяпачите с надеждата да хванат нещо интересно за следващите извънредни новини. Достатъчно откачено беше, че въобще се върна на местопрестъплението, но появата му в новинарски репортаж щеше да бъде истинска лудост.

Обърна се бавно. *Определено не е репортерка. Репортерките обикновено не носят черни бюстиета, докато са на работа.*

— Извинете — каза Гидън, — на мен ли говорите?

— Само ако ви се говори — отвърна тя. — Аз съм Анди.

Беше поне с пет години по-голяма от него. Кафяви очи, кестенява коса, вдигната на опашка и промушена през бейзболна шапка с логото на Нюйоркската пожарна команда. Беше почти красива, но добре знаеше коя е най-забележителната ѝ черта и това беше причината да не носи нищо върху черното си спортно бюстие, въпреки че вече преваляше октомври.

— Пожарникар ли си, Анди? — попита той и посочи шапката ѝ с пръст.

— Беше на *бившия* — отвърна тя и завъртя очи, за да му покаже, че се радва, задето онзи вече не е част от живота ѝ. — Аз ли? Аз съм по-добра в подпалването на пожари, отколкото в гасенето им.

Гидън беше висок метър и деветдесет, с тъмна коса и плътни устни, на които играеше палавата усмивка на лошо момче. Беше свикнал жените да го свалят. А Анди явно беше професионалистка. Беше се позиционирала пред него така, че не можеше да говори с нея, без да погледне надолу към великолепия ѝ бюст.

По дяволите, скъпа! Уцелваш ужасно неподходящ момент. И въпреки че ми се иска да замъкна горещото ти запотено тяло у дома и да те чукам до безпаметност, тази сутрин единственият афродизиак, който ми трябва, е тази тълпа тук.

— Може ли да повториш въпроса? — попита я той.

— Попитах те какво мислиш за Хазмат, а от начина, по който се усмихна, мога да предположа, че си му голям фен.

Усмихвах ли се? Тъпо! Мерси, че ме светна, Анди.

— Мислиш ли, че този тип си има фенове? — попита Гидън.

— Хиляди — отвърна тя. — А аз съм първа в списъка. Може да решиш, че едно добро еврейско момиче от Куинс би било адски либерално, но ще сгрешиш.

— Не те ли притеснява това, че той сам е тръгнал да въздава справедливост? — попита Гидън.

— Не. На този град му трябва само още няколкостотин души като него.

— Леле! — възкликна той. — А какво стана с доброто еврейско момиче?

— Беше изнасилена на среща, когато беше в колежа. Богаташко синче. Тати подкупи ченгетата, съдията и колежа. Тогава си промених мнението за политиката. Знаеш, понякога крайният консерватор е просто един смотан смазан либерал.

Тя вдигна телефона си.

— Видя ли клипчето, което убиецът е качил?

— Все още не — отвърна Гидън.

— Гледай го, човече! Има вече около петдесет хиляди гледания.

Бяха осемдесет и една хиляди последния път, когато проверих.

— Името на жертвата е Евелин някоя си — продължи Анди. — Хладнокръвно е убила приятелката си, но се е измъкнала, защото е богата и семейството ѝ е знаело как да прецака системата. Хазмат обаче ѝ е дал точно това, което заслужава. Искане ми се само да можех да му стисна ръката.

Дишането на Гидън се ускори. *Да му стисне ръката? Мамка му, такова момиче нямаше как да се задоволи с едно ръкостискане. Ех, Анди, което и друго време и място да беше...*

— Радвам се, че си поговорихме — каза той, — но трябва да бягам.

Анди навлажни устните си с език и се нацупи леко.

— Жалко че не трябва да бягаш в моята посока — отвърна тя. — А как се казваш, между другото?

— Брайън — отвърна Гидън.

— Радвам се да се запознаем, Брайън — каза тя и протегна ръка. Той я пое и я разтърси.

Ето, Анди, видя ли, че желанието ти се сбъдна!

9.

Мобилният телефон на Кейтс извънтя. Тя погледна името.

— Мат Смит — каза ни тя, докато натискаше бутона за разговор.
— Капитан Кейтс слуша. Какво става, Мат?

Тя го слуша около двадесет секунди, без да каже нищо, изражението на лицето ѝ така и не се промени. След това му благодари и затвори.

— IT специалистът ни се обади. Компютърният ни специалист — уточни тя за кмета, — опитал се е да проследи източника на видеото, но е било качено чрез VPN връзка. Това е така наречената „частна виртуална мрежа“, сър. Чрез нея се прикрива местонахождението на истинския IP адрес.

— Разбира се, че ще е скрит — вдигна ръце кметът, — но разполагаме с оборудване за милиони долари и стотици компютърни гении, които се размотават наоколо. Да не би да искате да ми кажете, че нито един от хората ни не може да го разкрие?

— Сър, цялата качена информация е кодирана. Този, който публикува видеоклиповете, всеки път създава различно потребителско име и различен имейл адрес. И да, наистина имаме оборудване и умни хора, но убиецът знае как да прикрие следите си. Хакването и проследяването в случая не са възможни.

— Добре — каза кметът, — значи въпреки всичките си технологични джаджи не можете да заловите този тип? Тогава го заловете по старомодния начин — физически. — Той се изправи. — Ървин, необходим ли съм ви още?

— Не. Знам, че ви предстои натоварен ден — отговори Даймънд.
— Дайте ми само няколко минути, ще дойда веднага след това.

Кметът ни благодари и излезе от стаята.

— Детективи — обърна се Даймънд към нас, — едва ли е нужно да ви казвам, че това може да се окаже смъртоносен удар за кампанията по преизбирането на кмета.

— Сър, не разбирам много от политика — започнах аз, — но видеозаписът с Паркър-Стийл е пълен с изобличаващи детайли. Аз

смятам, че тя наистина е убила Синтия Притчард.

— Разбира се, че я е убила — отвърна Даймънд.

— А защо това да не навреди на Мюриъл Сайкс? Тя първо твърди, че признанието е изтръгнато насила, но след това се огъва и признава, че ако госпожа Паркър-Стийл действително е убийца, то вината за измъкването ѝ от правосъдието е на кмета. Така Сайкс на практика говори две взаимно изключващи се неща.

— Прав сте, детектив — каза Даймънд. — Наистина не разбирате много от политика. Правило номер едно в нея е: „Този, който говори най-убедително взаимно изключващи се неща, в крайна сметка печели изборите“.

— При цялото ми уважение, господин Даймънд — намеси се Кейтс, — за съжаление, аз знам нещичко за политиката. И понеже се заклехме да запазим пълна секретност, мога ли все пак да говоря открито? Информацията в случая е от ключово значение, а колкото повече знаят детективи Джордан и Макдоналд, толкова по-големи са шансовете им да разкрият този случай.

Даймънд претегли въпроса наум.

— Добре, капитане — произнесе накрая и се обърна към мен и Кайли: — Мюриъл Сайкс все пак има един неопровержим аргумент. Отговорността за това, че госпожа Паркър-Стийл се е измъкнала от правосъдието, действително е на кмета. Комисар Харис настояваше за пълно разследване, но семейството на Евелин убеди кмета да подкрепи решението на коронера, че се отнася за нещастен случай. Той се съгласи и цялата история се потули.

— *Убедили са го?* — учудих се аз.

— Не ви трябва да знаете подробностите — прекъсна ме Даймънд. — Важното е само това, че в момента кметът е попаднал в дълбока дупка, а най-лошото в случая е, че той сам си я изкопа.

10.

Човек не може да сгреша, ако поддържа добри взаимоотношения с дежурния сержант в участъка. Само едно телефонно обаждане до Боб Макгарт в деветнадесети участък бе достатъчно и пред кметската резиденция ни чакаше чисто нов служебен „Форд Интерсептор“. Ключът му беше на таблото и нямаше шофьор.

Качих се зад волана и завих наляво по Ийст Енд Авеню.

— Мислиш ли, че ще можем да закопчаем този тип за една седмица? — попита Кайли.

— Може би, ако работим в екип.

— Това пък какво трябва да значи? — извърна се рязко тя. — Още си ми бесен, че не се появих на минутата, в която ме извика? Виж, извинявай, че заради мен закъсняхме, но престани с това, Зак. Все пак сме партньори.

— Да не би току-що да каза, че съжаляваш, задето сме закъснели заради теб?

— Чу ме добре. Съжалявам и съм ти благодарна, задето ме покри.

Завих надясно по Осемдесет и шеста улица и спрях колата на една автобусна спирка. Обърнах се на седалката си и погледнах Кайли в очите.

— Не знам дали ме лъжеш, или просто скриваш голяма част от истината, но твоето признание, че съжаляваш, ми изглежда същото като цветята, които някой тип мъкне вечер вкъщи на жена си, след като цял следобед е чукал секретарката. „Извинявай, че закъснях, скъпа! В офиса непрекъснато се случват разни глупости.“ Виж, Кайли, аз съм детектив и мога да разпозная полуистината, когато я чуя. През последния месец за трети път ти се случва да закъснееш и да не отговаряш по телефона, затова е най-добре да ми кажеш какво става или да признаеш, че човекът, на когото поверявам живота си, не ми вярва достатъчно, за да сподели какво, по дяволите, се случва в неговия.

За щастие, тя не ме нападна.

— Всичко е заради Спенс — каза тя. — Той наистина падна под душа тази сутрин. Беше се надрусал с хапчета.

Кайли замълча и ме остави да възприема информацията. Не казах нищо, а и изражението ми не се промени.

— Изминаха три месеца от... от инцидента с Хамелеона — продължи тя. — Хирургът му предписа по една таблетка „Перкосет“ на всеки шест часа, но той ги гълта като бонбонки „Тик-так“. Снабдил се е с големи количества от тях и ги крие — опаковката на нощното му шкафче се изпразва само с няколко таблетки на ден, точно според предписанието, но е изпокрил дози из цялата къща. Миналата вечер открих петдесет таблетки, увити в алуминиево фолио и напъхани в един чорап в чантата му за фитнес.

— Откъде ги взема? — попитах аз.

— От „Доктор Добре съм“ или от някой друг откачалник в интернет, който може да му изпише рецепта дори от Боливия — отвърна тя. — Както и да е. Скарах се с него тази сутрин в спешното, след като го зашиха. Казах му, че ако не беше мой съпруг, щях да го издам.

— А той какво каза?

— Просто стоеше там със стъклен поглед и подпухнало лице, с чанта, пълна с „Оксикодон“, и ми каза, че греша. Призна, че може и да е завишил малко дозата си, но нещата са под контрол и веднага щом се почувства по-добре, ще премине на по-безобидния „Адвил“. Отрича всичко и на този етап просто не знам какво да правя.

— Нищо не можеш да направиш — отговорих аз. — Той се възстановява след наркотична зависимост. Беше чист от доста дълго време, но...

— От единадесет години — прекъсна ме Кайли.

— Значи знае какво да прави — отвърнах аз. — Идете на някоя среща, обади се на шефа му, свържете се с клиника, ако нещата са толкова зле. Но единствено той е човекът, който трябва да го направи. Няма как ти да го измъкнеш от дупката.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Зак, аз съм ченге и се боя, че ако някой разбере, че съм омъжена за наркозависим, това ще ме завлече в пропастта заедно с него.

— Никой няма да разбере — добавих аз. — Тайната ти е на сигурно място при мен.

— Благодаря ти... партньоре — отвърна тя и в очите ѝ проблеснаха сълзи.

Запалих двигателя и потеглих на запад по Осемдесет и шеста улица.

Влюбих се в Кайли още първия път, когато я срещнах в Академията. Наскоро беше зарязала наркозависимия си приятел и за мое щастие, точно аз се оказах мъжът, който трябваше да я утеши. Само че Спенс я искаше толкова, колкото и аз. Той се подложи на лечение в клиника, двадесет и осем дни по-късно излезе чист и започна да я умолява да му даде втори шанс. Тя каза „да“, а година по-късно му каза и заветното „да“.

През последните десет години свикнах с факта, че Кайли и Спенс са богати, щастливи и влюбени — те са красивата двойка, която всички известни нюйоркски големи клечки се надпреварват да канят на вечеря в луксозните си панорамни апартаменти, в крайградските къщи или на яхтите си.

Вероятно никога не съм преставал да бъда влюбен в Кайли, но все пак успях да продължа напред и след няколко краткотрайни връзки в крайна сметка намерих Черил.

Черил Робинсън е първата жена, с която се срещам, която покрива изцяло невъзможните стандарти, които си бях заложил след връзката с Кайли. Познаваме се от няколко години, но нещата започнаха да стават сериозни едва преди три месеца. Вече започвах да се надявам, че може би Черил ще се окаже Единствената. А сега изведнъж виждах, че връзката на Кайли и Спенс е пред разпад.

Ако беше някой друг мой партньор, със сигурност щях да го посъветвам да се събере с половинката си и да изгладят живота си. Но Кайли Макдоналд не бе кой да е и в момента наистина нямах идея какво точно чувствам.

11.

Някъде между Осемдесет и шеста улица и местопрестъплението се замислих върху факта, че колкото и да бях луд, там някъде имаше един тип с неограничени запаси от защитни костюми, който беше полуд и от мен.

— По дяволите изборите! — измърмори Кайли и разбрах, че и тя си мислеше за същото. — Ървин Даймънд си го каза точно: „Ние не сме политици“. Ние сме ченгета. Работата ни е да заловим Хазмат, преди да е отвлякъл и убил още някоя невинна — поправка — не чак толкова невинна жертва. Откъде да започнем?

— Драйдън ми даде имената на двамата детективи, които са работили по случая — Донован и Бойл от Пети участък, но предпочитам засега да не им се обаждаме. Така и не успях да ти кажа, но в парка имаше двама полицаи от „Противодействие на престъпността“. Те първи съобщиха за намереното тяло. Ангажирах ги по случая и им възложих да свършат малко работа вместо нас. Дай да се обадим първо на тях.

— Каква работа? — попита Кайли. — „Чак толкова по-ефективни ли са от всички онези чисто нови компютърни машинарии?“ — иронизира кмета ни тя.

— Хей, остави кмета на мира. Полицейската работа никога не е била сред силните му страни.

— Значи изобщо не е трябвало да пречи на следователите да разследват смъртта на Синтия Притчард. Ако сега изгуби изборите, значи ще получи това, което е заслужил — каза Кайли.

— И както съм тръгнал да споделям най-дълбоките си и тъмни тайни с теб, има още една, която все още не съм ти казал — отвърнах аз.

— И каква е тя?

— Независимо дали ще разрешим този случай до следващия четвъртък, или не, аз така или иначе ще гласувам за Сайкс.

Районът около въртележката приличаше на център на гигантски флашмоб.

— Това местопрестъпление ли е, или концерт на Бон Джоуви? — попита Кайли.

— Детектив Джордан! — извика някой още в мига, в който слязох от колата.

Бяха Кейси и Бел, проправящи си път през тълпата към нас. Бяха се отървали от вида на бездомници, но изглеждаха смазани от умора.

— О, радваме се, че се върнахте — посрещна ме Кейси.

— Съжалявам, че изчезнах така внезапно — извиних се аз. — Как сте, момчета, взе ли ви се умът?

Бел се ухили.

— Може би малко.

— Може би доста — каза Кейси. — Това е на светлинни години от всичко, с което сме се занимавали досега, но имаме за вас доста добри новини, както и нещо, което няма да ви хареса.

— Първо се запознайте с партньорката ми — представих я аз, — детектив Макдоналд, а това са двамата господа, за които ти казах, че съм ангажирал — детективи Кейси и Бел.

Всички учтиво кимнаха с глави.

— Добре. Да видим какво имате за нас — казах аз.

— Намерихме една от онези сгъваеми пазарски колички, зарязана до дърветата покрай околоръстното на Шейсет и пета улица — съобщи Кейси. — Подобни вещи са голяма ценност в този район, затова не може да е стояла там дълго, иначе някой със сигурност щеше да си я прибере. Казахте, че Паркър-Стийл е изчезнала в петък, затова мислим, че не е убита в парка. Онзи я е убил някъде другаде и е захвърлил тялото ѝ тук.

Драйдън вече ни беше съобщил това, но въпреки това ги оставих да обяснят.

— Предполагаме, че след като е убил Паркър-Стийл — поде Бел щафетата на разказвача, — убиецът я е натъпкал в чувал и я е докарал в квартала, като е паркирал колата си някъде наблизо.

— Момчета, можете ли да проверите в Пътна полиция за издадени билети за паркиране в радиус от десет пресечки около мястото на престъплението? — попита Кайли.

— От източната, както и от западната страна.

— Ще го направим, но аз не бих разчитал на това — отвърна Бел.
— Паркирането тук през деня е истински кошмар, но след десет вечерта има доста свободни места, на които може да е спрял.

— Значи е оставил колата си наблизко — казах аз. — И до какво заключение стигнахте?

— Натоварил е тялото в пазарската количка и е минал през парка под безличното прикритие на някой бездомник като тези, които бродят из улиците на града — каза Кейси.

— По същия начин и ние двамата с Бел се смесвахме с тълпата. След това е прерязал катинара на оградата, завързал е жената на кончето, свързал е накъсо кабелите на въртележката, за да включи светлините и музиката, заключил е отново портала, захвърлил е пазарската количка, прескочил е каменната ограда и се е върнал обратно при колата си.

Двамата детективи стояха пред нас и ни гледаха с поглед на послушни кученца, които току-що са донесли пръчка и сега очакват потупване по главата.

— Добра работа — казах аз. — Видяхте ли някой подозрителен в тълпата?

Двамата се спогледаха и се разсмяха.

— Всички в тълпата изглеждат подозрително — отвърна Бел. — Мъртва жена в защитен костюм, качена на въртележка, е като магнит за всякакви откачалници. Ако убиецът иска да се отличи сред тях, май е най-добре да носи табела с надпис „Аз го направих!“.

— Ей, ей... вие там! — извика някой зад нас. Обърнах се. Двама мъже се провираха под жълтата полицейска лента и се приближаваха право към нас с Кайли.

— Какво, по дяволите, се опитвате да правите бе, хора? — изкрещя единият от тях.

— Стойте на място, детектив Джордан — предупреди ме Кейси.

— Познавате ли ги тези? — попитах.

— Запознахме се преди десет минути. Нали помните, казах ви, че има едно нещо, което никак няма да ви хареса? Ето го и него.

12.

— Имената им са Донован и Бойл — продължи Кейси. — Държат се като тъпанари, обикалят наоколо и разправят на всички, че са...

— *Знам* какво разправят, че са — отвърнах аз. — Благодаря. Оставете това на мен.

— Зак, и без това съм в скапано настроение — сграбчи ме за ръкава Кайли. — Остави ме да си го изкарам на някой друг, а не на теб.

— Моля, заповядай — съгласих се аз и отстъпих настрана.

Донован и Бойл се приближиха заплашително през тревата и се спряха пред нас. Преди да успеят да кажат нещо, Кайли ги атакува:

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите, клоуни такива? Стойте настрана. Това е местопрестъпление.

Единият беше много висок, над метър и деветдесет, с тъмна коса и лице на чаровник. Другият беше по-нисък, с тънки устни и много късо подстригана коса — не беше и наполовина толкова симпатичен като първия. Така и не разбрах кой кой е.

— *Нашето* местопрестъпление — рязко каза онзи с късо подстриганата коса. — Аз съм Бойл, а това е Донован. Ние сме водещите детективи по случая „Хазмат“.

— Доколкото чух, довели сте го до задънена улица. Считано отпреди час, случаят е наш.

— И кой го казва?

— Шефът ми. Капитан Делия Кейтс, както и нейният шеф — полицейски комисар Ричард Харис, както и неговият шеф — кметът.

— Пълни глупости — заяви Бойл. — Защо, по дяволите, са ни оттеглили?

— Не са ви *оттеглили* — уточни Кайли. — Случаят е прехвърлен на отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция. Аз съм детектив Макдоналд, това е детектив Джордан, а вие двамата сте назначени за наши помощници.

— Ще работим *за вас*? — попита Донован.

— Някакъв проблем ли има, детектив Донован? — отвърна Кайли.

— Дяволски си права, че има проблем!

— В такъв случай изпратете всичко, с което разполагате по случая „Хазмат“, в нашия офис. Ние ще поемем от тук нататък.

— Как не! На никого в „Специални клиенти“ не му пукаше за първите три жертви, но сега, когато е намесена и Мюриъл Сайкс, кметът скача в играта и хвърля случая най-отгоре в купчината. И каква ще е вашата задача? Да хвърлите колкото можете повече боклук върху Паркър-Стийл, за да може кампанията на Сайкс да затъне от това?

— Тук не става въпрос за политика — каза Кайли. — Става въпрос само за това да хванем един сериен убиец.

— И какво, по дяволите, си мислехте, че сме правили през последните четири месеца?

— Хм, интересно, но и кметът попита същото. „Какво, по дяволите, са правили онези две ченгета през последните четири месеца?“ Ако не ви харесва решението му, можете да подадете жалба в участъка.

Донован погледна партньора си. Със сигурност и двамата не искаха да бъдат втора цигулка, но нямаха никакъв напредък по случая и Кайли го знаеше. След това и двамата погледнаха към мен, сякаш можех да кажа нещо, за да я разубедя. Дори не мигнах.

— Решавайте, момчета — заяви тя. — С нас ли сте на борда?

— Ей, ако те не искат — намеси се и Кейси, — ние двамата с Бел ще се радваме да...

— Назад! — прекъсна го Донован. — Това си е нашият случай още от първия ден и няма да позволим да ни изритат от него заради някакви си политически глупости. Оставаме.

— Значи можете да започнете, като до двадесет минути ни донесете материалите по разследването в Деветнадесети участък — заяви Кайли и му подаде визитката си. — Бъдете сигурни, че ще спомена пред кмета за вашето желание за съдействие.

Двете ни кученца гледаха така, сякаш някой току-що им е отмъкнал любимата играчка.

— Това значи ли, че няма да имате нужда от нас? — попита Бел.

— Вие, момчета, ни помогнахте много и го оценяваме — обадих се аз.

— Значи тези двамата ще работят по случая, а ние не, така ли? —
попита отново Бел.

Кимнах, но Кайли, която винаги държи да има последната дума,
заяви само:

— Засега.

13.

— Успя ли да си изкараш яда? — попитах Кайли, след като двата екипа полицаи се разделиха.

— Винаги имам резервен запас — отвърна тя.

— Гадно е, когато се налага да замениш две, кипящи от желание за работа ченгета с две, които са глътнали бастун — отбелязах аз.

— Зак, знаеш, че можеше да ангажираме и четиримата — отговори Кайли. — В подобни случаи имаме картбланш. Можем дори да съберем екип от петдесет души и да прекараме цялото си време, потънали в собствената си бюрокрация. Но всичко, от което този случай наистина се нуждае, е ние двамата с теб да направим това, в което ни бива най-много. Помолих Донован и Бойл да се навъртат наоколо, защото двамата имат сериозен потенциал да научават неща. Но веднага щом наберем скорост, мисля отново да стана гадна и да ги пратя да издават фишове в Пътна полиция.

Прекарахме на местопрестъплението още час. Хората на Чък Драйдън продължаваха да оглеждат под лупа района, но не откриха нищо друго, освен пазарската количка. Върнахме се в офиса.

Отдел „Специални клиенти“ си няма специално място. Подобно на други елитни полицейски части, ние се помещаваме в съществуващите полицейски участъци, в нашия случай — Деветнадесети участък на Източна шейсет и седма улица, между Трето авеню и „Лексингтън“. В Деветнадесети участък има над двеста униформени полицаи и десетки детективи, но все пак мястото е достатъчно, за да събере и нашия отдел в един ъгъл на третия етаж, малко далеч от всекидневната лудница долу.

Но все пак, докато се качваме, се налага да минем през врявата на долния етаж, а там никой не може да остане незабелязан от сержант-координатора Боб Макгарт.

— Благодаря за колата, сержант! — поздрави го Кайли.

— За вас винаги, детектив! — отвърна Макгарт. — Почакайте за секунда. Имам още нещо за вас. — Той бръкна под бюрото си и извади

картонена кутия с документи. — Току-що пристигна. Това са папките по случая „Хазмат“.

Вдигнах я. Нямахме почти никаква тежест.

— Това ли е всичко? — учудих се аз. — Само една кутия?

— Това ми дадоха и срещу това се разписах — отвърна сержантът. — Искате ли да видите документите?

— Не, сержант, просто очаквахме да е повече.

— Съжалявам, че сте разочаровани. По някои случаи получаваме по десетина-двадесет кашона и детективите започват да се оплакват, че никога няма да успеят да прегледат всичко в тях. Тук нещата са доста по-малко и си помислих, че ще се зарадвате.

— Нали знаеш какви сме детективите — отвърнах аз. — Все сме недоволни.

Отнесох кутията в офиса ни и Кайли я отвори.

— Това ли е всичко, събрано за четири месеца разследване? — учуди се тя. — Има само четири папки с имена „Алекс Кан“, „Себастиан Кат“, „Антоан Тинсдейл“ и „Доналд Ли“.

— Първите три имена са ми познати. Жертви са. А кой е Ли?

— Има магистърска степен по социални дейности — отговори Кайли, след като разгърна папката. — Детектив е, работи с бандите в „Чайнатаун“. Донован и Бойл са го помолили да състави профил на убиеца.

— Психолог ли е?

— Не пише „д-р Ли“, така че се съмнявам — отвърна тя.

— Познавам един истински доктор — отбелязах аз и взех папката на Ли от кутията. — А тя е дяволски добра в съставянето на профили. Май ще се отбия в офиса на Черил и ще я помоля да погледне бележките на този човек. Връщам се след малко.

— Мислех, че е в Бостън — каза Кайли, когато се отправих към вратата.

— Беше само за уикенда. Върнала се е с ранния полет тази сутрин.

— Значи не си я виждал откога? От петък?

— От четвъртък следобед — отвърнах.

— В такъв случай се съмнявам, че ще се върнеш точно след малко — отбеляза тя. — Но не се бави много. Денят на изборите е след една седмица.

14.

Бог да благослови Фред Робинсън.

Цели единадесет години той е бил женен за красива, интелигентна и самоуверена жена. След това я е зарязал заради някоя по-млада, по-тъпа и по-зависима.

Неговата загуба е моя печалба.

Запознах се с Черил преди четири години, когато се надявах да ме назначат в отдел „Специални клиенти“. Тя беше психологът, назначен да провери дали съм подходящ за работата.

Бях страшно притеснен и тя го знаеше.

— Не се тревожете, детектив Джордан — усмихна ми се тя. — Аз не хапя.

Не бих имал нищо против да ме ухапе Доктор Сочни червени устни, Подкупващи кафяви очи и Гладка карамелена кожа, докосвана от спускаща се на вълни гъста черна коса. Бях само на двадесет и девет, но бях абсолютно готов да приема предизвикателството да спя с гореща латиноамериканка психолог.

Няколко години по-късно Черил ми каза, че всъщност е 90 процента ирландка, но благодарение на баба си от Пуерто Рико прилича на ирландка толкова, колкото и Дженифър Лопес. Тогава обаче тя все още носеше брачната си халка, а аз знаех, че свалките с омъжена жена по време на интервю за работа не са най-блестящият кариерен ход.

Говорихме си за моето минало — както в личен, така и в професионален план, след което тя изстреля съществения въпрос:

— Мислите ли, че богатите и хората с власт заслужават по-добро обслужване от страна на полицията?

— Съвсем не — отговорих аз.

Звучеше като възможно най-грешния отговор, който можеш да дадеш, когато се опитваш да влезеш в суперелитна част, създадена да служи точно на богатите и известните.

Тя не реагира по никакъв начин. Всичко, което каза, бе:

— Бихте ли обяснили по-подробно?

— Богатите *не заслужават* каквато и да е по-специална полицейска защита от тази на бездомниците. Но това, което заслужават, *особено в случаите, когато са станали жертва на престъпление*, е ченге, което има усет за техните специфични потребности, а не някой, който ще се отнесе пренебрежително, защото са богати, разглезени или егоцентрични.

— Вие сте човек от работническата класа, детектив Джордан. Какво ви кара да мислите, че знаете как да се отнасяте към някого като Доналд Тръмп?

— Майка ми е професионален гримьор — отвърнах, — работи за филми, за телевизията и модни фотосесии. Занимавала се е с всякакви — диви, примадони, рокзвезди, коя от коя по-откачени. Тя ме е научила как да се държа с тях.

— И как? — попита тя.

— „Не се опитвай да ги промениш“, казваше майка ми. Помни, че дълбоко в себе си те са също толкова несигурни, колкото и всички нас. А една стая никога не е достатъчно голяма, за да поеме двама нарцисисти, така че оставяй собственото си его пред вратата.

— Майка ти е умна жена — отбеляза Черил. — Изглежда се е разбирала с всички.

— С почти всички. Имаше един човек, с когото се караше непрекъснато — отвърнах аз.

Всички обичат клюките от света на шоубизнеса, затова веднага разбрах, че съм спечелил вниманието на психоложката.

— Няма нужда да ми казваш името му — каза тя, — но умирам от любопитство. Кой е той?

— Баща ми.

Получих работата.

С Черил се сприятелихме още тогава, а когато бракът ѝ започна да се разпада, аз бях единственият приятел, на когото тя пожела да се довери. Две седмици след развода ѝ станахме и „приятели с екстри“, а екстрите се оказаха направо фантастични.

Вратата към офиса на Черил беше отворена и влязох. Веднага щом ме видя, тя скочи иззад бюрото си, прегърна ме и ме дари с една голяма целувка.

— Господи, толкова се радвам да те видя — каза тя, докато притискаше тялото си към моето.

Внезапно някои части от тялото ми се вдървиха, а други омекнаха.

С Черил ходехме само от няколко месеца и не бях готов за такова страстно посрещане. Тялото ми обаче включи на режим „автопилот“ и бедрата ми сами започнаха да правят леки кръгови движения, отърквайки се в нейните.

— И колко точно се радваш, че ме виждаш? — попитах аз, като междувременно ритнах вратата, за да се затвори, и поведох Черил към привлекателното небесносиньо диванче, което беше много удобно за слушайте, в които ѝ се налагаше да работи без прекъсване.

— Ти си луд! — каза тя и отдръпна глава, за да ме погледне, но без да се отделя от мен.

— Луд ли? Неточна диагноза, докторе. По-скоро възбуден. — Започнах да разкопчавам ризата ѝ.

Помислих, че ще ме спре, но тя започна да ме целува и да ме опипва.

— Заклучи вратата — прошепна ми тя.

Пуснах я за момент, обърнах се и посегнах към ключалката. И точно в този момент някой изрита вратата от външната страна. Не просто почука — изрита я здраво.

— Момент! — изревах аз, докато чаках Черил трескаво да се добере до стола зад бюрото си и да си закопчае ризата.

Отворих. В коридора беше Мат Смит.

— Зак, как си, приятелю? — попита той. — Не знаех, че си тук, иначе щях да ти донеса кафе.

Един истински нюйоркчанин би го произнесъл като *кау-фе*, но Мат е привнесен от Англия и от устата му думата прозвуча като *ках-фе*.

Държеше по една чаша на „Старбъкс“ във всяка ръка, затова и беше изритал вратата, вместо да я отвори и да влезе.

— Реших, че ще ти трябва нещо освежително — заяви Мат и остави една от чашите на бюрото на Черил. — Лате със соево мляко и допълнителна доза еспreso, нали?

Погледът ѝ мигом се оживи.

— Благодаря ти, Мат. Наистина нямаше нужда — каза тя.

— Удоволствието е мое. Аз ти благодаря за онази книга. Прочетох я през уикенда, наистина ми отвори очите. Имам и няколко въпроса, но те могат да почакаат. Вие двамата обаче май бяхте заети. Зак, чух, че работиш по случая „Хазмат“. Прегледах последното видео, което беше пуснал, но не излезе нищо. Надявам се, че при разследването все пак ще ви трябват и услугите на техническо лице.

Мат е суперкомпютърен спец, който вероятно може да хакне и Пентагона, ако го помолим. Той е умен, мисли аналитично и с него е забавно да се работи. Без съмнение, той е най-добрият ни компютърен специалист. Има обаче един съвсем малък проблем — изобщо не изглежда като смахнат компютърен маниак. Всъщност изглежда повече като Дейвид Бекъм, отколкото като Бил Гейтс, и в момента това дяволски ме дразнеше.

— О, определено ще ти се обадя — отговорих аз.

— Супер — отвърна той и лицето му се разля в идеална широка усмивка, която беше в пълно противоречие с всичко, което бях чувал за съмнителните зъболекарски услуги във Великобритания.

Той тръгна да излиза и посегна да затвори вратата след себе си.

— Остави отворено — извика му Черил, — със Зак ще ни трябва малко въздух тук.

— Да разбирам ли, че няма да продължим, откъдето спряхме? — попитах я аз веднага щом Смит се отдалечи дотолкова, че да не ни чуе.

— Изобщо не знам какво стана — отговори тя, — но сега, като поразмислих за секунда, си спомних, че това тук е полицейски участък.

— Е, и? Не е като да имаме намерение да извършим престъпление.

— Стегни се, каубой. Ще приключим с това след няколко часа и ти обещавам, че чакането ще си заслужава.

Нямах съмнения в това. А и както казах, „Бог да благослови Фред Робинсън“.

15.

Обзавеждането в офиса на Черил е с твърде хубав дизайн и твърде удобно, за да е заслуга на полицейския участък. Тя беше декорирала кабинета си за своя сметка и бе подбрала материите и цветовете, постигайки хармоничен баланс между професионализъм и женственост. Дипломите ѝ са окачени на стената, но в офиса ѝ няма никакви семейни снимки. Все пак жената е психолог.

— Седнете, детектив — покани ме тя и сама се настани зад покритата със стъкло маса, която изпълняваше ролята на бюро.

Настаних се срещу нея на един от столовете за посетители, покрит с дамаска в прасковен цвят.

— Е, значи вие с Кайли сте поели случая „Хазмат“ — каза тя напълно делово.

— Последната му жертва е Евелин Паркър-Стийл.

— Знам. Вече гледах видеозаписа. Горката жена... Как мога да помогна? — попита Черил.

— Папките по случаите на първите три жертви са доста тънички и двамата с Кайли все още не сме ги прегледали. Има обаче и четвърта папка с профила на убиеца. Бих искал да ѝ хвърлиш един поглед — казах аз и оставих папката на бюрото ѝ.

Тя я погледна, но вместо да я вземе, махна капачето на чашата си с кафе и отпи малка глътка.

— Кой е съставил профила?

— Казва се Доналд Ли.

— Не го познавам.

— Съмнявам се да е от твоя ранг. Той е детектив в участъка в „Чайнатаун“ и има магистърска степен по социални дейности.

— С удоволствие ще ви помогна, но няма нужда да чета това — отбеляза Черил и плъзна папката обратно към мен.

— Дайте ми само да погледна какво сте открили вие за жертвите и ще ви дам някои насоки.

— Това беше и моят план — отвърнах аз, — но може би дойдох при теб малко прибързано. Искях просто да те ангажирам по случая.

— Мисля, че просто искаше мен върху онова диванче — отвърна тя и отново отпи от кафето си.

— Да, и това също — отговорих. — Не съм те виждал от четири дни и си търсех извинение да се отбия в офиса ти. Знам, че тази папка беше глупава идея. Май щеше да е по-добре просто да ти бях донесъл кафе „лате със соево мляко и допълнителна доза еспресо“ — казах аз. — Не знаех, че предпочиташ такава.

— Не знаеш, защото, когато се виждам с теб вечер, предпочитам шардоне. В участъка обаче не гледат с добро око на пиенето на шардоне през деня.

— Но Мат Смит знае какво пиеш, нали?

— Да. Той работи в съседния офис.

— Значи обикновено той ходи да ти взима кафе?

— Не, това го донесе в знак на благодарност. Дадох му една книга за поредността на ражданията в семейството.

— И защо?

— Той има двама братя. Единият е по-голям, другият — по-малък... — започна да обяснява Черил.

— Ясно. Синдромът на средния син — казах аз. — Горкият Мат не е получавал достатъчно внимание от родителите си, затова сега търси любовта все на погрешните места.

— Господи, Зак, той просто ми донесе кафе! Това е добър жест. Мат е добро момче — отговори тя.

— Да, добро. При това изглежда добре и е необвързан. Да не би да искаш да ми кажеш, че това е било само жест на благодарност за книгата и че той въобще не те сваля?

— Може и да ме сваля. Отскоро съм необвързана и никой друг, освен капитан Кейтс и Кайли не знае, че ние двамата с теб излизаме. Колкото до Мат, съвестта ми е чиста. Той може и да е флиртувал с мен, но аз не му отвърнах.

— Разбира се, че не. Нали и аз бях тук.

— Виж, Зак, като жена съм поласкана от абсолютно налудничавото ти предположение, но като психолог всичко, което ще ти кажа, е да се стегнеш.

Латето ѝ беше изстинало и тя просто стоеше зад бюрото срещу мен и ме гледаше, отпивайки от чашата.

— Хубаво е на вкус, нали любов моя? — казах аз, опитвайки се да докарам най-добрия си английски акцент.

— Горе-долу — отвърна тя, полагайки усилия да не се разсмее.

— Да не би току-що да преживяхме първото си скарване?

Тя се замисли за секунди.

— Не беше кой знае какво, но май да.

— Добре — казах аз. — Значи сега има нещо, което ще чакам с нетърпение.

— Ще чакаш по-голямо скарване?

— Не — казах аз, взех папката и се отправих към вратата. — Сексът за сдобряване.

Не погледнах назад, но чух смеха ѝ.

16.

— Затънали сме в голямо ако — беше първото, което Кайли каза, щом се върнах обратно зад бюрото си.

— По-голямо от това, в което бяхме преди малко ли?

Тя вдигна една от папките по случая, които току-що бяхме получили в наследство.

— Спомняш ли си чия беше брилянтната идея да задържим Донован и Бойл да се занимават по случая?

— Май ти беше запленена от бляскавите им личности и техния, цитирам, „сериозен потенциал да научават неща“.

— Била съм в дълбока грешка и за двете — отбеляза тя и шляпна папката върху бюрото си. — Тук няма нищо.

— Дай определение на „нищо“.

— Повечето е само странична информация. Биографии, медицински изследвания и полицейски доклади за жертвите. Ако прочетем колонката на Пийт Хамил в „Дейли Нюз“, можем да научим повече по случая. Това са три убийства, Зак. Тези момчета са разследвали три убийства и не са стигнали до абсолютно никакви следи.

— В такъв случай сме извадили късмет. Имаме четвърто убийство и те не са успели да прецакат и него. Остави другите настрана, ще започнем с Евелин Паркър-Стийл. По това убийство *ние* сме тези със сериозния потенциал да научават неща.

— Ти да не си откачил? — попита тя. — Имаме задача, а всичко което знаем, сме го узнали от един разговорлив политик. А и това беше, *преди* Паркър-Стийл да смени статуса си от „изчезнала“ на „загинала“, както и преди да разкрие сексуалната си ориентация и да признае, че е убила любовницата си лесбийка. А мен ако питаш, все още сме на първа стъпка от разследването.

— Права си — казах аз. — Затова давай да започнем с преглед на всички имейли, телефонни разговори и кредитни трансакции на Паркър-Стийл, да огледаме всичко, което можем да изровим, и да видим дали се е познавала с някоя от останалите три жертви.

— Като гледам кои са, едва ли ги е познавала — отбеляза Кайли, — но нека проверим дали не са свързани по някакъв начин. Може да са имали общи врагове. Трябва да говорим и със семейството ѝ, да видим какво могат да ни кажат те.

— Добра идея. Милиардерите винаги са готови да споделят по някоя мръсна семейна история, за да помогнат на властите да разкрият истината навяв... не говори глупости.

— Сега и *ти* си прав — отвърна тя. — Тогава да се обадим на Мюриъл Сайкс. Ако дори и тя не знае нищо, то поне ще вземем компютъра на Евелин.

Сайкс ни беше дала номера на личния си мобилен телефон в събота, когато се беше обадила, за да съобщи за изчезването на Евелин. Кайли го набра.

— Мисис Сайкс, обажда се детектив Макдоналд — представи се тя. — Аз съм... — Сайкс я прекъсна и минаха поне двадесет секунди преди Кайли да успее отново да се включи. — Госпожо, обаждам ви се веднага щом успях да намеря свободна минута. Бяхме на местопрестъплението и... — Настъпи пауза. — Какво имате предвид с това „какво местопрестъпление“? Бяхме в Сентръл Парк, където Ев...

Ново прекъсване. Изразът на раздразнение на лицето на Кайли се замени с объркване.

— ... Не, никой не ни е казал. Кога подадохте сигнал за това?... Това е в седемнадесети участък. Какво е било взето?

Кайли се обърна към мен и устните ѝ заредиха върволица от безмълвни проклетия.

— Моля, не напускайте мястото — каза тя. — Ще бъдем там след... — Последваха няколко секунди мълчание, след което партньорката ми избухна. — А къде сте сега, госпожо Сайкс? *Къде?*

Направи ми знак да тръгваме и аз я последвах към вратата.

— Моля ви, не пипайте нищо — каза тя по телефона. — И не пускайте никого другиго. Ще бъдем там след пет минути.

Кайли затвори телефона и се затича надолу по стълбите, крещейки:

— Мамка му! Мамка му! *Мамка му!* Ние сме *идиоти!*

17.

Полицейският „Форд Интерсептор“ беше паркиран пред участъка и Кайли се настани зад волана. Едва успях да затворя вратата, когато тя потегли и отпраши с бясна скорост на запад по Източна шейсет и седма улица. Тя включи сирените и светлините и прелетя през „Лексингтън“, след което сви рязко вдясно по Парк Авеню и се насочи към сърцето на града.

— Код три ли имаме? — извиках аз в опит да надвикам воя на сирената.

Код три е за спешни случаи, свързани със заплаха за живота. Полицията не трябва изцяло да забравя за законите за движение по пътищата, но имаме право да си пробиваме път напред. Код две обозначава важни случаи без спешен елемент. *Тогавата сме длъжни да спазваме закона за движение по пътищата.*

— Код две и половина. Ще се опитам да не убия някого — отвърна Кайли.

— Тогавата намали.

Тя не натисна спирачката, а само вдигна крака си от газта.

— Е, кажи ми сега къде отиваме и защо да сме идиоти? — попитах аз.

— Каква беше най-голямата... не, каква беше единствената грижа на кмета Спелман?

— Да арестуваме убиеца преди следващия четвъртък, защото в противен случай вече ще е бившият кмет Спелман.

— Именно — отбеляза Кайли. — Ако го направим през мандата на Спелман, той ще обере оваците и ще покаже на целия свят, че най-коравият с престъпността кмет вече е на власт. Ако не успеем да го хванем до момента, в който гласоподавателите ще влязат при урните, Сайкс ще изобличи кмета за това, че е слаб и безсилен. Е, какво мислиш, че иска тя от нас?

— Мамка му — казах аз. — Иска да *не го хванем*.

— Бинго! В неин интерес е да ни забави и може би е намерила начин как да го направи. В централния избран щаб на кампанията й

тази сутрин е имало взлом и познай какво? Бил е откраднат компютърът на Евелин.

— Ти беше права. Ние наистина сме идиоти. Бяхме толкова заети да се правим на ченгета, че не ни остана време да хвърлим поглед на по-голямата картина. Всичко е политика.

Кайли изпревари едно такси, което беше или твърде бавно, или твърде арогантно, за да не се отмести от пътя ѝ, и колата ни се понесе през Осемдесет и шеста улица.

— Чакай малко. Централният щаб е на Петдесет и пета улица. Къде отиваме?

— На ъгъла на Деветдесет и четвърта и Парк Авеню. Там е апартаментът на Евелин Паркър-Стийл, мястото, където е убила Синтия Притчард преди две години.

— И какво има там?

— Мюриъл Сайкс е там. И мога да се обзаложа на едногодишната си заплата какво няма да бъде там — каза Кайли. — Личният компютър на Евелин.

— Мамка му! — извиках аз и ударих с юмрук предното табло. — Майната му на код две! Натисни газта до ламарината.

18.

На фона на другите жилищни сгради на Парк Авеню, тази на Евелин изглеждаше доста скромно. Не беше някое грандиозно здание, построено в началото на миналия век, а сграда от червена тухла, строена през шейсетте години на двадесети век. Евелин вероятно беше закупила апартамента си с две спални за няколко милиона, което за този район си беше направо безумно изгодна сделка.

Разбира се, Евелин и съпругът ѝ Джейсън Стийл притежаваха и ферма за коне в Понд Ридж, оценявана на осем милиона долара, така че за нея жилището на Парк Авеню 1199 беше само малък пристан, обзаведен шикозно с модернистично изкуство и старинна мебелировка за няколко милиона долара.

Не се наложи да показваме значките си на портиера, достатъчни бяха сигналните светлини на служебния ни автомобил, който паркирахме точно пред входа.

— Тук сте за госпожа Паркър-Стийл, нали? — посрещна ни той, като задържа вратата пред нас.

— Точно така — отговори Кайли. — Госпожа Сайкс е горе и ни очаква.

— Апартамент четиринадесет А, асансьорът е ето там — насочи ни той. — Съжалявам за случилото се. Тя беше много добър наемател, с нея никога не съм имал проблеми.

С изключение на онзи случай, когато е хвърлила приятелката си през терасата. Изумително е колко бързо можеш да забравиш миналото на някого, ако си го видял измъчван на видео в интернет.

Вратата на апартамента се отвори, преди да успеем да позвъним. Мюриъл Сайкс ни пушна да влезем. Беше играла лакрос през студентските си години в Университета в Пенсилвания и тридесет години и четири деца по-късно тя все още имаше внушителна спортна фигура. Спретнато оформената ѝ лешниковокестенява коса и изчистеният сив костюм от сако с пола пасваха идеално на имиджа ѝ на жена, която трябва да се хареса на широк кръг от гласоподаватели.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза Сайкс, сякаш просто бяхме приели любезната ѝ покана, а не ни се беше наложило да изхвърчим от участъка веднага щом осъзнахме, че се опитва да саботира разследването ни.

Апартаментът на Евелин беше обзаведен с изключителен вкус и забележително ненатрапчив. Стените, мебелите и дори произведенията на изкуството бяха все в тоновете на бежовото. Единственото, което се открояваше, беше мъж около осемдесетте с кисела физиономия, облечен в черен костюм и червено поло, разположил се на миниатюрния диван в екрю, сграбчил сребристото дистанционно на телевизора в една ръка и яркозелена кутийка канадска безалкохолна бира в другата.

— Това е бащата на Евелин, Ленърд Паркър — представи ни го Сайкс.

Преминахме през дежурните реплики „съжالياваме за загубата ви“. Той ни благодари, но всъщност изглеждаше много по-заинтересован от борсовата информация, която течеше в дъното на телевизионния екран.

— Тя не е обратна — заяви той и отдели поглед от екрана. — Измъчвали са я, за да го каже. Евелин и Джейсън бяха щастливи като двойка младоженци.

Така и не се опита да отрече факта, че дъщеря му беше убийца, важно беше само да не си помислим, че е била лесбийка убийца. Ама че баща!

— Ще намерите това копеле Хазмат заради мен! — каза той, забравяйки, че двамата с Кайли работехме за града, а не за него. — Ще изтръгнем истината от него. Разполагам с точните хора.

— Ленърд — намеси се Сайкс, преди да беше изложил плана си за отмъщение, — това е много стресиращо. Имам отчайваща нужда от една цигара.

Паркър я изгледа така, сякаш току-що беше съобщила, че има намерение да се изпикае на килима.

— Не и тук — заяви той. — Трябва да продам това място. Купувачите ще надушат тази гадост още от фойето. Излез навън.

Сайкс ни заведе до плъзгаща се стъклена врата и я отвори.

Отвън беше небезизвестната тераса, където Синтия Притчард бе прекарала последните мигове от живота си. И понеже принадлежеше

на богата жена, досега все си я представях като просторен двор в небето, декориран със скъпи градински мебели и преливащ от зеленина. Действителността обаче нямаше нищо общо с това.

Отвън имаше просто балкон. Поредният обикновен малък кът, където жадните за пространство обитатели на високите градски сгради трупяха колелетата си, ръждясалите си грилове и всякакви други боклуци, които не им трябваша вътре.

Нямаше къде да се седне, затова просто стояхме прави, докато Сайкс си запали цигара „Капри“ — една от онези ултрадълги и тънки цигарети, предпочитани от жените, които искат да изглеждат изискано, докато вдишват наситени с никотин канцерогени.

— Моля, никакви снимки — каза тя, след като дръпна от цигарата. — Зле е за имиджа ми.

— Разкажете ни за взлома — подкани я Кайли.

— Взели са само два компютъра. Сигурна съм, че са били хора на Спелман. Знаете какви са политиците — човек би си помислил, че са си научили урока след „Уотъргейт“, но отчаяните времена налагат отчаяни мерки. Мисля, че кметът би направил всичко, за да си спаси задника.

— Съобщихте ли за кражбата? — попита Кайли.

— Някой от хората ми се е обадил.

— А защо сте тук вместо в предизборния ви офис? — попита Кайли.

— Ленърд е мой скъп приятел. Опитва се да се справи с мъката си и ме попита дали не може да прекара малко време сам тук. Той е стара хиена, но Евелин беше единствената му дъщеря и той я обожаваше. Мисля, че имаше нужда от няколко минути, в които да си вземе сбогом с нея.

Всички политици дрънкат глупости, а Мюриъл направо преливаше. Доколкото можех да забележа, скъпият ѝ приятел Ленърд беше по-загрижен за това, че миризмата на цигари ще намали цената на имота.

— Вземали ли сте нещо от апартамента? — попитах аз.

— Детектив — прекъсна ме тя, — това граничи с обида. Вие *знаете*, че съм бивш щатски прокурор. Вземането на каквото и да било от този апартамент би могло да се счита за престъпление или най-

малкото за възпрепятстване на правосъдието. Отговорът на въпроса ви е категорично „не“.

— Извинявам се — отбелязах аз. — Беше типичен полицейски въпрос.

— Само дето вие не сте типични ченгета. Вие в отдел „Специални клиенти“ сте обучени да се справяте в ситуации като тази. Само преди няколко месеца бяхте героите по всички първи страници на вестниците. Очаквам, че следващия път ще помислите по-внимателно, преди да ми зададете някой друг глупав въпрос.

Най-добрата защита е нападението. Мюриъл Сайкс току-що ни бе атакувала.

— Е, докъде сте стигнали с разследването на убийството на Евелин? — попита тя.

— Искяхме да прегледаме компютъра ѝ — казах аз. — Тук има ли нейн лаптоп?

— Нямам представа. Но ако има, мога да ви уверя, че нито Ленърд, нито аз сме го докосвали.

А ако е имало и някакво лесбийско порно, сигурен съм, че вие с Ленърд не сте се отървали от него.

— Налага ли се да вадим съдебна заповед, или можем да огледаме наоколо? — попитах аз.

— Разбира се. Тук съм, за да ви помогна — отвърна тя и ме дари с топлата си усмивка на грижовна баба, която грееше от всичките ѝ предизборни плакати. Само дето от врата надолу двуметровата ѝ снага беше закалена в битки. Както беше писал един журналист: „Сайкс е политическа енигма. Никога не можеш да си сигурен дали не възнамерява да те пребие до смърт, или просто смята да ти изпече сладки“.

— Сещате ли се за нещо, което може да свързва Евелин с останалите три жертви? — попитах я аз.

— Не, нищо — отвърна Сайкс. — Убиецът също не я е познавал. Убил е онези трима, но кметът не му е дал това, което е търсел — внимание. Затова мерникът му се е спрял на някого с власт. Изтръгнал е фалшиво признание от нея и сега вече е медийна сензация от световен мащаб. Ако аз бях кмет, този щеше да е заловен, преди въобще да се е добрал до Евелин. — Сайкс угаси цигарата, след което пхна ментов бонбон в устата си. — А сега да се върнем при Ленърд

— каза тя и хвана дръжката на балконската врата. — Можете да разглеждате наоколо колкото искате.

И двамата с Кайли не очаквахме, че ще намерим нещо, но въпреки това минахме на оглед през стаите.

— Това е интересно — казах аз, когато стигнах до работното бюро на Евелин, — тук няма нито компютър, нито модем.

— Може да е била от амишите^[1] — отвърна Кайли. — Ако не знаех, че Сайкс е бивш щатски прокурор, щях да я заподозра в укриване на доказателства.

Върнахме се във всекидневната, където Ленърд се разхождаше нервно напред-назад и крещеше на някого по мобилния си телефон.

— Изчакай малко, Върнън — каза той, щом ни видя, — ще попитам ченгетата. Ей, вие, госпожо детектив, това... местопрестъпление ли е? — попита той и развъртя костеливия си пръст, сочейки жилището. — Апартаментът? Той местопрестъпление ли е?

— Технически погледнато, към момента няма доказателства... — започна Кайли.

— Кажете ми само да или не. Местопрестъпление ли е, или не е? — настоя той.

Никой, независимо на каква възраст е или колко е богат, не може да притиска Кайли Макдоналд.

— Господин Паркър — изрече преднамерено бавно и внимателно тя, — за да отговоря на въпроса ви, ще кажа, че Градската полиция на Ню Йорк към момента не счита жилището на починалата ви дъщеря за местопрестъпление.

— Можем да действаме, Върн — каза Паркър по телефона. — Обяви го на милион деветстотин и петдесет, да видим дали някой ще захапее.

След това скърбящият баща затвори телефона, мина покрай нас и с уверена крачка излезе от апартамента.

---

[1] Анабаптистка християнска религиозна група. Амишите се обличат сепло и не използват модерни технологични изобретения, като например автомобили и електричество. — Б.пр. ↑

19.

— Е, всичко мина като по вода — отбелязах аз, когато се озовахме отново в асансьора. — На практика обвиних бивш щатски прокурор в укриване на доказателства, а ти за малко не каза на бащата на жертвата да вземе да се засили и да скочи от терасата. Освен това компютърът на Евелин, който е вероятно най-добрата ни следа към разкриването на убиеца ѝ, мистериозно е изчезнал.

— Няма нищо мистериозно — отвърна Кайли. — Всичко е просто и ясно. Мюриъл Сайкс го е взела.

— Пробвай се да го докажеш.

— Мислиш, че няма да мога ли? — каза тя в момента, когато вратата на асансьора се отвори. — Само гледай!

Кайли се отпрати към портиера.

— Как мина горе? — попита ни ведро той, сякаш приближаваше Коледа, а Кайли беше поредната обитателка на сградата, която му оставяше щедри бакшиши.

— Как е името ви? — настоя да узнае тя, влизайки изцяло в ролята на лошото ченге и без капчица чаровност.

— Нестор — отговори колебливо портиерът.

— Имате ли видеонаблюдение в сградата, Нестор?

— Само на вътрешната част — отговори човекът и посочи към осем малки монитора, монтирани на бюрото му. — Не записва нищо и служи само колкото да хвърлям по един поглед на случващото се.

— Значи си доста добре осведомен — заяви Кайли.

— Такава ми е работата.

— Значи ще си спомниш дали си видял госпожа Сайкс да се качва в апартамента на госпожа Паркър-Стийл рано тази сутрин?

— И да се е качвала, не съм я видял — побърза да отговори портиерът.

— Нестор, знаете защо сме тук, нали? — настоя Кайли.

— Госпожа Паркър-Стийл... някой я е убил — каза той.

— Точно така. Ние разследваме убийството. Значи, ако ти задам въпрос и ти ме излъжеш, ще носиш отговорност за възпрепятстване на

правосъдието, което е престъпление. Разбираш ли?

Мъжът кимна.

— Тогава нека ти задам въпроса по друг начин — продължи тя. — Видя ли госпожа Сайкс рано тази сутрин да се качва в апартамента на госпожа Паркър-Стийл? И преди да ми отговориш, запитай се дали това, което ти е дала, за да мълчиш, е достатъчно, за да ти стигне през следващите две години, защото такава е минималната присъда за лъжесвидетелстване пред разследващ орган.

— Госпожа Сайкс дойде тази сутрин — каза той. — Беше малко след седем. Сигурен съм за часа, защото смяната ми започва в седем и още си пиех кафето. Спря отпред с кола и каза на шофьора да я изчака. Качи се горе, не носеше нищо на отиване, но пет минути по-късно, когато се върна, носеше лаптопа на госпожа Паркър-Стийл. Познах го по чантата. На нея има лого с една от онези ябълки на „Епъл“. Даде ми стотачка.

— За какво? — попита Кайли.

— Каза ми да отрека, ако някой пита дали е идвала.

— И ти каза точно това, за да си заслужиш стотачката. След това обаче ни каза истината, затова няма да се наложи да се качиш в полицейската кола с нас — отвърна Кайли. — Приятен ден, Нестор.

Тя сграбчи пиринчената дръжка на вратата, отвори я и ми направи знак да я последвам към колата. Нестор така и си остана шокиран и закован на място.

— Както казах — заяви Кайли, докато се качваше на шофьорското място, — в това няма нищо мистериозно. Мюриъл Сайкс ни заби един. А сега, когато знам, че има намерение да ни ползва за боксови круши, реших да размисля.

— За кое? — попитах я аз.

Тя запали двигателя и фордът се сля с градския трафик.

— Следващия четвъртък ще гласувам за Спелман.

20.

Бяхме отново в колата и пътувахме към центъра на града.

— Естествено, ти се досещаш, че лаптопът на Евелин ще липсва временно — каза Кайли.

— Мислиш, че ще се появи още следващата сряда, веднага след изборите? — попитах аз. — Или Сайкс ще го задържи, докато мине клетвата ѝ за встъпване в длъжност през януари?

— Което и от двете да е, „Специални клиенти“ не могат да чакат. Да се отбием да видим Евелин, може би тя ще може да ни каже нещо. Звънни на Чък Драйдън и го питай дали има нещо против да ме види два пъти за един и същи ден.

— Не мисля, че би имал против дори и ако решиш да се пренесеш при него — отвърнах аз. — Ако блестящият ти полицейски ум още не го е забелязал, трябва да ти кажа, че момчето здраво е хлътнало по теб.

— Оу! — възкликна театрално тя и заметна кичур от русите си коси, имитирайки Мерлин Монро. — Той е толкова умен, а аз съм такава тъпачка, че не мога да си представя какво ли вижда в мен.

— Аз бих предположил, че е заплепен от скромността ти — казах аз.

Кабинетът на главния патолог се намира на Източна двадесет и шеста улица, на ъгъла до основния му източник на материали — болница „Белвю“. Както и очаквах, Чък беше повече от щастлив да се види с нас, като под „нас“ нямам предвид себе си. Оставих Кайли да говори.

— Чък, постоянно се натъкваме на пречки и определено имаме нужда от твоята помощ.

Той приглади бялата си престилка с две ръце.

— Насам, моля — каза той и ни въведе в залата за аутопсии, където на масата лежеше тялото на Евелин. — Обикновено не сме

толкова бързи — но този случай пререди останалите на опашката. Тъкмо приключихме с нея и я зашихме.

— Ще ни кажете ли какво открихте? — попита Кайли.

— Убийството не е извършено от имитатор. Жертвата е имала коренно различен социален статус от останалите три, но всички те са загинали по един и същ начин. Асфиксия. Най-вероятно са били умъртвени чрез задушаване с найлонова торба върху главата. И четирите жертви са били държани в плен поне седемдесет и два часа преди това. Телата им са натъркани с амоняк и стомашното съдържание и на четирите тела е едно и също — пица. Но не каква да е пица — тестото е едно и също, сосът е един и същ, както и сиренето. Пицата е истинска, домашно приготвена, а не купена от някоя верига, като „Домино“ или „Пица Хът“.

— Можете да познаете дори това? — учуди се Кайли и погледна към мен. — Той е невероятен.

Чък просто прие комплимента, като най-вероятно с всички сили се опитваше да не покаже, че получава ерекция от чутото.

— Ами раните при самозащита? — попита Кайли. — Ожулени кокалчета? Изпочупени нокти? Нещо друго, което не са могли да премахнат с амоняка?

— Нищо — отговори той. — Изглежда, нито една от жертвите не е имала възможност да се съпротивлява.

— Защо устата ѝ е в такъв вид? — попита Кайли и се наведе над масата, за да огледа по-добре лицето на Евелин. — Мислите ли, че убиецът може да е използвал наустник с топка?

— Не, така жертвата е щяла да пази тишина, но каквото и да е използвал при нея, то е причинило много повече увреждания. Зъбите ѝ са счупени, във вътрешността на устата ѝ има охлузвания, а мускулите на челюстта са разкъсани. Наустник не би ѝ причинил това.

— А какво би могло?

— Не искам да се ангажирам с хипотези — отговори Драйдън с полуусмивка.

— Но имате някакво научно предположение, нали? — попита Кайли.

— Не и в официалния доклад. Не включвам нищо в докладите си, ако не е потвърдено на сто процента. Аз работя с факти, а не с предположения.

— Бихте ли споделили някое от предположенията си с мен? — попита Кайли. — Моля ви.

Драйдън се усмихна. Никога преди не го бях виждал да се усмихва така.

— Извън протокола — уточни той.

— Заклевам се — отвърна тя и изписа с пръст невидимо кръстче над лявата гръд.

— Доколко сте запозната със средновековния садомазохизъм? — попита Чък с лек блясък в очите.

— Знам нещичко — отговори тя и го изгледа с още по-голям респект, — но очевидно не чак толкова, колкото вас.

21.

— Мисля, че току-що видяхме една страна от стария Клъцни-Драйдън, с която много малко хора са запознати — отбеляза Кайли веднага щом се върнахме в колата. — Този момък знае повече за средновековните уреди за мъчения, отколкото „Келог“^[1] знае за корнфлейкса.

— Винаги съм подозирал, че доктор Право в целта си има и извратена страна — отговорих аз.

— Сигурно има уред за разпъване в спалнята си и гилотина в мазето — добави тя и се разсмя.

И изведнъж светлината в погледа ѝ се върна. Каквато и сянка да витаеше над главата на Кайли, в момента беше изчезнала и тя кипеше от енергия.

— Не ми пука кой ще спечели изборите — каза тя. — Ще хванем това копеле убиеца преди следващия четвъртък и ще изравним залозите.

Тя спря на светофар и се обърна към мен, нахъсана като булдог, опънал каишката си:

— Първото, което трябва да направим, е да привлечем Мат Смит към случая.

Думите ѝ ми подеиха като юмрук в стомаха. Преди да успея да попитам: „За какво, по дяволите, ни е Мат Смит?“, тя обясни:

— Нали чу Драйдън? Повечето такива уреди за мъчения са в музеите. Ако човек иска да се сдобие с такъв, няма как да отиде да си го купи от отдел „Изтезания“ в Уолмарт. Пазарът на подобни неща е доста езотерична територия и се чудех дали Мат не може да проследи кой ги продава, а с това да намерим и купувача. Съгласен ли си?

Нямаше как да не се съглася.

— Струва си да опитаме — казах аз.

— Трябва да ти кажа, че съм работила с много компютърни специалисти, но Мат Смит е най-умният компютърен спец, когото познавам — продължи тя. — Освен че познава добре техническата

част, той знае и как да работи с хора. Цяло щастие е, че сме в една сграда с него.

Да бе. И офиса̀т му е врата до врата с този на Черил.

Беше късен следобед, когато се върнахме в участъка. Мат беше още там, все така приветлив и готин, и повече от горд, че търсим помощта му.

— Задушшаваща круша ли? — попита той, когато му разказахме какво ни беше казал Драйдън. — Никога не съм чувал за подобно нещо.

— Значи ставаме трима — заяви Кайли. — А и Драйдън няма да го впише в доклада си. Казва само, че това е научно обосновано предположение.

— И откъде точно го е научил? В „Хогуортс“ ли? — попита Смит. — Не съм много запознат с тази работа с изтезанията, но ако ми дадете няколко часа, ще видя дали няма да открия откъде е пазарувал убиецът. А какво стана с компютъра на Паркър-Стийл?

— Липсва — казах аз. — Изчезнал е като товарен влак в нощта.

— Мамка му! — изсумтя той. Използваше тази дума толкова често, че човек не можеше да каже дали е раздразнен, или развеселен.

— Откри ли нещо от последните трансакции в кредитната ѝ карта, или телефонните обаждания, което може да я свърже с някоя от останалите три жертви? — попитах аз.

— Нищо. Не им е изпрацала съобщения, не им се е обаждала, нито пък е гледала техните видеопризнания на айфона си. А и в разпечатките на обажданията ѝ няма нищо, което да ми даде евентуална следа към убиеца. Възможно е изобщо да не е познавала похитителя си.

— Как тогава е успял да я отвлече без борба и без да вдигне шум? — попитах аз.

— Откъде знаете, че не се е борила? — попита Мат.

— Не го знаем и точно това ме притеснява — отговорих аз. — Кан, Тинсдейл, Кат, Паркър-Стийл... нито един от тях не е лесна за отвличане жертва. Ако между тях не съществува някаква връзка, нека да предположим, че похитителят им е бил някой напълно непознат.

Ако действително е така, то те със сигурност щяха да окажат поне някаква съпротива.

— Особено Кан и Тинсдейл — намеси се Кайли.

— А ако е така, то може и да има свидетел, който ги е видял да се борят с нападателя си — казах аз. — Нека да се фокусираме върху Евелин. От трансакциите в кредитната ѝ карта знаем, че в петък вечерта е била в „Кръчмата на Хаки“ на Второ авеню. Така и не се е прибрала в апартамента си, който е само на девет пресечки оттам. Мат, ако можеш да прегледаш телефона ѝ, сигурно ще можеш и да определиш някакъв вероятен район, от който е била отвлечена. А след това можем...

— Аз съм пълен идиот! — възкликна човекът, за когото Кайли допреди малко ме беше уверявала, че е най-способният компютърен спец. — Бил съм толкова зает да търся нещо, което да свързва и четирите жертви, че напълно забравих за очевидното. Дайте ми двадесет минути и ще имам нещичко за вас — каза той и седна зад компютъра си. — Ти си направо гениален, Зак! — възкликна той след малко. — Не знам защо, по дяволите, не се сетих за това пръв.

Мамка му, приятел. Може да си бил твърде зает да очароваш приятелката ми с външността си на футболна звезда, с дразнещия си британски акцент и проклетото соево лате.

---

[1] Американска фирма, производител на храни. — Б.пр. ↑

22.

Двадесет минути по-късно двамата с Кайли бяхме в офиса на Мат Смит. Забелязах, че вратата на Черил е затворена и в кабинета ѝ не свети, което означаваше поне, че не се е прибрала у дома с някой от нас двамата.

— Какво имаш за нас? — попита Кайли.

— Последните данни за движението на Евелин са тук — отговори Смит и посочи към карта на Горен Ийст Сайд в „Гугъл“. — „Кръчмата на Хаки“ на пресечката на Второ авеню и Осемдесет и осма улица. Платила си е таксито с карта „Американ Експрес“ в единадесет часа и девет минути през нощта. Апартаментът ѝ е на Деветдесет и четвърта улица и Парк Авеню, което е сигурно на десет минути пеша оттам. Нощта е била приятна, така че може и да е предпочела да върви, но дори и веднага да си е хванала такси, което не е много вероятно при трафика през уикенда, с червените светофари и натовареното движение пак е щяло да ѝ отнеме толкова. И тъй като знаем, че въобще не се е прибрала в дома си, май е изчезнала от радарите някъде недалеч от бара — обясни той. — Залагайки на предположението, че е вървяла пеша, иззех кадрите от всички пътни и охранителни камери от Второ авеню. Може би са ѝ трябвали няколко минути да излезе от „Хаки“, след като си е платила сметката, а в единадесет и седемнадесет една пътна камера я е заснела от Осемдесет и девета улица да върви пеша по Второ авеню. Улавяме я отново на Деветдесета, а след това и на Деветдесет и първа улица и дотам. На камерите след пресечката на Деветдесет и първа улица и Второ авеню няма нищо. След това се върнах на разпечатките от мобилния ѝ телефон — продължи Смит. — Тя е имала айфон, който регулярно е отбелязвал местонахождението ѝ. Проверих данните от „Веризон“^[1], била е в бара цяла вечер, а след това сигналът непрекъснато се е обновявал и може да бъде проследена, докато е вървяла по Второ авеню. В единадесет часа и деветнадесет минути е била в обхвата на клетка на Деветдесет и първа улица и Второ авеню. Пет минути по-късно вече е дванадесет пресечки на юг на Седемдесет и девета улица. След още осем минути вече е била на

моста на Петдесет и девета улица на път за Куинс, а след това сигналът изчезва. „Веризон“ така и не засича телефона ѝ отново. Или е бил изключен, или вече е бил на дъното на Ийст Ривър.

— Значи близо до Деветдесет и първа улица се е качила в някаква кола или такси — отбелязах аз.

— В тази част на Второ авеню е пълно с барове — отвърна Смит. — Има цели три в промеждутъка между Деветдесет и първа и Деветдесет и втора улица, където е изчезнала, но нито един от тях няма охранителни камери отвън на улицата.

— Дори и така да е, това е петък вечер в Горен Ийст Сайд — каза Кайли. — Трябва да е имало предостатъчно потенциални свидетели очевидци.

— Да, но повечето от тях трябва да са били в някои от тези барове — отговори Смит.

— Не говоря за хората в баровете, имам предвид тези навън — отбеляза тя и се обърна към мен. — Помниш ли какво направи Ленърд Паркър, за да попречи на Мюриъл Сайкс да намали стойността на апартамента? — попита тя.

— Прати я да пуши навън — отговорих. — Добра идея, детектив, сега само трябва да се помотаем пред тези няколко бара и да намерим неколцина пристрастени към никотина, които са били там в единадесет часа в петък вечер и са били достатъчно трезви, за да забележат как Евелин се качва в кола, потегляща по Второ авеню.

— Добър план — каза Кайли с въодушевление, каквото не бях забелязал у нея през целия ден. — Дай да пообиколим баровете, партньоре.

---

[1] Американски мобилен оператор. — Б.пр. ↑

23.

Лепящото листче на бюрото на Ема Фрай имаше надпис: „Обади се на Гидън“. В края на списъка ѝ за покупки се мъдреше друг надпис с едри главни букви: „ОБАДИ СЕ НА ГИДЪН!!!“. Ема обаче беше оставила целия ден да се изплъзне, без да звънне на сина си. Подобно на много нюйоркчани и тя беше като залепена за телевизора, привлечена от съдебния процес за убийство, воден срещу Рейчъл О'Кийф.

— Ема! — извика Шърман от входната врата. — Обади ли се вече на Гидън?

Ема изключи звука на телевизора и забърза надолу по стълбите, спирайки за миг пред огледалото, за да си погледне косата. „Виж се само, цял Гиди като тийнейджър“, каза тя на отражението си.

Шърман беше вече на кухненската мивка и слагаше букет цветя във ваза.

Когато преди няколко години съпругът ѝ почина, Ема не мислеше, че ще преживее и един щастлив ден до края на живота си. Цветарският магазин, който двамата с Рой управляваха заедно, вървеше успешно, но без него Ема нямаше да може да се оправя сама. „Ще го продам“, беше казала на Гидън.

Синът ѝ откри идеалния купувач. Шърман Фрай беше учител по история и треньор по бягане в гимназия „Джон Адамс“ и току-що се беше пенсионирал след тридесет и пет години работа. Той предложи да купи магазина, но само ако Ема се съгласи да му помага в управлението през първата година.

Тя каза „да“ и след два месеца двамата започнаха да излизат на обичайните бизнес вечери. След това започнаха уикендите — голф, пазаруване на антики, разходки до исторически места от Гражданската война и излети с яхта на борда на *Текумеш* — прекрасната реставрирана тридесет и трифутова моторница на Шърман.

Вечерта, в която изтичаше едногодишният срок за услугите на Ема, двамата отидоха в любимия си ресторант „Ла Нора“ на булевард

„Крос Бей“. Той изчака, докато им поднесат кафето и коняка след вечеря, и приплъзна затворен плик по масата към нея.

— Ето — каза ѝ той. — Това е подарък за довиждане на любимия ми служител.

Ема отвори плика, в който имаше картичка с надпис: „Не си тръгвай. Никога!“.

След това той извади синя велурена кутийка със старинен годежен пръстен с диамант.

— Съжалявам, че не мога да ти падна на коляно — каза той, — трябваше да сме се запознали, преди играта на голф да съсипе менискуса ми, но те обичам, а ти работи за мен достатъчно дълго. Искам сега аз да прекарам остатъка от живота си, работейки за теб. Ема, ще се омъжиш ли за мен?

Тя отново каза „да“ на предложението му и оттогава щастие ѝ се завърна.

— Ириси — отбеляза тя, докато Шърман пълнеше вазата с вода. — Любимите ми.

— Не — отвърна той, — любими са ти люляците, но всичият люляк, който имах в магазина, беше много свеж и в идеален търговски вид, а тези бебчета имат само двадесет и четири часа, преди да увехнат. Затова реших да ги донеса у дома на жена си, защото досега тя със сигурност вече се е обадила на сина си, както я моля да направи вече цели пет дни — каза той и я привлече в мечешката си прегръдка. — Е, обади ли му се? — прошепна той в ухото ѝ.

Тя се отдръпна, за да го погледне във вълшебни сините очи, и го дари с най-изкусителната си нацупена физиономия.

— Още не съм. Щях да му се обадя вчера, но беше неделя, а той е *толкова* зает на работа, че не исках да го притеснявам в почивния му ден.

— А днес е понеделник, но ти цял ден си гледала онзи процес срещу Рейчъл О'Кийф по телевизията.

— Виноват — каза тя.

— Ха! Знаех си, че е виновна.

— Не, не, не — поправи го Ема. — Аз съм виновна, че го гледах. Присъдата беше произнесена днес следобед. Съдът я призна за невинна.

— Това е лудост — заяви Шърман. — Жената е убила дъщеря си. Как е възможно да не го разбират?

— Значи знаеш защо не мога да се откъсна от телевизора. Сега ще се обадя на Гидън — каза тя и натисна бутона за бързо набиране на мобилния си телефон.

— Здравсти, мамо, нещо важно ли е, защото бързам? — вдигна той още на първото позвъняване.

— О, здрасти и на теб. Закъде бързаш? — попита тя.

— Имам среща с Дейв и едни хора. Ще ходим на бар в центъра да пийнем по няколко бири и да гледаме мача. Може ли да почака до утре? — попита той.

— Имам един въпрос — каза тя. — Ще отнеме само половин секунда. Мислиш ли, че приятелите ти и бирата могат да почакат половин секунда?

— Естествено, мамо. Щом е един въпрос, давай.

— Шърман иска да преустрои старата ти спалня в своя малка бърлога.

— Това не е въпрос — каза Гидън, — но аз имам един. Ти се омъжи преди по-малко от година, а Шърман иска вече да се изнесе от спалнята ли?

— Ама че си сладък! — усмихна се Ема. — Той иска само малко пространство, където да работи на компютъра си. Ще пише роман.

— Наистина ли?

— Наистина. Действието ще се развива през Гражданската война.

— Искаш да кажеш нещо като „Отнесени от вихъра“ ли?

— По-добро — засмя се тя.

— Бързам, мамо. Какъв е въпросът ти?

— Цял ден опаковах старите ти неща — каза тя, — дрехи, играчки, няколко тетрадки от гимназията, трофеите ти от Малката лига. Може ли да наминеш и да си ги вземеш, за да разчистя стаята?

— Не.

— Как така „не“? Ти си пораснал мъж. Не можеш да си оставиш нещата да стоят тук завинаги. Мястото ни трябва.

— Тогава изхвърлете всичко на боклука. Взел съм си всичко, което искам да запазя, още като се изнесох. Останалите боклуци не са ми трябвали петнадесет години, не ми трябвават и сега.

— Сигурен ли си? Може би ще можеш да продадеш някои от тези стари игри и играчки в „Ибей“?

— Мамо, ти си истински маниак на тема стари вещи. Аз обаче не съм. Шърман също не е. Изхвърли всичко, направо го изгори.

— Добре — съгласи се тя. — Мисля, че е лудост да изхвърлиш толкова хубави неща, но знам, че Шърман ще е доволен. И само за протокола, господинчо, аз и новият ми съпруг сме много щастливи в спалнята си.

— О, Господи! — възкликна Гидън. — Затварям, преди да си ме запознала с подробностите. Обичам те, мамо.

— И аз те обичам — каза Ема и затвори, след което обви ръце около врата на Шърман. — Добре, цветарю, стаята е изцяло твоя. Можеш да се качиш горе в новия си офис и да започнеш с писането на онази книга.

Шърман постави ръце на меките ѝ заоблени задни части и я притисна към себе си.

— Какво ще кажеш ти да ме заведеш горе до спалнята, в случай че ми трябва малко вдъхновение, преди да започна да пиша?

— Ох, по дяволите! — отвърна Ема.

— Така ли се говори на човека, който ти е донесъл ириси?

— Не, исках да кажа: „Ох, по дяволите, забравих да кажа нещо на Гидън“.

— Звънни му пак.

— Не тази вечер. Ще излиза да разпусне с приятели. Мога да му кажа друг път.

— Какво да му кажеш? — попита Шърман и я поведе към стълбите.

— Докато разчиствах старото му бюро, открих една червена кожена тетрадка, пъхната зад най-долното чекмедже — каза тя. — Не е на Гидън и се чудех дали той знае нещо за нея.

— И на кого е? — попита Шърман, докато се качваха.

— На Енцо Салви.

— Познавах това момче от годините, когато преподавах — спря се на място Шърман. — Беше голям боклук. Знаеш кой е баща му, нали?

— Разбира се, че знам — отвърна Ема. — Всеки в Хауърд Бийч го знае. Всички бяхме на погребението на Енцо от уважение към

семејството.

— Тогава направи ми една услуга — прекъсна я Шърман. — От уважение към мен, моля те не се замесвай в това. Момчето е мъртво. Тази тетрадка вече не му трябва.

— Е, може майка му да я иска — отвърна Ема. — Тя е изгубила син. Това е някаква връзка с него.

— Да, връзка е. Връзка към нас. А аз не искам да бъда свързан със семејство Салви. Ема, те са мафиоти. Обикновените хора като теб и мен не се замесват с хора като тях.

— И какво да правя с тетрадката? — попита тя.

— Изхвърли я заедно с останалите боклуци на Гидън.

— Добре — каза тя и тръгна нагоре по стълбището към спалнята им.

Шърман я последва.

24.

Гидън се вгледа в огледалото и бавно прокара четката през тъмната си къдрава коса, оглеждайки внимателно за някой от онези издайнически сиви косъмчета, които бяха започнали да се появяват наскоро. Нямаше и следа от тях.

Умът му се върна обратно към жената със спортното бюстие и бейзболната шапка с лого на Нюйоркската пожарна.

— Точният момент е всичко, Анди — каза той, говорейки на отражението си в огледалото, — а ти изобщо не уцели момента.

Напусна апартаментата си на Западна осемдесет и четвърта улица и тръгна пеша към метростанцията на Осемдесет и шеста и Бродуей. Зарадва се, че беше успял да накара майка си да се усмихне. Това беше най-малкото, което можеше да направи за нея, след като беше убил съпруга ѝ.

Хвана линия 1 на метрото в посока към центъра и намери място за сядане.

Гидън винеше себе си за смъртта на баща си. Официално случаят беше сметнат за инцидент, но в действителност този инцидент никога нямаше да се случи, ако той беше спазил обещанието си. Трябваше да гледа мача за Суперкупата на плоскоекранния телевизор на баща си, но два дни преди това спечели два билета на първите редове, заряза уговорката с баща си и отлетя за Маями с Мередит.

Това беше най-хубавият уикенд в живота му или поне докато майка му не му се обади на полувремето. След две бири Рой решил да нагласи сателитната чиния на покрива. Бирите може и да са били четири или шест, това нямаше значение — счупеният врат си е счупен врат и всички казваха, че е добре, задето падането го е убило, защото в противен случай е щял да остане да вегетира до края на живота си.

Гидън се раздираше от чувство за вина. Той трябваше да бъде този, който да се качи на покрива. Закле се, че ще направи каквото може, за да се реваншира пред майка си, и това, че намери Шърман Фрай, който купи цветарския магазин, се оказа от голяма полза.

Шърман правеше майка му щастлива, а това носеше щастие и на Гидън.

Слезе от метрото на станцията на Чеймбърс Стрийт и тръгна на запад по Бродуей, а след това сви надясно по Дуейн Стрийт към най-якия бар в Долен Манхатън, а може би и в целия квартал.

Преди две години двама адвокати по наказателно право на средна възраст решили, че е по-добре клиентите им да бъдат доволно пияни, вместо съдени и оправдани, и решили да отворят бар на Дуейн Стрийт, само на две пресечки от Щатския окръжен съд на Южния съдебен окръг на Ню Йорк.

Нарекли го „Не ме съди“ и мястото бързо се превърнало в неофициалната бърлога за сбирки на практикуващите юристи — истинска Мека на ордите измъчвани от жажда млади адвокати и едно от малкото места в Ню Йорк, където човек спокойно може да каже, че е адвокат, без някой наоколо да извърне презрително очи.

„И ти не ме съди“, повтори Гидън на отражението си в матираните стъклени врати на бара. Медната табелка над входната врата гласеше, че това е „Барът^[1]“, който нито един юрист не може да заобиколи“. Гидън влезе.

Мястото беше пълно с народ, но Мередит сигурно през цялото време беше наблюдавала вратата, защото още с влизането си той чу вика ѝ „Гид!“, надделял над околната врява. Тя се изправи и му помахаша, а той си проправи път към масата, на която тя и група нейни колеги споделяха общата си мъка от първото загубено голямо дело в младата им кариера.

Полузамаяната от алкохола и напълно отчаяна от загубата, но все така красива Мередит обви врата му с ръце.

— Още не мога да повярвам, че изгубихме — каза тя, без да го пуска.

— Съжалявам — отвърна Гидън, като внимаваше да не притиска бедрата си твърде плътно до нейните. Нищо друго не крещи „безсърдечен идиот“ така, както мъж с ерекция, опитващ се да утеша скърбяща девойка.

— Не сте виновни вие, хора — каза той и отмести един непокорен кичур червена коса от лицето ѝ, за да я целуне по челото, — просто съдът се хвана на глупостите на защитата.

Тя седна, а Гидън зае стола между Мередит и брат ѝ Дейв.

— Кофти вечер — каза Дейв и наля на най-добрия си приятел бира от една от петте халби на масата. — Това е една наистина гадна вечер за нашето правосъдие.

---

[1] Игра на думи: в САЩ изпитът за юридическа правоспособност се нарича „BAR“. — Б.пр. ↑

25.

— Доста сте напреднали с питиетата, хора — каза Гидън, — ще трябва да наваксам.

Той вдигна бирата си и отпи няколко големи глътки от студеното освежаващо пиво, след което стовари тежко чашата си на масата и остави Дейв да я напълни отново.

Огледа помещението. По стените висяха телевизори, половината от които предаваха „Футбол в понеделник вечер“, а останалата половина — „Пост мортем“, популярното шоу по Си Ен Ен, насочено към големите правни новини от деня. А в бар, пълен с юристи, днес нищо, дори Хазмат, не беше по-важно от случая „Рейчъл О’Кийф“.

О’Кийф беше двадесет и девет годишна самотна майка, която живееше на Източна седемдесет и първа улица заедно с петгодишната си дъщеря Кими. През деня Рейчъл работела като флеботомист и вземала кръвни проби, урина, слюнка и други телесни течности за частна диагностика в една лаборатория в Горен Ийст Сайд. През повечето вечери, в отчаяните си опити да избяга от еднообразното си ежедневие, тя слагала Кими в леглото към 8 часа вечерта и в 9 отивала в бара на отсрещната страна на улицата.

Кими знаела, че ако се събуди и ѝ трябва нещо, можела веднага да натисне зеленото копче и да набере предварително запаметения на бързо набиране мобилен телефон на Рейчъл или просто да вдигне слушалката на интеркома и да звънне на портиера, който веднага щял да изтича отсреща и да доведе мама.

Рейчъл добре знаела, че това не е точно родителската грижа, която би одобрил доктор Спок, но майната му — мъжете, които срещала в работата си, оставали край нея само дотолкова, колкото да забие игла в ръката им или да им даде да напълнят няколко епруветки. Вечерите били единственото време, в което имала възможност да излезе и да потърси някой свестен тип или поне някое лошо момче, което да заведе горе в спалнята си, за да върне усмивката на лицето ѝ.

Но една неделна вечер нещо се объркало. Според Рейчъл тя се прибрала у дома към 2 часа през нощта, стоварила се в леглото си и

спала до 10:00 на следващата сутрин. Кими обикновено се будела към 6:30, затова Рейчъл веднага отишла в стаята ѝ да види какво става.

Момиченцето обаче липсвало. Липсвала и розовата му плюшена маймунка Муки, с която Кими заспивала всяка вечер. В 10:04 часа същата сутрин Рейчъл набрала 911 и в следващите двадесет и четири часа Кими О'Кийф се превърнала в най-търсеното изчезнало лице в Америка.

Тялото ѝ било открито четири дни по-късно на едно сметище в Пенсилвания. Била удушена. Нямаło и следа от розовата маймунка, но купчината боклук, в която била намерена, лесно била проследена обратно до Ню Йорк Сити и до боклукчийския камион, който събирал отпадъците от сградата на Кими всеки понеделник сутринта.

Месец по-късно прокуратурата внесла обвинение срещу Рейчъл за непредумишлено убийство.

Гидън си спомни вечерта, в която Мередит беше назначена да работи по случая. Беше дошла сияеща от радост в апартамента му с възгласи: „Получих работата! Получих работата! В екипа по случая «О'Кийф» съм!“.

Беше го прегърнала и двамата започнаха да се целуват на дивана.

— Това е фантастично — каза той, когато спряха, за да си поемат въздух. — Ще се превърнеш в медийна звезда.

— Едва ли — отвърна Мередит, — деветима сме определени по случая, а аз дори няма да се явявам в съдебната зала. Ще бъда заключена на седмия етаж и ще пресявам доказателства, почти къртовски труд, но ще имам възможност да работя и с някои от свидетелите. Това е най-голямото дело в кариерата ми и ако го спечелим...

— *Когато* го спечелите — поправи я той и ръката му се озова под полата ѝ, бавно проправяйки си път нагоре по крака ѝ.

Сексът с Мередит беше всичко, за което Гидън си мечтаеше като момче. Двамата с Дейв така и не ѝ казаха истината за убийството на Енцо Салви, но по някакъв странен начин Гидън винаги си беше мислил, че трябва да е благодарен на Енцо за страхотния си късмет.

На Мередит ѝ трябваша две години преди отново да опита да прави секс. Това се оказа истинска катастрофа. Мередит беше уверила момчето, че вината не е негова, а след това беше направила грешката да му каже истината. Само че вместо да прояви съчувствие, онзи беше

събрал „парти на плажа“, „алкохол“ и „секси костюм“, след което беше стигнал до най-близкото до ума заключение. *Тя си го е търсела.* Онова момче така и не ѝ го каза направо, но Мередит знаеше какво си мисли. След това сексуалните ѝ преживявания станаха изключително редки и незадоволителни.

И тогава дойде празненството за новата 2009 година. Гидън и Мередит бяха заедно на парти, танцуваха и коледното кълбо се спусна точно в полунощ. Той се наведе, притисна устни към нейните и тя отвърна на целувката му. В този момент петгодишната разлика във възрастта им нямаше никакво значение.

— Вярвам ти — беше му казала тя, докато го целуваше с яростна страст, която ѝ беше отнета от онази нощ на плажа. Оттогава насетне сексът им беше великолепен — без срам, без вина и без абсолютно никакви „обичам те“.

Първия път, когато Гидън ѝ го каза, Мередит го отрязва с репликата: „Дузпа за нарушаване на генералното правило на приятелите с екстри — употреба на думата с О“.

Онази нощ, когато тя беше в приповдигнато настроение заради назначението по най-големия случай в живота ѝ, Гидън опита отново. Лежаха на пода и дишаха тежко сред разпръснатите списания от съборената масичка за кафе, а той, все още дълбоко в нея, прошепна в ухото ѝ: „Обичам те“. Очакваше тя да му отвърне с напомняне на основното правило, когато усети сълзи да се стичат по бузата му. Нейните сълзи.

— Съжалявам, че те накарах да чакаш толкова дълго — каза тя и притисна бедрата си към неговите. — Аз също те обичам.

Тялото ѝ се отпусна и скоро дишането ѝ възвърна нормалния си ритъм.

— Ще спечелим този случай — беше казала тя, докато се унасяше в сън. — Нали?

— Ммм... — беше отвърнал той, без да отваря очи, дишайки в синхрон с нея. — Ти не можеш да изгубиш.

26.

— Не знам защо дават тези глупости по Си Ен Ен — каза Мередит на половината на четвъртия си коктейл „Маргарита“. — Трябва да го излъчват по комедийния канал, защото цялото проклето дело беше някакъв майтап.

Останалите адвокати на масата вдигнаха чашите си в знак на солидарност.

— Имахме петдесет свидетели, които с радост биха дали показания, че Рейчъл О'Кийф е била нощна птица и е оставяла дъщеря си сама почти всяка вечер — каза Мередит на всеослушание. — Грешката ни беше в това, че призовахме само петима от тях на свидетелското място. И извикахме само трима, които дадоха показания, че Рейчъл се е чувствала като в капан с Кими — че е стояла в бара, пиела е бяло вино и е разправяла на всеки, който би пожелал да я слуша, как ѝ се искало хлапето никога да не се било раждало. Прекарахме ден и половина в разпити на свидетели, а дали съдът въобще се е вслушал в някого от тях? Да! Чу дотолкова, че да я намери за виновна за поставяне на дете в опасност. Присъда за „лоша майка“. Това е все едно да обявиш О Джей за виновен в това, че е разлял кръв навсякъде по предната алея на дома си, и да му наложиш глоба за замърсяване!

Мередит допи последните глътки от питието си. Дейв се изправи и сложи ръка на рамото на сестра си.

— Време е да ставаме — каза ѝ той.

— Не, все още говоря — възпротиви се тя.

— Защо не седнеш, Дейв? — каза Гидън. — Тя изкара няколко тежки месеца. Остави я да се наговори и да ѝ мине.

Дейв поклати глава, но се отказа да спори и се върна обратно на стола си.

— Ето, бейби, говори колкото искаш — каза Гидън и подаде бирата си на Мередит.

— Добре, да си представим, че аз съм Рейчъл О'Кийф — каза тя, заваляйки думите. — Два часът през нощта е и аз съм размазана от

пиене.

— Изглеждаш убедително — отвърна Гидън и останалите избухнаха в смях.

— Нюйоркският клуб по драматично изкуство, дами и господа — поклони се Мередит. — Докъде бях стигнала? А, да, значи, клатушкам се през улицата към апартамента си — добави тя, вживявайки се в ролята на Рейчъл. — Отивам да нагледам дъщеря си, защото дори пияните майки наглеждат децата си, а горката Кими, оставена сама в тъмното часове наред, не спира да плаче. „Проклетото дете непрекъснато реве“, мисля си аз, грабвам една възглавница и я притискам към лицето ѝ. Не искам да я убия, искам само да я накарам да млъкне. И го правя. Детето спира да плаче. Усещането за тишина е толкова хубаво, че задържам възглавницата притисната малко по-дълго. И тогава детето спира да диша. Опа! Не исках да го направя. Не исках да я убия.

Мередит се изправи и приглади полата си с ръце, след което се обърна към групата:

— Дами и господа съдебни заседатели — започна тя, — Рейчъл О'Кийф може и да не е *искала* да убие малкото си момиченце, но веднъж щом е прекрачила тази граница, тя определено е *искала* да *прикрие това*. Кой друг би могъл така грижливо да я увие в одеяло и да я сложи в торба за боклук? Кой друг е можел да се измъкне през сервизния изход и да остави тялото на Кими заедно с петдесет други торби с боклук, за да бъде отнесено от боклукчийския камион на сутринта? Лоша майка ли? Не, Рейчъл О'Кийф винаги е била лоша майка, но в онази нощ тя се е превърнала в майка убийца.

— Убеден съм — отвърна Гидън. — Гласувам „виновна“.

— Благодаря ви — отвърна Мередит и отпи друга глътка от бирата на Гидън. — А ти, прекрасни ми приятелю, трябваше да си сред съдебните заседатели. Знаеш ли какъв им беше проблемът пък на тях?

— Ще заложа на „увредени мозъци“ — предположи Гидън.

Мередит се разсмя високо и се смя по-дълго, отколкото шегата заслужаваше.

— Не, проблемът на заседателите беше в това, че никой *всъщност не е видял Рейчъл О'Кийф да убива дъщеря си*. И това са дванадесет добри и уважавани хора! По-скоро дванадесетима идиоти! — извика тя, след което последва нова глътка бира. — Имам един

въпрос към вас — обърна се тя отново към групата, — ако се събудите някоя сутрин и прозорците ви отвън са мокри, и тротоарите също са мокри, то трябва ли наистина да сте чули, или видели дъжда, за да стигнете до неизбежното заключение, че през изминалата нощ е валило?

— Не! — последва дружен отговор и клатене на глави.

— Не — повтори Мередит. — Значи не е било нужно да видим Рейчъл О'Кийф, за да знаем, че тя го е направила. Никой друг не е бил видян да идва или да си тръгва. Никой друг не е имал достъп до апартамента. И което е най-важното — никой друг на тази планета не би могъл да има мотив да го направи. Рейчъл О'Кийф е убила дъщеря си в два часа през нощта, изчакала е осем часа, докато тялото ѝ се е озовало в боклукчийския камион, и едва тогава се е обадила на ченгетата, за да съобщи за изчезването ѝ. Целият случай беше един тъп фарс! Как, по дяволите, можахме да изгубим!

— Това е то! — каза Дейв на Гидън. — Достатъчно, тя започна да се самоизтезава.

Всички знаеха как точно бяха изгубили, но никой не каза нито дума. Никой не искаше Мередит да си помисли, че обвиняват нея.

Дейв се изправи, отново обви с ръка раменете ѝ и я накара да седне до Гидън.

— Как, по дяволите, можахме да загубим? — каза тя и зарови лице в гърдите му. — Как, по дяволите, можахме да загубим?

И тогава, сякаш онези от Си Ен Ен бяха чули въпроса ѝ, отговорът внезапно се появи на екрана.

Магьосника.

27.

Един от основните свидетели на обвинението беше Одри Ийгър, неомъжена жена на средна възраст, която работеше като правен сътрудник и живееше в съседния апартамент до този на майка и дъщеря О'Кийф. Мередит я беше подготвяла за делото и за нейно изумление беше извикана да седне на масата на обвинението в деня, когато Ийгър зае свидетелското място.

Одри даде показания. Свидетелстваше спокойно, ясно и точно и посочи, че на няколко пъти в миналото е чувала Кими да плаче през нощта и независимо какво твърдяла Рейчъл, Кими невинаги се обаждала на мобилния ѝ телефон, а дори и да го направела, Рейчъл не се затичвала веднага към къщи.

— Имаше нощи, в които чувах горкото момиченце да хлипа часове наред — заяви Одри пред съда. — Започваше се още преди да си легна, а след това продължаваше още и още, от силен рев до едва доловимо хленчене, но понеже спалнята ѝ е точно до моята всекидневна, можех да чуя всичко много ясно. Беше много болезнено.

Показанията ѝ щяха да се окажат ключови за крайното решение. Те обрисоваха образа на Рейчъл О'Кийф като една крайно небрежна майка, която вечер след вечер оставяла детето си само. Твърдението на Рейчъл, че била само на едно телефонно обаждане разстояние, щеше да изглежда все по-неубедително. В действителност, настояваше обвинението, през повечето вечери Рейчъл се прибирала у дома пияна и трябвало да успокоява дете, изпаднало в истерия. Но в онази съдбовна неделна нощ Рейчъл нямала търпение или желание да успокоява дъщеря си. Била претоварена от бремето на майчинството си и в замъгленото си от алкохола съзнание решила да притисне възглавница към лицето на Кими в опит да я накара да замълчи.

Може и да не е било предварително планирано, но намерението за убийство беше несъмнено.

И тогава на сцената излезе Денис Уолок. Той беше истинска легенда — адвокат по наказателно право, който постоянно измъкваше победите си на косъм от челюстите на загубата. Един журналист от

„Дейли Нюз“ веднъж беше написал: „Уолок има такава неподражаема способност да омагьосва съдебните заседатели, че би трябвало да промени фамилията си на Магьосника^[1]“.

Прякорът му остана и Уолок си го хареса. Когато навърши четиридесет, вече беше започнал да поема случаите само на два типа клиенти — такива с дълбоки джобове, които можеха да допринесат за увеличаване на богатството му, и такива с изгубени каузи, като Рейчъл О’Кийф, които можеха да допринесат за репутацията му.

— Госпожо Ийгър — обърна се той към свидетелката, — нека се разкрием напълно. Ние двамата с вас се познаваме, нали?

— Да, сър — потвърди Одри.

— Вие работите като правен сътрудник за един мой колега и сме се срещали няколко пъти — продължи той с усмивка.

— Да, сър — повтори тя.

— А имаш ли представа какво си мисля за теб?

— Не, сър — стъписа се тя.

— Е, тогава нека се върнем към протокола. Дами и господа съдебни заседатели — започна гръмогласно той, — тази жена е абсолютно съкровище. Тя е грижовна, добра, а също и състрадателна.

Неколцина от съдебните заседатели се подсмихнаха. Всички изглеждаха объркани. *Защо адвокатът на защитата изгражда блестящ образ на главния свидетел, посочен от обвинението?*

Мередит също не знаеше, но изведнъж прехапа устни, а стомахът ѝ се сви на топка.

— Одри — продължи Уолок, — сигурно ти е било много трудно да слушаш как горкото дете плаче нощ след нощ.

— Да, сър — потвърди тя.

Мередит кимна и наум си каза: „Просто отговори на въпроса му. Недей да изпадаш в подробности“.

— Говорили ли сте с майка ѝ за това? — попита Уолок.

— Не, сър.

— И защо не?

— Не беше моя работа.

— Разбираемо — съгласи се Уолок, — кой от нас би искал да се конфронтира със съседа си и да му дава съвети как да бъде родител? Съгласна ли сте?

Одри кимна.

— Значи сте оставяла горката малка Кими да плаче безутешно нощ след нощ — каза той.

Ийгър не отговори. Просто стоеше на мястото си с каменно изражение.

— Съжалявам — продължи Уолок, — не чух отговора ви. Може би е така, защото направих общо предположение. Нека да перифразирам въпроса си. Дали вие, госпожо Ийгър, оставяхте Кими О'Кийф сама и уплашена да плаче часове наред, докато жалката ѝ майка е седяла в някой бар и се е наливала с надеждата, че може да намери някой с чифт панталони, който да се качи с нея горе и да я изчука до безпаметност?

— Възраждавам! — извика прокурорът. — Защитата упражнява натиск над свидетеля.

— Приема се — отвърна набързо съдията. — Господин Уолок, ще ви оставя да продължите с този разпит, но очаквам от вас да изчистите въпросите си и да се отнасяте към свидетеля по-цивилизовано.

— Моля съда за извинение — отвърна Уолок. — А към госпожа Ийгър, Одри, познавам те. Ти наистина притежаваш всички тези блестящи характеристики, които изброих пред съда. И доколкото мога да повярвам, че никога не си говорила с госпожа О'Кийф за родителските ѝ похвати, то не мога да си представя, че си оставила едно малко момиченце да страда, без да направиш нещо — каквото и да е, за да ѝ помогнеш. Прав ли съм?

— Да.

Мередит просто стоеше там с туптящо до пръсване сърце и пот, избила от всяка нейна пора.

— Кажете на съдебните заседатели какво направихте, за да помогнете на Кими — каза Уолок.

— Една вечер позвъних на звънеца — отговори Ийгър. — Казах ѝ, че съм Одри от съседния апартамент. Тя ме познаваше малко и леко отвори вратата. Влязох вътре и я успокоих.

— Как точно го направихте?

— О, четях ѝ книжка или пеехме песни, а понякога играехме с барбитата ѝ. Имаше много неща, които обичахме да правим.

— Значи сте посещавали Кими повече от веднъж?

— Да.

— Повече от пет пъти?

— Да.

— Повече от десет?

— Да, сър.

— Е, нека не задълбаваме в точната бройка. Можем ли просто да обобщим, че сте ходили в съседния апартамент и сте правили компания на Кими много пъти? Или по-скоро да кажем, че е било често?

— Много пъти.

— Майка ѝ знаеше ли?

— Никой не знаеше — каза на своя глава Одри. — Бях казала на Кими, че ако каже на някого, ще ми се скарат и никога повече няма да мога да се върна при нея.

— Някога правили ли сте нещо, което да нарани Кими? — попита внимателно Уолок.

— О, господи, не! — отвърна Ийгър. — Аз... аз я обичах. Никога не съм имала деца. Не можех просто да стоя и да гледам как се отнася майка ѝ с нея — каза жената и очите ѝ се наляха със сълзи, които потекоха по бузите ѝ. — Бях като нейна сурогатна майка. Тя ме наричаше „мама Одри“. Тя беше... тя беше най-хубавото нещо, което ми се е случвало, и това... това...

Одри Ийгър беше добре възпитана дама и каквато и дума да се е формирала в съзнанието ѝ, тя така и не напусна устните ѝ.

Уолок отиде до бюрото на защитата и ѝ подаде кутия салфетки. Изчака, докато Одри се посъвзе.

— Продължете, моля — каза той.

Одри си пое дълбоко дъх.

— Кими беше най-хубавото нещо, което някога ми се е случвало — повтори тя, — а Рейчъл я уби.

— Може и да сте права — каза Уолок. — Много възможно е Рейчъл О'Кийф да се е прибрала у дома в онази нощ и да е убила дъщеря си. — Той направи пауза, за да остави думите да попият в съзнанието на съдебните заседатели. — *Но!* — извика той след това и Мередит много добре знаеше какво ще последва. — Но — повтори спокойно той — Кими е била дете, жадно за обич, което с желание — дори с нетърпение — би отворило вратата на всеки, който е чул плача ѝ и би искал да я утеши.

— Възразявам!

— Отхвърля се.

— Може да е имало и друг състрадателен съсед или по-точно недотам състрадателен съсед, на когото му е било писнало непрекъснатото ѝ хленчене. Или пък някой извратен доставчик на пица, или някой от хилядите случайни непознати, които биха могли да влязат в сградата, докато портиерът е изтичал за кратко до тоалетната. Значи *може* да е била тя — каза той и посочи към Рейчъл, а след това отново извиси глас, — а *може* да е бил всеки друг. Прав ли съм, Одри?

Тя поклати глава.

— Говорете по-високо, моля.

— Да, прав сте.

— Да, прав съм — обърна се той към съдебните заседатели. — Може... да е бил... *всеки*. А отчаяно нуждаещата се от внимание Кими може да е отворила вратата и да е пуснала този човек вътре — каза той и бавно се върна до бюрото на защитата, където дръпна стола си назад. — А това, дами и господа съдебни заседатели, както госпожа Ийгър, която е правен сътрудник, може да ви каже, се нарича „основателно съмнение“. Много, много основателно съмнение — повтори той и седна.

Съдебните заседатели бяха като хипнотизирани. За пореден път Магьосника беше направил своето заклинание.

---

[1] *Warlock* (англ.) — магьосник. — Б.р. ↑

28.

Двамата с Кайли пътувахме в колата по Трето авеню, потънали в мислите си. Аз си съставях наум сценарии за сапунена драма, всеки от които завършваше с това как Черил ме зарязва заради Мат Смит. Познавайки Кайли, можех да се досетя, че тя най-вероятно обмисля как да използва своите суперсили, за да спаси съпруга си от самоунищожение.

Завихме надясно по Деветдесет и втора улица и се отправихме към ужасния район, известен като „Проекта за метрото на Второ авеню“.

Грандиозната идея да се прекара линия на метрото под Второ авеню, която да свързва „Харлем“ с финансовия център, е била предложена за пръв път десетилетия преди да се родя. Първата копка била направена през 2007-а, а ако въобще някога се намерят пари за завършване на цялото разстояние от дванадесет километра и половина, то ще бъде дълго след като мен няма да ме има на този свят. Междувременно участъкът от Второ авеню между Шестдесет и трета и Деветдесет и шеста улица изглежда като Багдад след операция „Шок и ужас“.

Паркирахме на Първо авеню и се върнахме обратно пеша. Есента вече се усещаше във въздуха. Температурите бяха паднали под десет градуса и всички барове по Второ авеню усилено рекламираха промоциите си за Хелоуин с витрини, облепени с плакати на гоблини, духове, вампири и халби бира „Самюъл Адамс Октоберфест“.

Първата ни спирка беше „Замъгленото стъкло“, забавно име, типично за баровете от Горен Ийст Сайд. По времето, когато бях дете, местният бар се казваше „Таверната на касапина“, но никой в квартала не беше склонен да плати петнадесет долара за ябълково мартини на място, съдържащо „касапин“ в името си.

За баровете понеделник вечер по време на футболния сезон е не по-малко натоварена от петъците. Дори ако не играе никой от нюйоркските отбори, е претъпкано с фанатици, които се надяват да видят как „Маями“ размазва „Ню Ингленд Пейтриътс“.

Носехме снимката на Евелин и решихме да проверим най-напред първото ни предположение — пушачите извън бара. Неколцина от тях я бяха виждали във вечерните новини, но никой не я беше забелязвал да минава покрай бара в петък вечерта. Онези вътре също не ни бяха полезни.

Следващата ни спирка беше „Щеки и топки“, където хората се бяха разделили на две: половината от тях бяха в задното помещение, където излъчваха турнир по бiliarд, а другите скандираха дружно срещу „Пейтриътс“.

С Кайли се разделихме, за да обходим залата. Поне половин дузина мъже с допълнително повишени от алкохола нива на тестостерона заявиха, че „може и да знаят нещо“, и предложиха да го обсъдят с Кайли на по питие.

Кайли обаче си имаше готов отговор: „Супер. Какво ще кажете да е у нас — адреса на Деветнадесети полицейски участък. Можете да прекарате нощта там“.

След десет минути вече бяхме наясно, че отново удряме на камък, и се преместихме в „Нездравословният клуб“. Името му сигурно беше в съзвучие в целевата му аудитория, защото отвън имаше почти двойно повече пушачи, отколкото в предишните два бара.

Един по един те оглеждаха снимката на Евелин и клатеха глави. Вече бяхме разпитали почти половината, когато един от пушачите се приближи до Кайли и каза:

— Аз съм Ромео. Мен ли търсите?

Мъжът беше висок един и седемдесет и тежеше около сто и петнадесет килограма, имаше оредяваща къдрава коса и непокорна гъста брада, от която кръглото му като месечина лице изглеждаше още по-пълно. Сериозно се съмнявах, че която и да е жена може да търси него, особено ако репликата му за свалки беше „Аз съм Ромео. Мен ли търсите?“.

— За какво да ви търся? — попита Кайли.

— Вие сте полицаи, нали? Търсите информация за нея — каза той и посочи към снимката в ръката на Кайли. — Аз съм този, който ви се обади, казвам се Джо Ромео.

— Кога сте се обадили? — попита Кайли.

— Тази вечер. Веднага щом чух за тази Евелин Паркър-Стийл по новините в шест часа, позвъних на горещата линия на вашия уебсайт.

На онази същата, където дават награда от две хиляди долара, ако моята информация помогне за намирането на убиеца. След това им се обадох отново в седем и половина, за да кажа, че не мога да вися в апартамента си цяла вечер и че можете да ме намерите тук.

При всяко убийство, което излиза по първите страници на медиите, горещите линии на полицията получават стотици обаждания. Евентуално можем да проследим всяко едно от тях, така че нямаше смисъл да обясняваме на Ромео, че обаждането му най-вероятно е било заровено под купчина подобни сигнали.

— О, да — казах аз, — получихме и двете обаждания. Кажете ни какво знаете, господин Ромео.

— Беше в петък вечерта, около единадесет часа. Бях тук навън и пуших, когато видях тази Евелин Паркър-Стийл да върви по Второ авеню. По онова време не знаех коя е, но я огледах добре. В бизнеса с дрехи съм, а тази мадама знаеше как да се облича. Беше в сив костюм с панталон и тъмночервена копринена риза и с високи обувки на Брайън Атууд, определено не евтини.

— Видяхте ли накъде отиде? — попита Кайли. — Зад ъгъла ли сви? Влезе ли в някой бар?

— Не, край нея спря една кола — отговори той и всмука от цигарата си, — беше черен джип.

— Видяхте ли шофьора? — попитах го аз.

— Не, но мъжът на задната седалка свали стъклото и я повика.

„Мъж на задната седалка?“, спогледахме се двамата с Кайли.

— Сигурен ли сте, че на задната седалка е имало мъж? — попитах аз.

— Да. И си личеше, че тя не го познава. Предположих, че е някой задник, който сваля случайни мацки, но тя се приближи към него. В този момент вниманието ми беше насочено изцяло към нея, защото очаквах да му каже да се разкара, но тя го слуша внимателно около десетина секунди, след което отвори вратата и се качи в джипа.

— Качила се е просто така? — попитах. — И той не е слязъл от колата, за да ѝ помогне?

— Не — поклати глава Ромео. — Тя просто се качи отзад.

— Но вие сте абсолютно сигурен, че в колата е имало двама мъже? — попитах отново аз. Очевидците под влияние на алкохол

обикновено не са толкова надеждни свидетели и реших да притисна Ромео, за да видя дали ще измени историята си.

— Не — отвърна той, — не съм сигурен, че са били двама мъже. Така и не видях шофьора. Може да е бил жена или някоя дресирана маймуна.

— Можете ли да опишете мъжа на задната седалка?

— Беше бял.

— А нещо друго?

— Не знам. Така и не видях лицето му, но ръката му се подаваше извън прозореца. Ей, не се опитвайте да ме лишите от наградата само заради това че не съм видял лицата им. Нали ви казах за черния джип и за това, че онзи тип е бял? Това със сигурност струва нещо.

— Абсолютно — отговорих аз. — Бяхте ни много полезен. Благодарим ви, че сте се обадили.

Ромео угаси цигарата и подаде визитната си картичка на Кайли, след което влезе в бара.

— Той описа дрехите, с които е била облечена — отбеляза Кайли, — а фактът, че е видял Евелин да се качва в кола, подкрепя теорията на Мат, че се е возила по Второ авеню в посока моста на Петдесет и девета улица и Куинс, преди сигнала на мобилния ѝ телефон да изчезне.

— Добре, да обобщим — казах аз. — Имаме двама заподозрени, единият от които мъж, другият с неустановен пол, в черен джип, който се е движил в посока Куинс. И заподозреният мъж със сигурност е бял или поне едната му ръка е бяла.

— Почти стеснява периметъра на търсене — ухили се Кайли.

29.

С Кайли приключихме обхода около 10:15. В 10:16 звъннах на домашния телефон на Черил. Никой не вдигна. Не оставих съобщение на секретаря.

Към 6:00 на следващата сутрин се озовах в закусвалнята на Гери и седнах на обичайната си маса. За моя голяма изненада Гери пропъди сервитьорката и след секунди вече ми наливаше горещо кафе.

— Е, Зак — каза тя, — как вървят нещата с психоложката?

Закусвалнята е на ъгъла до полицейския участък и собственичката ѝ Гери Гомпъртс — кръстоска между грижовна мама квачка и душеприказчик, е превърнала в своя работа всичко, засягащо личния живот на останалите. Вътрешна шега в Деветнадесети участък е, че ако Вътрешна сигурност иска да узнае каквото и да било за някого от нашите полицаи, достатъчно е да се отбият в закусвалнята отсреща.

Гери беше в течение на връзката ми с Черил още отпреди самият аз да знам, че имаме връзка.

— Май върви добре — казах с престошена усмивка аз. Черил се появи пет минути по-късно и се настани на масата до мен. Гери дотича веднага.

— Добро утро, доктор Робинсън — каза тя и наля кафе на Черил.

— Какво? — учудих се аз. — Тази сутрин няма ли соево лате?

И двете ме изгледаха. Нямахме как да не разбера, че съм казал нещо нередно.

— Така и не успях да погледна онези папки, преди да си тръгна снощи — каза Черил веднага щом Гери се отдалечи. — Може ли да почакаат до днес следобед?

— С Кайли цял ден ще обикаляме града. Какво ще кажеш да е след пет? А след това можем да отидем на вечеря — предложих аз.

— Добро утро — поздрави ни познат баритон, преди тя да успее да отговори. Беше Мат Смит, звездата в моите измислени сапунени драми. — Извинявайте, че не мога да се присъединя към вас, само

минавам да си взема кафе. Електронната поща на капитан Кейтс непрекъснато се бърва и иска спешно да ѝ я оправя. Как беше снощи?

— Фантастично — отговори Черил. — Беше всичко, което ти каза, че ще бъде.

— Всъщност въпросът беше за Зак — отговори Мат. — Как беше обикалянето из баровете?

— Имаме следа — отговорих. — Изглежда, някой или по-скоро някакви двама души са взели Паркър-Стийл с черен джип точно на мястото, където ти каза, че се е изгубил сигналът ѝ.

— Ясно. Това обяснява бързото ѝ минаване по моста на Петдесет и девета улица. Имам разпечатките от мобилния оператор. Ще проверя дали някой, на когото се е обаждала през последните шест месеца, има черен джип. Ще се заема с това веднага щом реша проблема с електронната поща. Продължавам да търся източника на „задушавачката круша“.

— Благодаря — отговорих аз.

— Няма за какво да ми благодариш, приятелю. За мен е удоволствие да бъда в един екип с теб. Колкото до вас, докторе — обърна се той към Черил, — можете да наминете през офиса ми на обяд. Ще си вземем нещо за хапване и ще ми разкажете за снощи.

— Добре — каза тя.

Изчаках Мат да излезе от закусвалнята и попитах:

— Е, докторе, какво толкова ѝ е фантастичното на миналата вечер?

— Пиесата. Нали ти казах, че ще водя нашите на театър за годишнината им. Ходихме на една нова пиеса извън Бродуей, която Мат ми препоръча.

— Извинявай, явно съм бил зает и съм забравил. Радвам се, че е минало добре.

— Много повече от „добре“. Драматургът е приятел на Мат и той го уговори да се срещне с мама и татко зад кулисите след представлението. Господи, те бяха очаровани.

— Звучи... фантастично — отбелязах аз.

— Зак, нещо не си на себе си. Какво става с теб?

— Лично е — отговорих.

— Искаш ли да ми кажеш за какво става въпрос?

— Като психолог ли ме питаш, или като приятелка?

— И в двата случая ще си остане между нас. Какво те тревожи?
За начало това, че ще се отбиеш в офиса на Мат за обяд.

Разбира се, не можех да ѝ кажа подобно нещо.

— Става въпрос за Спенс — отговорих, търсейки нещо, за което тя можеше да се хване. — Станал е зависим от болкоуспокояващи и това засяга надеждността в работата на Кайли.

— Очевидно засяга и теб.

— Той е съпруг на партньорката ми. Всичко, което се случва с тях, засяга и мен.

— И това ли е всичко? — попита тя.

— Това е всичко, което ме тревожи — отговорих. — Няма друго. Черил потърка брадичка и кимна замислено.

— Вие, детектив Джордан, изглежда, сте пълен с всякакви глупости — каза тя. — А аз имам само един въпрос — в момента като психолог ли ме лъжете, или като приятелка?

Хвана ме!

— И двете — засмях се аз. — И изглежда, нито една от вас двете не се хвана.

— Зак, не знам какво те притеснява — каза тя и се изправи, — но дори да знаех, нямаше да ти го кажа. По-добре ще е сам да го разбереш. След това мога да ти помогна да се справиш с него. Сега трябва да бягам. И, да, с удоволствие ще вечерям с теб довечера. Ако искаш, можем да продължим този разговор тогава.

Тя излезе, а аз останах на масата още минута, колкото да допия остатъка от кафето си. След това се изправих и отидох до бара на закусвалнята. Гери беше зад касата и не каза нищо, само се намръщи.

— Какво се върти в главата ти, Гери? — попитах я аз.

— Нищо.

— Тази сутрин си необичайно мълчалива.

— Нали си ме знаеш — отвърна тя, — винаги гледам да уважавам личното пространство на хората.

— И откога така?

— Скъпи, ако наистина искаше да знаеш какво мисля, щеше да ме попиташ направо.

— Добре, Гери, питам те направо — какво мислиш?

— Сигурен ли си, че искаш да знаеш? — отговори на въпроса ми с въпрос тя. Играеше си с мен. Знаех си, че после ще съжалявам, но

рано или късно тя така или иначе щеше да ми каже.

— Давай, моля — казах аз.

— Не задавай въпроси. Ще ти кажа просто какво ми се върти в главата, без дискусии и без повече дебати.

— Добре, без въпроси. Каж ми просто какво мислиш.

Тя се изправи в целия си ръст, с две глави по-ниска от мен, и ме погледна право в очите.

— Мисля, че трябва да си извадиш главата от задника.

— А нещо друго?

— Да, дължиш ми долар и петдесет за кафето.

30.

Беше само 6:45, когато влязох в офиса, но Кайли беше вече на бюрото си.

— Добър следобед, детектив — поздрави ме тя. — Хубаво е, че най-накрая се отбихте.

— От опита ти за шега разбирам, че двамата със Спенс сте имали приятна сутрин — отговорих аз.

— Излязох, преди той да се е събудил, и май приятното се изчерпва с това — отвърна тя. — Кейтс ни чака да ѝ докладваме развитието по случая.

Трябваша ни десет минути, за да уведомим капитан Кейтс за случилото се с Евелин. Тя ни прекъсна само два пъти. Първият път беше, когато ѝ казахме, че и двата компютъра на Евелин удобно са изчезнали.

— И портиерът със сигурност е видял Сайкс да излиза от сградата с лаптопа на Евелин? — попита тя.

— Технически той я е видял само да излиза с чанта за лаптоп — отговорих аз. — Но тя му е дала стотачка, за да забрави какво е видял.

— Поредният случай на възпрепятстване на правосъдието, който няма да издържи при скапаната ни съдебна система — отбеляза Кейтс.

Вторият ѝ коментар беше, когато ѝ съобщихме, че Джо Ромео е видял Евелин в петък вечерта да се качва в черен джип с двама души вътре.

— Значи смятате, че Хазмат може да са всъщност двама души?

— Убиецът от случая „Холивуд на Хъдсън“ имаше съучастник — каза Кайли. — Като се има предвид, че Хазмат влачи мъртви тела наоколо, не е изненадващо, ако се окаже, че и той има съучастник.

Установили сте мястото, където е била отвлечена Евелин Паркър-Стийл — каза Кейтс. — Намерили сте и очевиден, който я е видял доброволно да се качва в черен джип, в който е имало поне още двама души. Вие двамата за двадесет и четири часа сте се добрали до по-съществена информация по случая, отколкото Донован и Бойл за последните четири месеца.

— Нямаме кой знае каква заслуга — каза Кайли. — Тези двама полицаи са свалили летвата твърде ниско. Материалите за убийствата в папките приличат по-скоро на очерци. Няма нищо, за което да се хванем. Двамата със Зак мислехме, че ще е добре, ако проверим повторно част от тяхната информация.

— Ако разберем кои са местата, откъдето са изчезнали другите три жертви, можем да намерим свидетели, които да ни дадат по-добро описание на колата или на заподозрените — казах аз. — Ще започнем с втората жертва, Себастиан Кат. Той е живял някъде наблизо — на пресечката на Осемдесет и четвърта улица и „Йорк“.

— Каква е историята му? — попита Кейтс.

— За него все още не разполагаме с нова информация — казах аз, — имаме само това, което са ни дали в малката си папка Донован и Бойл.

— Ще бъда откровена с вас — заяви Кейтс. — Толкова съм затънала в политически глупости, че не ми остана време да прочета нито една от папките, независимо колко са тънички.

— Политически глупости ли? — погледна я изненадано Кайли. — За пръв път го чувам. Благодаря ви, че ни държите далеч от това, капитане.

— Аз ви благодаря, че ме разсмяхте, детектив — усмихна се Кейтс. — С кмета и личния му съветник, които непрекъснато ми дишат във врата, почти със сигурност мога да кажа, че това е един от последните случаи, в които ме виждате да се смея. Кажете ми с какво разполагате по случая „Себастиан Кат“.

— Бил е „моден фотограф“ — каза Кайли и направи въздушни кавички с пръсти.

Кейтс добре познаваше полицейския жаргон и поклати глава с израз на отвращение.

— Кого е фотографирал? Малки момченца? Малки момиченца?

— Млади жени — отговори Кайли. — Намирал ги е в сайта „Крейгслист“, предлагал им кариера в модния бизнес, а след това им намирал работа като участници в уебсесии на живо в интернет или като модели на фриволно бельо на частни партита. Освен това е развил сексуална зависимост. Прибирал тези деца, някои от които непълнолетни, дрогирал ги, държал ги голи и на разположение в

леглото. Живеел с едно-две от тях, а след това ги пускал, за да си освободи място за свежа плът.

— Трудно ми е да повярвам, че някой може да е искал да го убие — отбеляза Кейтс.

— Той пръв е убил един от моделите си — отговорих. — Името ѝ е Савана Лий. Тя била на деветнадесет, той на четиридесет и девет, но това момиче било различно. Той се влюбил в нея. Всичко продължило може би около два месеца, когато една вечер Савана била намерена намушкана до смърт на няколко пресечки от жилището на Кат. Раницата ѝ липсвала и по всичко изглеждало, че се касае за грабеж, прераснал в убийство, но ченгетата не се хванали на това. Заподозрели Кат, но нямало никакви улики, които да сочат към него.

— Тогава се появил свидетел, Хати ла Фльор — добави Кайли. — Тя и съпругът ѝ живеели в апартамента в съседство с Кат. Дамата била около седемдесетгодишна и управлявала „Дафодил Трил“ на Йорк Авеню. Била стара чаровница и всички в квартала я обичали.

— Говорите за нея в минало време — отбеляза Кейтс.

— Тя е втората жертва на Кат — отговори Кайли. — Хати носела от ресторанта обяд на Савана няколко пъти седмично. Накрая успяла да убеди момичето да зареже Кат и да продължи живота си без него. В нощта, когато Савана била убита, Хати била навън, за да разходи кучето си. Било към един часа през нощта, точно по времето, когато е настъпила смъртта на момичето, и свидетелката се кълняла пред ченгетата, че е видяла Кат да се промъква откъм задния вход на сградата, като е носил раницата на Савана със себе си. Той бил арестуван, по-късно освободен под гаранция, а седмица преди делото Хати излязла на редовната си среднощна разходка с кучето, когато била намушкана с нож.

— Поредният така наречен грабеж, прераснал в убийство — каза Кейтс.

— Всички знаели кой я е убил — обясни Кайли, — особено след като кучето ѝ така и не било намерено. Щом можеш да се отървеш от жената, заради която могат да те затворят за убийство, кой може да те спре да се отървеш от дразнещо дребно кученце, което живее в съседния апартамент? Липсвали обаче неоспорими доказателства и на Кат за втори път му се разминало обвинението в убийство.

— Знаем го със сигурност, защото Кат е признал и за двете убийства във видеото, което убиецът е публикувал — добавих аз. — Признал е също, че е счупил врата на кучето и е хвърлил тялото му в Ийст Ривър.

— Тялото на Себастиан било оставено близо до Международния център на фотографията на Западна четиридесет и трета улица — каза Кайли. — Обаче нямаме представа откъде е бил похитен или поне откъде е изчезнал. Това е така, защото Кат е от типа хора, които не липсват на никого, когато изчезнат. Ще проверим дали можем да изровим нещо. Започваме най-напред от съседа на Кат.

— Хортън ла Фльор, съпруга на Хати.

31.

— Трябва да направя бърза пиш-пауза — каза Кайли, когато излязохме от кабинета на Кейтс. — Тръгвай към колата, ще се срещнем отвън.

— Сигурно е готино да имаш собствена кола с шофьор — отвърнах аз. Никога не пропускам възможност да се пошегувам с нея. — Като комисар Харис.

— Не съвсем — отвърна тя. — Познавам шофьора на комисаря и той определено знае кога да си затваря устата.

Тя се запъти към дамските тоалетни, а аз тъкмо слизах по главното стълбище пред участъка, когато се случи.

Беше засада.

Деймън Паркър, братът на Евелин Паркър-Стийл, се появи иззад един паркиран отпред миниван.

Ако някога направят състезание за Най-омразния човек в Америка, Деймън Паркър със сигурност ще влезе в класацията, а може даже и да я оглави. Сигурно като дете онова безсърдечно копеле баща му непрекъснато му е набивало в главата, че добрите момчета финишират последни, та затова Деймън беше направил кариера в телевизията като всичко друго, но не и като добро момче.

Беше по-известен с подмолните си действия и конфронтацията лице в лице, отколкото с журналистическите си умения, и ако се съди по снимачния екип зад гърба му, май аз щях да бъда следващата му жертва.

— Детектив Джордан! — извика Паркър. Обръщаше се не толкова към мен, колкото към невидимата публика, която по-късно същата вечер щеше да ме гледа как се пека в огъня. — Хората искат да знаят!

Това беше запазената му реплика от едноименното му телевизионно шоу „Хората искат да знаят“.

Моята запазена реплика е: „Не ми пука какво искат да знаят хората“, но отделът за достъп до обществена информация не гледа с

добро око на ченгета, които изтърсват пред камера първото, което им дойде наум.

Продължих да вървя към колата, но Паркър и екипът му ми препречиха пътя.

— Хората искат да знаят защо парите от данъците им отиват за финансирането на полицейски отдел, който гълта по тридесет и пет хиляди долара, и защо Нюйоркската полиция, независимо дали чрез „Специални разследвания“, или други отдели, е неспособна да проследи едно чудовище, което жестоко е измъчвало и убило четири невинни жертви.

— Без коментар — казах аз.

— „Без коментар“ все пак е коментар, нали хора? — излая той в отговор към вярната си аудитория, която го гледаше всяка вечер. — Естествено, че няма да говори. Устата му е запушена от кмета. А искате ли да знаете защо? Защото има и пета жертва! Жертва, която кметът Спелман в отчаяните си опити да запази мястото си, не желае да ви разкрие. Бихте ли казали нещо поне относно петата жертва, детектив?

Пета жертва? Този човек беше майстор на манипулацията. Аз обаче съм обучен да не се поддавам и не се хванах на уловката.

— Не мога да коментирам текущо разследване — казах възпитано аз, точно както ме бяха учили.

— Тогава позволете ми да разкажа на хората какво крие кметът от тях — продължи той. — Този убиец, наречен Хазмат, тероризира нюйоркчани до такава степен, че мнозина от тях са се барикадирани зад заключените врати на домовете си. Ходих в „Астория“, в „Бенсънхърст“ и „Кий Гардънс“, хората навсякъде са толкова наплашени да излизат вечер, че дребният бизнес в тези квартали страда. Ресторантите са празни. Малките магазинчета, които разчитат на местните клиенти, са принудени да затворят. Петата жертва е всъщност градската икономика на Ню Йорк.

Всичко това беше пълна дивотия, но в същото време идеята беше гениална. Той водеше усилена предизборна кампания в полза на Сайкс и ме използваше като изкупителна жертва. Положих всички усилия да мина покрай него, без да го блъсна, но съм сигурен, че на него щеше да му хареса, ако нещата бяха прераснали до физическа саморазправа.

Щеше да разполага с хубави кадри на полицейска бруталност, ако успееше да си ги изпроси.

И тогава Кайли се появи на предния вход на участъка.

Едно от нещата, на които ни учат, е следното: *Понякога медиите са склонни да прибъгват до отчаяни мерки, атакувайки отделни служители или полицията като цяло с провокативни твърдения, чрез които целят да предизвикат емоционален отговор от наша страна. Не трябва да реагираме. Трябва да запазим спокойствие и да продължим да бъдем убедителни и все така учтиви.*

Аз винаги съм полагал всички усилия да стоя далеч от всякакви конфронтации с медиите, но съм сигурен, че партньорката ми, ако въобще бе чувала за това, по-скоро беше решила да го възприема като възможност, отколкото като задължение.

— Деймън! — извика тя от върха на стълбището.

Двамата с Кайли се движим в различни обществени кръгове. Като съпруга на телевизионен продуцент, тя се среща с доста хора от телевизионния бизнес и беше ясно, че познава Паркър отпреди.

Той се обърна, а Кайли забърза надолу по стълбите.

— Какво, за бога, правиш? — попита го тя.

С това матадорът размаха червеното платно. Бикът се приближи предпазливо.

— Аз ли какво правя? — попита Паркър. Липсваха само виковете „Оле!“ от обкръжаващата ги тълпа. — Търся истината. Хората искат да знаят истината, детектив Макдоналд, и разчитат на мен, за да им я предоставя. Ето това правя. Това съм правил винаги. Само че този път е нещо лично. Сестра ми беше убита и искам убиецът ѝ да бъде изправен пред правосъдието.

Беше използвал онази глупост за петата жертва върху мен, а сега изведнъж се беше превърнал в скърбящ брат.

— Търсите ли *въобще* убиеца на сестра ми? — Опитваше се да я закове с един от вербалните си пирони, превърнали се в негова запазена марка. — Или са ви дали инструкции да подклаждате огъня около така нареченото признание на Евелин и да я заклейте като убийца в опит да очерните кандидата за кмет, в който скъпата ми сестра вярваше толкова много?

Пламъците нямаше накъде повече да се подклаждат. Паркър започна нападение по всички фронтове. Беше опитал да подразни мен,

но аз не хапя. Кайли обаче е друга работа. Тя хапе.

Операторът се завъртя, за да хване нейната реакция, и тя се взря право в обектива на камерата. Мис Макдоналд беше готова за кадър отблизо.

— Ти не искаш правосъдие. *Последното* нещо, което искаш, е да намерим убиеца на Евелин. Ти не преследваш убиец, преследваш ченгетата и кмета. Всичко, което всъщност правиш, е да експлоатираш смъртта на сестра си, така че да си покачиш рейтинга. Точно затова сте застанали на пътя ни. Имам един последен въпрос за теб, Деймън. Как, по дяволите, можеш да живееш със себе си? — извика тя. — *Хората искат да знаят!*

Не изчака отговора му. Качи се на предната седалка и затръшна вратата на колата. Докато аз потеглях, Паркър крещеше нещо в обектива на камерата.

Кайли погазва всякакви правила. И не само това, ами се радва на попаденията.

— Е, как се справих? — попита тя и ме дари с една широко ухилена физиономия. — Мислиш ли, че имам бъдеще в телевизията?

— Направо ме размаза — отвърнах аз и подкарах по Шейсет и седма улица към Парк Авеню. — Но след тази публична изява само се надявам да имаш бъдеще като ченге.

32.

Горен Ийст Сайд в Манхатън е един от най-заможните и престижни квартали на града, но за разлика от „Бел Еър“ в Лос Анджелис, тук богатите не разполагат с пространство за строеж на разкошни жилища върху великолепни парцели. Недвижимите имоти в Ню Йорк са разположени вертикално, така че дори и апартамент за двадесет милиона долара може да остане незабелязан, ако се намира в сграда на четиридесет етажа.

Това, което се забелязва, са не толкова богатите жилища като пететажната тухлена къща отпреди войната на Източна осемдесет и четвърта улица между Първо авеню и „Йорк“. От едната ѝ страна имаше химическо чистене, а от другата — жилищна сграда с двеста апартамента. Избелялата ѝ фасада е почти закрыта от едно от онези класически аварийни стълбища с излющена боя, които са прикрепени към по-старите евтини жилищни сгради в града.

Точно там открихме Хортън ла Фльор — човека, който очевидно смъкваше процент от статистиката за доход на глава от населението в този иначе заможен квартал.

Позвънихме на вратата във вестибюла на сградата, идентифицирахме се и отидохме до апартамент 1А — първия на приземния етаж. Мъжът, който ни отвори, беше едър, висок над един и деветдесет и влачеше количка с бутилка кислород след себе си.

— Емфизем — обясни Ла Фльор с пъшкане. — Влезте.

Всекидневната му беше компактна, налагаше се да е такава. Ако не броим миниатюрната кухничка и банята, това беше единствената стая, с която разполагаше обитателят. Имаше легло, което служеше и за диван, маса за хранене, която служеше и за бюро, а на стената над нея висеше поставена в рамка грамота за удостояване с военния орден „Пурпурно сърце“.

Погледът ми се спря право върху нея.

— Благодарим ви за службата — казах аз.

— Да — кимна той и това беше всичко.

С тази единствена сричка той даде да се разбере, че се гордееше със саможертвата, която е направил за родината си, но не искаше да говори за това.

В единия ъгъл на стаята бяха струпани пластмасови кутии с купчини стари телефони, кабели и кожен колан с инструменти на кабелджия.

— Работех за телефонната компания и се катерех по стълбовете — обясни Ла Фльор. — Първо бяха „Ню Йорк Тел“, после „Бел Атлантик“, а накрая станаха „Веризон“. Все същите простотии, само табелката на гърдите ти се сменя.

Посегнах към една от кутиите и извадих розов телефон „Принцеса“ с шайба.

— Тези не се срещат често в наши дни — отбелязах аз.

— Това е ранна версия на 701 В, беше много популярен сред тийнейджърките. Беше толкова лек, че се плъзгаше при набиране, затова в по-късните му версии добавиха и парче олово на дъното, за да го държи на мястото му.

— Сега струва ли нещо? — попитах.

— Само за мен. Не си мислете, че съм откраднал нещо от тези боклуци тук. Всичко е отпадък, но ние, телефонните манияци, сме така. По цял ден такова оборудване ти се мотае из ръцете и когато на нещо му мине времето, просто ти се иска да си запазиш едно-две. Хати все разправяше, че телефонните техници са боклукчийски плъхове, но това е част от моята история. Имах повече, но раздадох някои от тях, когато се преместихме в тази дупка. Мразя я, но това беше всичко, което можехме да си позволим, а и беше на няколко крачки от работата ѝ.

На масата имаше черно-бяла снимка в рамка на двойка младоженци — Хортън и Хати десетилетия преди кислородната бутилка и бруталното убийство.

— Тя е била красива — каза Кайли и взе снимката в ръце.

— Съжаляваме за загубата ви.

— Съмнявам се, че сте тук за това — каза с равнодушен тон Ла Фльор.

— Разследваме убийството на Себастиан Кат — каза тя.

— Защо? — попита той.

— Ние сме от отдел „Убийства“, това ни е работата.

— Знам каква ви е работата, госпожичке — отвърна той, — но защо сте тук? Някакъв отмъстител го е убил и го е снимал на видео, така че целият свят да разбере какво заслужава Кат. Край на историята.

— Не и за нас — отвърна Кайли. — За последно Кат е видян жив във фотостудиото си на Осемдесет и седма улица. Асистентът му казва, че се е прибрал у дома около шест. Пощенската му кутия е празна, така че сме почти сигурни, че е стигнал до дома си в онази вечер. В апартамента също имало доказателства, че си е приготвил нещо за вечеря, а след това е изчезнал. Вие живеете в съседния на неговия апартамент. Мислехме си, че може да си спомните дали сте го видели, или чули, да се прибира, както и да излиза след това.

— Не съм — поклати глава Ла Фльор.

— Сигурен ли сте, че не сте чули *нищо*? — попита Кайли.

— Отговорът ми е, че не съм — повтори той. — Но дори и да бях, нямаше да ви кажа. Това перверзно копеле уби жена ми. Случи се само девет дни преди петдесетгодишнината от сватбата ни. Девет дни... Казвах ѝ да не се съгласява да свидетелства — добави той и дишането му изведнъж се затрудни, така че се наложи да поеме по-дълбоко въздух от кислородната си бутилка.

— Разбираме какви са чувствата ви към Кат, но укриването на доказателства е престъпление — каза Кайли.

Той се разсмя.

— Нямате никаква представа как се чувствам — каза той. — Колкото до заплахата за престъпление, само ме карате да се смея. Хазмат е на свобода, а от вас, ченгетата, се очаква да го намерите. Ще изглежда много добре в докладите ви, ако единственият арестуван по случая е само един ветеран от Виетнам, чиято съпруга е била убита и който се придвижва наоколо, влачейки апарат за изкуствено дишане след себе си. *Давайте, госпожичке* — предизвика я той и протегна двете си ръце напред, — сложете ми белезниците.

— Хортън — каза Кайли и се дръпна назад, — нали мога да ви наричам Хортън?

Той я изгледа и в погледа му проблесна гняв.

— Не. Не сме стигнали дотам, че да си говорим на малки имена.

— Добре тогава. Господин Ла Фльор, не сме тук, за да ви арестуваме, но там навън вилнее убиец, който си е присвоил правото да въздава...

— На колко години сте? — прекъсна я Ла Фльор.

— На тридесет и четири.

— Не сте достатъчно възрастна, за да помните Бърни Гьоц, нали? — продължи той. — Беше през осемдесетте. Гьоц беше пребит в един от подлезите на метрото от три хлапета — пънкарчета. Някакъв полицаи, който не бил на смяна, успял да се намеси и да задържи едното от тях, но другите две избягали. Хлапето, което било арестувано, прекарало почти наполовина по-малко време в полицейския арест, отколкото Гьоц. Наполовина! А след това повдигнали обвинение на това малко лайненце за дребно хулиганство — било раздрало якето на Гьоц. След това Гьоц подал документи за разрешение да носи оръжие. Минал през редовните канали и знаете ли какво станало после?

— Молбата му била отхвърлена? — предположи Кайли.

— Точно така — отвърна Ла Фльор. — Няколко години по-късно Гьоц се озовал в друг подлез, където *четирима* младежи с качулки отново се опитали да го пребият и ограбят. Само че този път бил подготвен. Майната му на разрешителното, Гьоц се бил сдобил с пистолет тридесет и осми калибър. Бум! Бум! Бум! Бум! Изпозастрелял ги и четиримата.

— Случаят е известен, господин Ла Фльор — каза Кайли. — Знаем за него.

— Значи знаете и как завършва — отговори той. — Едното от хлапетата стигнало до инвалидна количка. Останалите три се възстановили от раните си и се върнали към престъпния живот — грабежи, изнасилвания, такива неща. Но Гьоц, горкото копеле, беше обвинен в незаконно притежание на оръжие и лежа в затвора. А сега, детективи, кажете ми — кой в случая е лошият и кой точно е жертвата?

Не му отговорихме. Той определено не търсеше отговор от нас.

— Нареккоха Бърни Гьоц „Отмъстителя от метрото“ — каза Ла Фльор, — а мнозина го смятаха за престъпник. Не и аз обаче, за мен той е герой. Същото важи и за човека, който е убил Себастиан Кат. Повярвайте, ако бях с двадесет години по-млад и ако можех да дишам без проклетата кислородна котва, която мъкна след себе си, аз сам щях да очистя проклетото копеле.

Той взе сватбената снимка и се взря в образа на жената, която беше негова съпруга петдесет години без девет дни.

— Това е всичко, което имам да ви кажа. — Той кимна с глава към вратата. — Можете да си вървите.

Противно на навиците си, оставих визитната си картичка на мястото, където беше стояла снимката. Вероятно щеше да се озове в боклука още преди с Кайли да сме стигнали до колата.

33.

— Той знае нещо — каза Кайли веднага щом бяхме достатъчно далеч, за да не ни чуе.

— Единственото, което знае, е как да те държи настрана... *госпожичке* — отвърнах.

— Оставих стареца да говори, защото е ветеран от войната и защото жена му е била убита — отбеляза тя. — Ако беше с четиридесетина години по-млад, нямаше да се държа толкова меко.

— Колкото и меко да се държа, с Хортън все пак не си заговорихте на малки имена.

— Добре де — сви рамене тя, — може и да съм го притиснала малко повече от необходимото, но трябва да признаеш, че той наистина знае нещо.

— Знае много повече от просто „нещо“ — отговорих. — Видя ли цялото онова оборудване? Кашони с телефони, кабели, жици, инструменти за монтаж? Той може наистина да е сантиментален към всички онези стари боклуци, но в онези кашони има нещо повече от носталгия към телефоните.

— Какво например?

— Като това, че когато зарових ръка в онази кутия и извадих „Принцесата“, видях част от оборудване, което не е производство на „Ма Бел“. Нито на която и да е друга телефонна компания, за която той е работил някога — отговорих аз. — Беше произведено от „Шънджън Адика“, а те не правят сладки розови телефончета за тийнейджъри. Намират се в Китай и са специализирани в разработването на високотехнологични системи за аудио- и видеонаблюдение, които могат да се купят от някои шпионски сайтове в Мрежата.

— Кучи син! — каза Кайли. — Значи е сложил бръмбари в апартамента на Кат?

— Помисли само. Той е сигурен, че Кат е убил жена му. Колко трудно би било за човек като Ла Фльор, който цял живот е инсталирал телефони, да сложи бръмбари из апартамента на Кат с надеждата, че може да попадне на нещо, което да свърже Кат с убийството на Хати?

— Ако се окаже, че си прав, трябва да претърсим апартамента на Кат — отбеляза Кайли. — Даже няма да ни трябва заповед, защото той все още е запечатан като част от текущото разследване.

— Мисля, че лесно можем да влезем вътре, но там няма да намерим нищо — казах аз. — Каквото и да е оставил там Ла Фльор, побързал е да го махне веднага след изчезването на Кат. Няма нищо. А дори и да намерим бръмбар в апартамента, няма как да докажем, че го е поставил Ла Фльор, а и със сигурност не можем да го накараме да говори.

— Мислиш ли, че той познава човека или хората, които са убили Кат? — попита Кайли.

— Не, но вероятно може да ни помогне да ги намерим.

— Но няма да го стори — каза Кайли. — Ако питаш него, Хазмат е не по-малък герой от Бърни Гьоц.

— И не само той мисли така — отвърнах. — Доста хора в този град симпатизират на убиеца. Той или те, бог знае колко са. Всички знаят, че убиецът ликвидира престъпни отрепки, на които им се е разминало. По дяволите, направили са му дори и страница във „Фейсбук“. Хората го обичат.

— Значи почти сигурно е, че ще намразят нас — каза Кайли, — защото ние ще сме тези, които ще го заловят.

Такава си е Кайли — нищо не може да накърни самоувереността ѝ, със сигурност не и някой стар особняк като Хортън ла Фльор.

34.

— А сега накъде? — попитах аз, докато се качвах зад волана на служебния форд.

— Двете възможности се намират в двата края на Манхатън — отговори Кайли. — Жертва номер едно е Алекс Кан в „Чайнатаун“. Другият е номер три — Антоан Тинсдейл в „Харлем“. Ти избери накъде.

— Накъдето и да тръгнем, ще трябва да спрем някъде за обяд, а колкото и да обичам „Червеният петел“ на Маркъс Самюълсън в „Харлем“, не съм ял хубави дим-съм^[1] от Годината на маймуната насам.

— Добре, имаме сделка — отвърна Кайли и вдигна палци за поздрав.

— Кой е казал, че полицейската работа е трудна? — казах аз, докато завивах към булевард „Рузвелт“.

— Като говорим за маймуни, „Чайнатаун“ е територия на Донован и Бойл — отбеляза Кайли. — Там са вече пет години и човек би си помислил, че при толкова малко работа, докладът за Кан би трябвало да е изготвен както е редно, но според собствените им бележки, досега са говорили само с един човек.

— Да, видях. Може да са говорили и с други, но в доклада са посочили името само на един. Тези две ченгета май не си падат много по писането.

— Това може да значи просто, че са мързеливи — отбеляза тя. — Видя ли обаче името на човека, когото са разпитали?

— Да, видях го — разсмях се аз.

— Изобщо не е смешно, Зак. Очевидно е, че на тези двамата въобще не им е пукало, сигурно са мислили, че никой друг няма да работи по случая след тях.

— Ще мина по Бруклинския мост — казах аз. — Кажи ми какъв беше точният адрес в „Чайнатаун“.

— Мога да ти кажа това, което са записали в доклада — отвърна тя. — Кой знае обаче дали тези тъпаци са го написали правилно? Пише

само: „Банда «Императорите», щабквартира — улица «Мълбери» 58“.

— Би ли ми припомнила — започнах аз, предвкусвайки шегата — какво беше името на човека, когото са разпитали?

Тя отвори една от папките и се престори, че проверява в нея.

— Я да видим — каза тя, очевидно решила да извлече максимално забавление от ситуацията. — О, да, ето го. Според безупречния доклад на детективи Донован и Бойл двамата са разпитали гангстер на име Джон Доу^[2].

---

[1] Традиционно китайско ястие — хапки от месо и зеленчуци, увити в оризово тесто и приготвени на пара. — Б.пр. ↑

[2] Условно обозначение за човек в англоезичните страни, когато субектът е от мъжки пол и е неизвестен. — Б.пр. ↑

35.

Щабквартирата на „Императорите“ се намираше на приземния етаж на една квадратна тухлена сграда в самото сърце на китайския квартал. Сградата изглеждаше почти безобидна, но в действителност беше истинска крепост. На прозорците имаше решетки, порталът беше с подсилена ролетна врата, а самата входна врата беше стоманена. Липсваше единствено ров с вода.

Кайли потропа силно по предната врата и извика:

— Градска полиция на Ню Йорк! Мисля, че трябва да се идентифицираме, в случай че не могат да познаят кои може да са двамата бели, паркирали пред вратата им с необозначен полицейски автомобил — обърна се тя към мен.

Вратата се отвори и пред нас се изпречи едър китаец с подпухнало лице. Беше облечен в черно, а цветът, който по принцип кара тялото да изглежда по-слабо, в случая не вършеше никаква работа с прикриването на неговите сто и четиридесет килограма. Туловището му изпълваше рамката на вратата.

— Градска полиция на Ню Йорк — повторих аз. — Кой сте вие?

— Имате ли заповед?

— За какво ни е заповед? Тук сме само за да поговорим.

— Няма за какво да говорим. Омитайте се оттук.

И тогава чухме звука от другия край на коридора — беше ясен, силен и не можеше да се сбърка. Клик-клак! Отчетливото щракване от зареждане на пушка помпа, най-вероятно полуавтоматична.

Кайли не се поколеба нито за миг. Посегна към десния си хълбок и извади служебния глок.

— Легнете на пода! — изкрещя тя и не дочака отговор.

Десният ѝ крак се стрелна право към чатала на дебелака и го изрита силно. Той сграбчи топките си, преви се надве и се строполи като канара в минна галерия.

Нямах представа колко от „императорите“ бяха вътре, нямах и желание да разбера. Извадих оръжието си също изкрещях през

вратата: „Градска полиция на Ню Йорк! Свалете оръжията! Свалете оръжията! Веднага!“.

Приготвих се за първия залп, надявайки се вратата да е достатъчно дебела.

— Мамка му! — чу се глас от другата страна. — Нямате право да ни вадите оръжие!

— Не ни казвайте на какво имаме право и на какво не — извика Кайли в отговор. — Спряхме да се нуждаем от заповед още щом този задник зареди полуавтоматичната пушка. Извънредни обстоятелства. Хвърлете оръжията! Веднага!

— Добре, добре — отвърна някой и чух пушка да се плъзва по пода, последва я втора. — Идвам към вратата. Отмести си дебелия задник, Рупърт.

Все още стиснал чатала си, едрият мъжага се приплъзна встрани и един висок дългокос млад азиатец се появи на вратата и я отвори широко. Беше малко над двадесетте, с тънки засукани мустачки; на лицето му бе застинало намръщено изражение.

— Ти ли командваш тук? — попитах го аз.

— През повечето време, да — отговори той. — Но не и в момента. Сега, както изглежда, командвате вие.

— Как се казваш? — попитах аз.

— Джон Доу — отвърна той без ни най-малка промяна в намръщената физиономия.

— В моргата вече има достатъчно хора с имена Джон Доу, които чакат да бъдат разпознати — отбелязах аз. — А какво е истинското ти име?

— Джон До — повтори той. — „До“. В „Чайнатаун“ сме, хора.

Излизаше, че Доноуан и Бойл всъщност са знаели с кого разговарят, а просто бяха зле с правописа.

— Този дом е в траур. Какво искате?

— Разбираме и съжаляваме за загубата ви, но въпреки това трябва да поговорим. Тук ли да бъде, или в участъка? — попитах аз.

— Ти може да влезеш — каза До. — Кучката обаче остава отвън.

— Кучката или влиза — намеси се Кайли, — или ще те измъкне оттук и ще те прекара с маршова стъпка през цялата „Мълбери“, като през цялото време ти крещи по пътя чак до колата, която сме оставили на две пресечки оттук.

— Глупости! Паркирали сте отсреща.

— Значи ще се наложи да те върна обратно с маршова стъпка. Не ми пука за вашето правило „Без момичета в клуба“. Аз извиках „Полиция на Ню Йорк“, а някой тук вътре зареди оръжие, за което съм сигурна, че имате разрешително... — продължи тя.

— Какво търсите тук? — попита той и ни направи място да влезем.

— Търсим човека, който е убил Алекс Кан — отговорих аз.

До пушеше ръчно свита цигара, която вонеше на конюшня, и издиша облак дим към нас.

— Ние също — отговори той, — но можем да минем и без вашата помощ.

— Да поговорим за това — казах аз.

Стаята беше слабо осветена и оскъдно обзаведена — два дивана, няколко маси от изкуствен фурнир и сбирщина от най-разнообразни съгъваеми столове. В единия ъгъл в далечния край на стаята имаше и импровизирана кухня.

— Хубави мебели — отбеляза Кайли. — Пасват идеално на император.

— Разкажете за деня, в който изчезна Алекс — казах аз.

— Размотаваше се тук до единадесет сутринта. Излезе, за да отиде да види баба си, тя беше в болницата „Бийкман“. Щом не се върна до два следобед, започнахме да му звъним по телефона. Не отговори. Аз отидох до болницата. Майка му беше там. Жената ми каза, че въобще не е идвал. Проверихме апартамента му и навсякъде, където обикновено ходеше — нищо. Шест дни по-късно се появи в защитен костюм на една от пейките в метростанцията на Канал Стрийт. Вече разказах всичко това на двамата поничкаджии.

— За кого говорите? — попитах аз.

— *Дефектив* Донован и *дефектив* Бойл. Тези двамата непрекъснато ни тормозят, дори и когато жертвите сме ние.

— Да, знаем ги. Работят в този район, „Младежки патрул“.

— Те имаха ли някакви спорове с Алекс? — попита Кайли. До я изгледа, въпреки че нейното изражение беше изцяло неразгадаемо.

— Те са расисти. Мразят всички цветнокожи, но се гъбаркаха с Алекс много повече, защото той беше шефът. Мислите ли, че тези две ченгета наистина търсят човека, който е убил Алекс?

— Не знам за тях, но аз мога да ви уверя, че двете ченгета тук наистина търсят убицеца. И тъй като сме на една и съща страна, как върви вашето разследване?

— Не е никоя от другите банди — каза До.

— Сигурни ли сте? — зададе Кайли същия въпрос, който й докара пререкание с Ла Фльор.

До събра длани и наведе глава.

— Повече от сигурни, многоуважаеми детективе. Нашето разследване много щателно — каза той, пропускайки умишлено глаголите. Явно имитираше Чарли Чан — азиатски стереотипен герой, лансиран от холивудските студиа през тридесетте и четиридесетте години. След това се изправи и прекрати представлението. — Вие, ченгетата, сте много зле — каза той и намръщеният израз се върна на лицето му. — Когато този задник Хазмат уби Алекс, изпратихте тук детективи Тъп и Още-По-Тъп. Сега обаче, когато е затрил някаква богата бяла жена, не се отделяте оттук като... как му казвахте вие, кръглооките? „Бялото от ориза“? Искате ли да знаете кой уби най-добрия ми приятел Алекс Кан? Има един побъркан тип, който се мисли за някакъв проклет спасител и смята, че прави този град едно по-безопасно място за живеене. Ето, можете да го прочетете в днешния вестник! — каза той и бутна в ръцете ми оставения на масата вестник. Целият беше на китайски и единственото, което разпознах, беше снимката на Евелин Паркър-Стийл на първа страница.

36.

— Имах причина да извадя оръжие — каза Кайли веднага щом излязохме отново навън. — Още щом чух онази полуавтоматична...

— Ей, нямаш проблеми с мен — отвърнах, — аз бях точно зад теб. Не ми хареса как се справи с Деймън Паркър тази сутрин, но сритването на онзи по топките беше точно на място. Добра работа, партньоре!

— Благодаря — изглежда ме изненадано тя.

— Ти наистина си кучка — добавих аз, — и го казвам във възможно най-добрия смисъл.

Стояхме пред сградата и попивахме уникалните гледки, аромати и звуци на „Чайнатаун“ — този малък анклав, дом за едни и туристическа дестинация за мнозина други.

— Не разбирам — каза Кайли. — Алекс Кан е излязъл оттук в единадесет сутринта. Как е изчезнал просто така? В момента е малко след единадесет и виж, улицата е пълна с хора, в съседния гараж влизат и излизат коли, някой трябва да е видял нещо.

Тя се огледа вляво и вдясно, сканирайки бавно улица „Мълбери“.

— Не се мъчи да забележиш охранителните камери — казах аз. — Това е гангстерска територия. Дори и да е имало такива наоколо, вандалите отдавна са изпотрошили всичко.

— Значи може би ще се наложи да разчитаме на човешкото наблюдение — отбеляза тя и посочи към другия край на улицата.

Точно срещу щабквартирата на бандата се намираше парк „Колумб“. Това е и единственият парк в „Чайнатаун“, затова, естествено, градската управа го е нарекла на италианския откривател. Инициалите „КП“ се съдържаха и в пълното име на „Императорите — КП“.

— Паркът е пълен — каза Кайли. — Вероятно едни и същи хора идват тук всеки ден, за да си прочетат вестника, да разходят кучето, да карат ролери. С риск да се повторя, ще кажа „някой трябва да е видял нещо“.

— Някой е видял — отвърнах. — Проблемът е да ги накараме да говорят за това.

Пресеяхме улицата и отидохме до входа на парка, където дузина китайци, мъже на възраст от двадесет и няколко до осемдесет и няколко години, се бяха събрали в полукръг, подаваха си цигара от ръка на ръка и гледаха двама мъже, наведени над импровизирана масичка. Двамата играеха го — традиционната китайска игра на две хиляди години.

Познавам играта. Баща ми ме научи на табла, когато бях на шест, след това на шах, а някъде по същото време се запалих и по играта го. Правилата са толкова прости, че всеки може да ги научи за десет минути, но стратегиите са толкова безкрайно сложни, че малцина могат да станат майстори в играта дори и за цял живот практика. Освен това играта е ужасно привлекателна не само за играене, но и за гледане.

Огледах играчите: единият беше около шестдесетгодишен, другият — около десетилетие по-възрастен. Мъжете явно не можеха да си позволят традиционната дървена дъска от обработена торей. Играеха върху грубо изрязано парче дъска с начертани на ръка квадрати. А вместо класическите японски камъчета от полиран гранит и мидени черупки, техните бели и черни пулове представляваха само евтина и автентична китайска пластмаса.

Въпреки това страстта, концентрацията и състезателният дух на играчите бяха повече от истински. Едно от нещата, което прави играта го толкова зрелищен спорт, са залозите, затова на масата имаше две десетдоларови банкноти. Погледнах към дъската и разбрах, че по-възрастният мъж има преимущество. За пет минути той спечели играта и прибра парите.

— Добър сте — казах му аз.

Той кимна с глава в знак на благодарност.

— Но аз съм по-добър.

Тълпата, която до момента не беше казала и дума на английски, явно разбираше достатъчно, за да се изсмее шумно.

— Имаш ли пари? — попита възрастният човек. — Или само голяма уста?

Той сложи една десетдоларова банкнота на масата.

Отворих портфейла си, извадих стодоларова банкнота и я сложих до неговите десет. Тълпата вкупом издаде гърлен звук — китайската мъжка версия на „Оооо!“.

— *Ти* имаш ли пари? — попитах аз. — Или само голяма уста?

Старият човек помисли няколко секунди, след което бръкна дълбоко в джоба на панталона си и извади няколко банкноти от по десет, пет и един долар. Не бяха достатъчно. Той ги натъпка обратно в джоба си и отвори древен портфейл, от който измъкна също толкова древна сгъната стодоларова банкнота. Разгъна я и я остави до моите пари.

Седнах срещу него.

Бях с черните и играех първи. Има една стара поговорка в играта го: „Играй бързо, загуби бързо“. За негова чест възрастният човек се отнесе с уважение към мен още от самото начало. Играеше внимателно, обмислено, като с равностоен опонент, а не така, сякаш бях само един бял многознайко, готов да се раздели със стотачката си. След пет минути осъзна, че наистина бях равностоен опонент.

Играта продължи почти час. Никой от нас не успя да вземе надмощие, а силно екзалтираната тълпа замлъкна, когато приближихме финала.

И тогава допуснах един лош ход. Не беше просто лош — беше тъп, дори много тъп. Знаех го, знаеше го и старецът. Пръстите му подръпнаха няколкото тънки сиви косъмчета на брадичката му и той се взря в мен, отначало объркан, но впоследствие му просветна.

Падах нарочно.

Той шляпна шумно белия си пул върху дъската и тълпата избухна в смях, с аплодисменти и с явна гордост от победата на сънародника си.

Той спечели.

Изправих се и се обърнах към армията от пушачи, която се беше утроила след момента, в който бях сложил първия пул на дъската.

— Аз съм добър — казах им аз, — но той е по-добър.

Те започнаха да ръкопляскат и да скандират, а аз за втори път се поклоних на победителя.

— От тази игра огладнях — казах, — къде мога да отида, за да хапна най-хубавите дим-съм?

— Най-хубавите дим-съм? — усмихна се старецът. — В дома на майка ми, провинция Гуандун, но мисля, че ще ти дойде малко далеч.

Групата отново задюдюка за моя сметка. Старият човек продължи да се усмихва и добави:

— Обаче ако искаш да се задоволиш с „недотам лоши дим-съм“, иди в „Ню Уонтон Гардън“ отсреща на улицата.

Поклоних се отново, кимнах на Кайли и двамата тръгнахме към ресторанта.

Както споменах, аз съм играч и току-що бях инвестирал сто долара и един час от времето на двама ни с Кайли в игра със старец, когото срещях за пръв път.

Сега трябваше просто да седна търпеливо в „Ню Уонтон Гардън“, да посрѣбвам чай и да похапвам „недотам лоши дим-съм“, докато чакам да разбере кой от двама ни всъщност беше спечелил играта.

37.

Тереза Салви свали робата си и погледна отражението си в голямото огледало. „На шейсет и три години, а все още нося размер четири. Никак не е зле“, каза си тя.

Гардеробната ѝ беше с големината на главната спалня, а разполагаше и с втори гардероб със същите размери. Тук бяха ежедневните ѝ дрехи. Обиколи закачалките с рокли и извади една тъмносива рокля на „Долче и Габана“ със средна дължина. Още преди години беше престанала да носи черно, но сега отиваше на среща с отец Спинели и тъмносивото щеше да създаде идеалното впечатление — *все още опечалена, но и продължаваща живота си.*

Обувките и чантата бяха „Прада“ и когато приключи с обличането, тя отново се погледна в огледалото. Джо щеше да одобри. Той искаше да се облича изискано, а не като някоя от онези богаташки домакини в риалити програмите по телевизиите.

Провери дали чековата ѝ книжка е в чантата. Отец Спинели я беше поканил на чай в кабинета си, а това можеше да означава само едно — църквата имаше нужда от пари.

— Не повече от десет хиляди — каза ѝ Джо на излизане от къщи.
— Още е октомври, а знаеш, че ще ни удари отново по Коледа.

Тереза вече мислено беше приготвила по-голяма сума, затова просто целуна съпруга си и отвърна:

— Не се притеснявай. Каквото и да дам, ще бъде за добра кауза.

„За две добри каузи“, помисли си тя, докато шофираше бежовия си „Буик Регал“ през разстоянието от около три километра до „Св. Агнес“. Джо понякога забравяше за фактора „уважение“. Вестниците винаги описваха съпруга ѝ като някакво чудовище, но всеки път, когато направеше дарение за църквата, отец Спинели разпространяваше сред паството факта колко щедри са били семейство Салви. Това до голяма степен балансираше нещата.

Тя паркира на едно от местата за посетители, изключи двигателя и извади черната броеница от чантата си.

Обичаше тази църква, но понякога просто не можеше да понесе мисълта, че се налага отново да влезе в нея. Енцо беше кръстен тук, а осемнадесет години по-късно отново тук за последен път беше видяла лицето му, преди той да се върне при Иисус.

Помоли се за душата на Енцо, след което провери прическата и грима си в огледалото, заключи колата и тръгна към свещеническата пристройка. Секретарят я заведе до кабинета на отец Спинели, който се изправи на крака веднага щом я видя да влиза. Той беше забележително красив мъж, когато се бе присъединил към енорията им; на двадесет и осем годишна възраст изглеждаше прекалено добре, за да е дал обет за безбрачие, както твърдяха някои от жените. Сега обаче, когато тъкмо беше навършил петдесет, отецът се беше превърнал в сърцето и душата на църквата „Света Агнес“. Хората се обръщаха към него за съвет, уважаваха го, обичаха го, а Тереза Салви — повече от всички останали.

— Тереза — обърна се към нея отец Спинели и я дари с топла свещеническа прегръдка, — надявам се всичко да е наред с вас двамата с Джо.

Стаята беше малка, а от покритите с орехова ламперия стени, тежките мебели и приглушеното осветление изглеждаше още по-малка. В същото време обаче беше някак уютна и предразполагаща към изповед. Тереза зае обичайното си място на изтъркания кожен фотьойл срещу бюрото му.

— Двамата с Джо сме добре. Как вървят нещата тук, в „Света Агнес“? — попита тя и откопча чантата си, готова да извади чековата книжка.

— Всичко върви забележително добре — каза той и й наля чаша чай. — Канализацията, отоплението, електрическата инсталация — всичко работи както трябва. Това за пореден път потвърждава вярата ми в чудеса.

— Тогава защо... защо ме помолихте да намина? — попита тя и остави чантата си на пода.

— Толкова прозрачен ли съм станал? Каня ви на чай само когато ми трябва дарител? Простете ми.

— Отче, никога не трябва да се извинявате за това, че се обръщате към семейството ми от името на църквата. С какво можем да ви помогнем?

Той наля половин чаша чай и на себе си.

— Тереза, не ви поканих тук, за да моля за помощта ви. Сега е мой ред да помогна на вас.

— С какво? — попита объркано тя.

— Има нещо, което трябва да ви дам, нещо ценно и много лично — каза той, замълча за момент и отпи от чая си. — Знам, че то ще отвори стари рани, но вие сте силна жена, Тереза. Виждал съм я много пъти и знам, че вярата ще ви даде сили.

— Ще ми даде сили за какво?

Той отвори чекмеджето на бюрото си и извади оттам голям кафяв плик.

— Това е принадлежало на покойния ви син Енцо, нека Бог даде мир на душата му — каза отецът и ѝ подаде плика през бюрото.

Ръката ѝ трепна, а сърцето ѝ заби в луд ритъм, когато го взе.

— Хайде, отворете го — каза ѝ кротко той.

Тя разкъса горната част на плика и извади съдържанието му.

— Това е дневникът на Енцо — каза тя и в очите ѝ бликнаха сълзи. Прокара внимателно пръстите си по тъмночервената кожа на тефтера, оброчен с тънка златна рамка по краищата. — Аз му го подарих, когато стана на тринадесет. Носеше го непрекъснато. Къде го намерихте?

— Една жена от нашата енория го донесе. Разчиствала къщата си и го намерила сред нещата на сина си. Знам, че за вас може и да е болезнено отново да го видите, но Божията воля е била такава — да се появи след всичките тези години. Надявам се, че ще намерите утеха в това, че малка частица от вашия син отново се връща при вас.

„Каква жена? Къде го е намерила?“ Тереза беше изпълнена с милиони въпроси, но също така беше и добре обучена в семейния бизнес и знаеше, че не бива да задава нито един от тях.

„Прибери се у дома. Говори с Джо. Той знае как да се справи с това.“

38.

Онези дим-съм в „Ню Уонтон Гардън“ може и да не бяха най-хубавите, които съм ял, но определено бяха няколко класи над определението на стареца като „недотам лоши“. Разбира се, аз никога не съм ходил в провинция Гуандун, така че, когато става въпрос за китайски ястия, моят партньор по го и аз имаме съвсем различни разбирания за качество.

— Остана едно — казах на Кайли, която беше прекарала по-голямата част от времето в ресторанта, като просто седеше срещу мен и наблюдаваше как ям.

— Довърши го ти — каза тя. — Аз се натъпках.

— Да, три парченца наистина могат да заситят едно момиче до пръсване — заявих аз и захапах последната хапка от скарида в тесто.

— Не съм толкова гладна — отвърна тя и потърка палец по дисплея на айфона си.

— Искаш ли да му се обадиш?

— На кого?

— Кайли, не се опитвам да се месея в живота ти, но вчера Спенс е бил откаран в спешното, защото се е надрусал с хапчета, а тази сутрин си излязла, преди да го видиш. Така че, когато питам „Искаш ли да му се обадиш?“, имам предвид съпруга ти, за когото, изглежда, доста се тревожиш. И тъй, повтарям: искаш ли да му се обадиш?

— Не. Цялото ми внимание е фокусирано върху този случай.

Това не беше от разговорите, които бих искал да продължим. За мой късмет входната врата на ресторанта се отвори и старецът влезе.

— Прав беше. Той е тук — ухили се Кайли.

Той се приближи до масата ни и седна.

— Ти си едно лъжливо ченге — каза той.

— Откъде знаеш, че съм ченге? — попитах.

— Откъде знаеш, че съм китаец? — отвърна старецът и се засмя.

— Гледаш ме в очите. И аз те гледам в очите и знам, че си ченге. Скапано ченге. Ти лъжеш. Остави ме да спечеля — каза той и остави

моята стодоларова банкнота на масата, след което извади и своята стотачка и я постави до първата.

— Радвам се, че запазих достойнството си, но не мога да взема пари, които не съм заслужил — каза той и плъзна двете банкноти към мен.

Гледах ги няколко секунди, след което ги плъзнах обратно по масата към него.

— Тогава може и да си ги заслужиш — казах аз. — Виждаш ли си Алекс Кан в деня на изчезването му?

Възрастният човек не се поколеба нито за миг. Беше обмислил нещата още преди да влезе през вратата на ресторанта. Знаеше за какво става въпрос и беше дошъл, за да довърши играта.

— Кан не е стока — каза той. — Излезе от клуба, отвън го чакаха двама мъже с кола. Един слезе от колата, говори с Кан. Кан се качва в кола. Това последен път, когато някой в „Чайнатаун“ видял го жив.

Свидетел. Бяхме спечелили свидетел. Погледнах крадешком към Кайли. Лицето ѝ беше безизразно. Тя много добре знаеше, че не трябва да казва нищо. Възрастният човек щеше да се почувства неудобно да говори пред жена.

— Можеш ли да опишеш мъжете? — попитах аз.

— Видях само един. Бял... едър като теб. Много далеч, за да видя лице.

— Ами колата?

— Беше кола камион.

— Камион или кола? — попитах спокойно аз.

— Не — отвърна старецът, след което се изправи и ми направи знак с ръка да го последвам пред ресторанта.

Кайли остана на масата.

— Беше кола камион като тази — каза човекът и ми посочи през прозореца към един джип, паркиран на улицата. — Само че този е сребрист. Онзи, дето дойде за Кан, е черен.

Върнахме се на масата. Аз седнах, но той остана прав.

— Благодаря. Заслужи си ги — казах му аз и посочих двете стотачки.

Той видимо се съгласи. Взе парите и кимна леко на всеки един от нас двамата.

— Радвам се, че получихте равностойно на парите ви. Благодаря. Сега ще вървя.

— Само още едно нещо — казах аз. — Ти много ни помогна. Как е името ти, старче?

— Тук „Чайнатаун“ — каза той и се ухили. — Вие Нюйоркска полиция. По-добре да ми викате „старче“.

39.

— Трябва ли да си запиша всичко това? — попита Кайли. — Свидетелят ни се казва просто „Старче“, а гангстерът е Джон Доу. Май не сме по-добри от Донован и Бойл.

Сервитьорът разчисти масата и ни донесе сметката заедно с топъл чай и купа бисквити с късметчета.

— Предполагам, че всеки приятел на стареца струва повече от бисквитка с късметче — каза Кайли и си взе една от купата, разчупи я, за да прочете листчето вътре, и кимна. — Хм, много прозорливо.

— Какво пише? — попитах аз.

— „Партньор мисли той много умно ченге, но ти знаеш по-добре.“

— Искаш да кажеш, че не признаваш гениалните ми идеи в разследването?

— Не, аз мисля, че се справи блестящо. Просто бисквитата не иска това да се загнездва в главата ти.

— Аз ще плащам обяда, така или иначе изядох повечето от него — заявих аз и взех сметката. Кайли я грабна от ръката ми.

— Вече плати стотачка на стареца. Обядът е от мен.

Излязохме и се спряхме пред ресторанта. Никой от двамата ни не бързаше да се връща в колата.

— Не разбирам — каза Кайли, загледана в парка отсреща. — Две от жертвите — Алекс Кан и Евелин Паркър-Стийл, са пълни противоположности. Но и в двата случая до тях спират двама души с черен джип и единият от тях, който е бял мъж, казва нещо от сорта на: „Качвай се в колата!“, и жертвата го прави. Не можем да открием нещо общо между Кан и Паркър-Стийл, но вероятно и двамата са познавали човека, който е спрял до тях, защото и двамата са се качили в колата без съпротива.

И точно в този момент идеята се стовари като тухла върху главата ми.

— Мамка му! Аз съм пълен идиот!

— Преди две минути заяви, че си гений в разследването, сега пък стана идиот. На кое от двете да вярвам? — попита Кайли.

— Млъкни и слушай. Мисля, че сме на грешен път относно общото между тях. Имаме четири жертви — гангстер, политик, наркопласьор и секс маниак. Опитваме се да намерим каква е връзката между тях и как така всички са познавали двамата мъже в черния джип. Но какво става, ако *ниито една* от жертвите не е познавала тези двама души?

— Тогава никой от убитите не би се качил в колата им.

— Виждаш ли онзи човек там? Онзи с джинсите и сивия суитшърт? — попитах я аз и посочих към отсрещния край на улицата, където млад китаец седеше на една пейка в парка и натискаше бутоните на телефона си. — Ти не го познаваш и той не те познава. Как ще го накараш да се качи в колата ти, без да задава въпроси?

— Изглежда си пада по жени — сви рамене Кайли, — така че не знам. Може би да пробвам да си сваля блузата?

— Говоря сериозно — казах аз. — Ти. Точно ти как можеш да накараш напълно непознат да се качи в колата ти?

— Стига, Зак, аз съм полицаи. Просто ще му покажа...

И тогава тухлата се стовари и върху нейната глава.

— Господи! — възкликна тя. — Те се представят за ченгета! Двама мъже в черен спортен джип — трябва само да размахат фалшиви полицейска карта и значка! Никой не би се замислил, нали?

— Мислиш ли, че съм прав?

— Детектив Джордан, не само мисля, че си прав, ами и ще се върна в ресторанта и ще потърся сладка с късметче, в която пише: „Партньорът ми е проклет гений!“.

ВТОРА ЧАСТ
ЗАДУШАВАЩАТА КРУША

40.

— Затвори вратата, момиче — каза Кейтс и ни изгледа свирепо иззад бюрото си.

Очевидно шефката ни беше подочула нещо за сутрешната среща на Кайли с Деймън Паркър. Влязохме в кабинета ѝ и Кайли затвори вратата след себе си.

— Да не би вие, детектив Макдоналд, да сте останали с впечатлението, че нямам достатъчно грижи на главата си, та се налага да ми създавате още?

— Съжалявам, капитане — каза Кайли. — Просто Деймън Паркър е такъв задник, че аз...

— Деймън Паркър е професионален задник — прекъсна я Кейтс. — Вие обаче се държахте като аматьор. На него му плащат да завира микрофон в лицата на хората, а на вас ви плащат, за да избягвате публично излагане на полицията пред камера.

— Няма да се повтори — каза Кайли.

— Разбира се, че ще се повтори! — възрази Кейтс. — Да нарушавате правилата, ви е в кръвта. Но мога да ви кажа какво няма да се повтори. Няма отново да замазвам и оправям положението след вас, нито ще допусна втори път да ви се размине без наказание. Ако нямахме работа със сериен убиец на свобода, щях да ви закова зад бюрото в офиса поне за месец!

— Джордан, запознай ме със ситуацията — обърна се Кейтс към мен. — Започни от Хортън ла Фльор. Той успя ли да изкашля^[1] нещо?

— Горкият човек страда от белодробен емфизем — казах аз. — Господ знае какво може да изкашля, но това със сигурност няма да е полезна информация. Изглежда се изявява като президент на фенклуба на Бърни Гьоц, така че и да знае нещо, не би го използвал във вреда на отмъстителя.

След това ѝ разказах за посещението ни в „Чайнатаун“. Веждите ѝ се извиха в лека дъга, когато чу, че сме извадили оръжие срещу гангстерите в собствената им щабквартира.

— Капитане, те първи извадиха оръжие — побърза да се намеси Кайли. — Случаят категорично налагаше...

— Те са гангстери — махна с ръка Кейтс, — щом не сте извадили оръжие на Паркър, не ме интересува.

Интересуваше я обаче моята теория за това, че двамата убийци може би се представят за полицаи.

— Попадала съм на подобно нещо и преди — каза тя. — Работех в отдел „Грабежи“ в Тридесет и втори участък. Имаше един сладкодумен тип с фалшива значка, който беше успял да се вмъкне в шестнадесет апартамента, преди да успеем да го заловим.

— Това е само предположение — казах аз, — но би могло да обясни как онези са отвлекли Кан и Паркър-Стийл и са ги качили в колата си без съпротива.

— Разкажете ми за третата жертва на Хазмат. И не, не съм прочела папката. Представете ми всичко в резюме.

— Антоан Тинсдейл — казах аз, — афроамериканец, тридесетгодишен, известен още като Тин Мен. Някои твърдят, че прозвището идва от името му, но повечето смятат, че е свързано с „Магьосникът от Оз“. Тенекиеният човек^[2] е онзи, който няма сърце. Тинсдейл е наркопласьор, който обичал да зарибява жертвите си от малки, а най-добрият начин да заробиш десетгодишен, е, като използваш пласьори, които също са на десет.

Кейтс не каза нищо, но гневът в очите ѝ беше почти осезаем — самата тя беше афроамериканка, израснала в „Харлем“.

— Разполагал с мрежа от малолетни, които работили за него. Дилърите на конкурентите му ги предупреждавали да стоят настрана, но децата не били достатъчно наясно със законите на улицата, за да се уплашат. Разпространителите на наркотици не се славят с големи умения за преговаряне, така че първата им мишена били малките дилъри на Антоан.

— А и винаги има нова вълна от желаещи да се включат в бизнеса — отбеляза Кейтс.

— Тин Мен се държал на дистанция от децата, затова фактът, че някои от тях умирали, не бил в състояние да го засегне. Дори във видеото със самопризнанието му той казва: „Ако тези момчета са свършили в моргата, то това е било заради спорове за територия, а не заради мен. Един истински съдебен състав никога не би ме обвинил“.

— Прав е — каза Кейтс, — един достатъчно умен адвокат би могъл да разбие подобно обвинение на пух и прах.

— Вероятно и убиецът е смятал така, затова Тинсдейл в крайна сметка се е озовал под моста на изхода на „Харлем Ривър Драйв“, облечен в защитен костюм, на половин пресечка разстояние от игрището на хлапетата. Двамата с Кайли се отбихме там след края на учебния ден днес.

— И нека да позная — намръщи се Кейтс, — децата са казали дори по-малко, отколкото старецът с емфизема. „Никой нищо не е чул. Никой нищо не знае.“ Това е кодексът на непълнолетните разпространители на дрога. Докато растях, виждах как социопати като Тинсдейл съсипват живота на децата. Станах ченге, за да изчистя улиците от копелета като него, а сега двама отмъстителни с видеокамера правят това вместо мен. И знаете ли кое е най-лошото? Работата ми е да проследя тези откачалки и да ги спра, преди да са убили още някоя отрепка. Тези момчета Хазмат са прави в едно — справедливост наистина няма.

На вратата се почука.

— Влез! — извика Кейтс.

Беше Черил и изглеждаше все така красива като тази сутрин в закусвалнята, където се бях държал като абсолютен задник.

— Хора, ако правите оперативка по случая „Хазмат“, може ли и аз да се присъединя? — попита тя.

— Абсолютно — покани я Кейтс. — Джордан, сподели с нея теорията си за двамата мъже в черния джип.

Разказах ѝ моя сценарий за двама убийци, които подмамват жертвите си, като се преструват на ченгета.

— Какво мислите, доктор Робинсън? — попитах аз.

Тя ми се усмихна, а мозъкът ми превключи с няколко часа напред, когато двамата щяхме да вечеряме насаме и да прием сгрыващо телата ни вино. В този момент тестостеронът в кръвта ми взе връх и мозъкът ми набързо превъртя лентата до момента, в който двамата щяхме да се озовем голи в леглото. Тя стенеше, произнасяше името ми и каза...

— Какво мисля аз ли, детектив Джордан?

Фантазията ми мигновено се стопи.

— Точно така. Нали това попитах? Какво мислите за идеята ми, че двамата убийци може би се представят за полицаи?

— Мисля, че теорията ви е вдъхновяваща — каза Черил, която продължаваше да се усмихва. — Но смятам, че грешите.

---

[1] *Cough* (англ.) — кашлям; признавам. — Б.р. ↑

[2] *Tin Man* — в българския превод Тенекиеният човек. — Б.р. ↑

41.

Гидън беше този, който избра Алекс Кан за първа гостуваща звезда. Година преди това Кан беше опитат да застреля Гяп Фу, лидер на противниковата виетнамска банда СУ — „Самородни убийци“. Кан беше преследват Фу из метрото под Канал Стрийт и беше изпразнил деветмилиметровата си полуавтоматична пушка „Спрингфийлд“ в тълпата. Фу беше избягал, но Кан бе прострелял четирима случайни минувачи. Сред жертвите беше Джени Ву, красива млада китайка, отличничка в колежа „Хънтър“. Тя се бори за живота си цели десет дни преди да умре.

Всички знаеха, че Кан е стрелецът. Родителите на Джени умоляваха някой, който и да е той, да се яви, за да го идентифицира. Но това да посочиш с пръст един гангстер, бе равносилно на самоубийство, затова Кан успя да се измъкне.

Гидън убеди Дейв, че те двамата трябва да отмъстят за смъртта на Джени Ву.

— Тя е била колежанка и животът е бил пред нея — беше казал Гидън. — Също като сестра ти.

— Мислех, че онова, което направихме, никога няма да се повтори — бе отвърнал Дейв.

— Ти си мислел така, но аз си мислех друго. Бяхме на шестнадесет, когато убихме Енцо. Нямахме идея какво правим и извадихме късмет, че копелето не ни изкорми, за да нахрани кучето си с бъбреците ни.

Дейв кимна. Енцо успя да извади нож по негова вина. Ако Гидън не го беше ударил по главата с онази бутилка водка...

— Алекс Кан е по-опасен дори и от Енцо — беше казал Гидън. — Той е това, в което щеше да се превърне Енцо, ако не го бяхме убили. Сега обаче сме доста по-умни и този път няма да допускаме никакви грешки.

— Слушам те — беше казал Дейв.

Гидън изложи плана си.

— Частта с признанието на видео наистина ми хареса — бе отвърнал Дейв. — Някак си даже ми се иска да се бяхме сетили за нещо подобно и с Енцо. Но отрепки като Кан не си признават за пет минути, ще ни трябва някое място, където да го притиснем. Братовчед ми Тод има една стара хижа, в която ходи само през лятото, намира се нагоре към Адирондак.

Гидън поклати глава.

— Когато си хванал някого като Алекс Кан, не е добра идея да го разкарваш пет часа с кола до другия край на щата. Това е твърде много време, през което той може да измисли как да избяга. Трябва да го държим колкото е възможно по-близо до дома. Мисля си дали не можем да намерим нещо в Лонг Айланд?

Прекараха седмица в обикаляне, минаваха с колата покрай фабрики и складове, някои действащи, други не. Накрая го намериха на Крейн Стрийт 88 — нашарен с графити гараж в края на задънена улица, която вървеше успоредно на линиите на лонгайландската железница.

Мястото беше дразнещо не само за очите, а и за слуха — по цял ден ръмжаха дизелови двигатели, заглушаващи всичко, което би могло да излезе иззад дебелите стени.

— Кварталът не е точно от този тип, който привлича хора — отбеляза Дейв.

Помещението представляваше бетонна кутия с петдесет и пет квадратни метра циментов под, покрит с прахоляк и миши изпражнения, имаше метална гаражна врата от огъната ламарина за прибиране на автомобил и два прозореца с армирано с мрежа стъкло, замазани от десетилетия прах и паяжини.

Беше им свършило добра работа при Кан и останалите три „гостуващи звезди“, които го последваха. Сега се връщаха на Крейн Стрийт, за да подготвят всичко за номер пет.

— Забелязваш ли, че започваме да се ориентираме към жени? — каза Дейв, докато шофираха по наскоро преименувания мост „Ед Кох Куинсбъроу“ към Куинс. — Първо Евелин, а сега Рейчъл О’Кийф. Прилича ми на тенденция. Мисля, че трябва малко да поукрасим мястото.

Гидън се усмихна. Дейв се притесняваше и най-добрият начин за него да се справи с тревогите си, беше да се шегува с всичко. Гидън

реши да се включи в играта.

— Как например?

— Не знам — отвърна Дейв. — Мисля си за дантелени перденца или евентуално за ментов бонбон на възглавницата ѝ всяка вечер. А какво ще кажеш за чисто нова пластмасова кофа, в която да ака? Мацките си падат по такива дребни жестове.

Дейв винаги успяваше да накара Гидън да се разсмее и днес не беше изключение.

— Стига с комедиите — каза той. — Дай малко по-сериозно. От окръжна прокуратура току-що изтече информация, че освобождават О'Кийф утре по обяд.

— Мислех, че ще я пуснат още тази вечер.

— Така е. Историята, която пуснаха да изтече, е само глупост за замазване на очите на пресата и зяпачите. Сестра ѝ Лиз ще отиде да я прибере в два часа през нощта.

— Дали Мер... дали сес... — Дейв знаеше, че Гидън получава информацията от Мередит. Мразеше факта, че и тя беше въввлечена в това, но сестра му бе единствената им връзка с О'Кийф и единственият начин, по който можеше да се справи с тази мисъл, беше да избягва да говори за това. — Знаеш ли къде ще отидат?

— В Джърси. Там имат леля, която прекарва половината от годината във Флорида, и ще използват нейната къща.

— Значи ще ги проследим, ще обходим квартала и ще решим кога да...

— Не — прекъсна го Гидън, — нямаме време за това. Какво ще стане, ако докато обхождаме квартала, тя вземе, че си събере багажа и се изнесе оттам в неизвестна посока? Имам предвид наистина неизвестна — място, което Мередит не може да ни посочи? Единственото, което знаем със сигурност, е къде отива тази вечер, така че трябва да я вземем именно сега.

— Няма ли да има ескорт по пътя към Джърси?

— Определено не — отвърна Гидън. — Според моя източник ескортът ѝ ще бъде само до портала на затвора, след това трябва да се оправя сама. Градската управа на Ню Йорк няма да похарчи и цент повече за нея. Те не са бодигардове. Даже ако питаш тях, тя е просто една кучка, която е убила малкото си момиченце и е успяла да се измъкне безнаказано.

— Не задълго — каза Дейв, вече напълно спечелен за мисията.
— Не задълго.

42.

— Искате ли да чуете и моето виждане за убиеца Хазмат? Или „убийците Хазмат“, както ги нарича Зак? — попита Черил.

— Черил, радвам се да разбера, че вече имаш виждане — насърчи я Кейтс. — Давай.

— Доналд Ли, специалистът по психологически профили, към когото са се обърнали Донован и Бойл, е всъщност детектив, а не анализатор. Работейки с информацията, с която е разполагал, той е съставил профил на убиеца: „бял мъж, отгледан от строги родители, обвързан с фундаментални религиозни принципи“. Убиецът очаква от Бог да накаже съгрешилите, а когато виновниците се изплъзнат между капките, нашият убиец се заема с възмездието. Нямам аргументи да оспоря това, но тази информация е доста елементарна и ако се придържахме само към нея, няма да стигнем доникъде — обясни Черил.

— Аз обаче имам предимството да работя с двама много умни детективи, които са се досетили, че жертвите в случая не са от типа хора, които биха се качили в кола с двама непознати, освен ако не им се е струвало, че нямат друг избор. Възможно е това да са двама мъже, които се преструват на полицаи, но аз мисля, че в случая става въпрос за нещо повече от преструване.

— Какво значи това? — попита Кейтс.

— Значи, че те *мислят* като полицаи. Знаели са точно как да проследят и да отвлекат жертвите си. Имат солидни познания за начините на събиране на веществени доказателства и знаят как да не оставят никакви годни за използване следи. Може и да се преструват на полицаи, но са толкова добри, че смятам за по-вероятно да са истински полицаи или по-скоро бивши служители на полицията.

— Всеки, който е гледал достатъчно епизоди от сериала „От местопрестъплението“, има солидни познания за начините на събиране на веществени доказателства — отбеляза Кейтс. — За мен това не е доказателство, че са замесени истински полицаи.

— Капитане, аз не мога да докажа нищо. Това е работа на вашите детективи. Моята работа е да проуча модела на престъплението и да

съставя психологически профил. Ако се съди по начина на извършване — отвличането, мъченията, пренасянето на телата на жертвите, съгласна съм със Зак и Кайли, че това е екипна работа. Истинските полицаи работят в екип.

— Слушам ви — кимна Кейтс.

— Провеждам доста самостоятелни терапевтични сеанси с полицаи и по-специално с детективи. Те си скъсват задниците месеци и дори години да преследват и залавят престъпници, за които са сигурни, че са виновни, а след това по една или друга причина лошите момчета успяват да избягат. Едва ли трябва да ви обяснявам колко дразнещо е това за полицаите, които са ги заловили. Провеждам с десетки ченгета, които са подали молба за напускане, защото им е писнало от правосъдната система. Доста от тях са споделяли, че трябва да напуснат работа, защото един ден просто няма да издържат и ще застрелят в тила някои от тези типове.

— На повечето ченгета им се въртят подобни мисли, но не го правят — каза Кейтс. — Ако един от лошите успее да се измъкне, гледат да го преглътнат, излизат отново навън и хващат друг.

— Тези убийци не разсъждават така — отвърна Черил. — Те демонстрират голяма самоувереност, като оставят телата на публично място. Рискът е много висок, но искат хората в Ню Йорк да разберат какво точно правят. И след като вече са привлекли нашето внимание, пускат видеозаписа. Според мен това е ключът към разбирането на тяхната персона, на публичното им лице. Видеозаписите говорят, че убийството не е основната им цел.

— А каква е целта им?

— Признанията. Всеки видеозапис показва на обществото, че макар полицаите да са били достатъчно способни да заловят престъпниците, съдебната система се е провалила и ги е изпратила обратно на улицата.

Черил спря и си пое дълбоко дъх. Колкото по-разпалено обясняваше тезата си, толкова по-високо говореше.

— Капитане — продължи тя, като снижи глас и овладя въодушевлението си, — за доброто на полицията се надявам, че тези хора са просто двама самозванци, които размахват фалшива значка, но колкото повече мисля върху това, толкова повече ми се струва, че са истински полицаи. Тези хора не просто убиват — те изпращат

категорично послание: „Официалното правосъдие не работи. То невинаги успява да накаже виновните. Затова го правим ние“.

43.

Стана 8:30, преди с Черил да успеем да излезем от офиса. Повиках такси и казах на шофьора да ни закара до пресечката на Деветдесет и втора улица и Медисън Авеню.

— Къде ще ходим на вечеря? — попита тя.

— „При Паола“. Предлагат страхотна италианска кухня — казах аз.

И да се надяваме, че ще съм толкова зает да дъвча, че няма пак да изтърся някоя глупост като тази сутрин на закуска.

Таксито хвана червен светофар на Седемдесет и втора улица и Черил ме сграбчи за една страстна целувка.

— Цяла вечер ми се иска да го направя — каза тя.

— И аз исках да го направя, това и още доста по-смели неща — отвърнах. — Искам го цяла вечер и през целия уикенд преди това. Така че, ако искаш да пропуснем ресторанта...

— Съжалявам, но умирам от глад — отвърна тя и се сгуши в мен. — А ти?

— С Кайли обядвахме в „Чайнатаун“ към един часа на обяд и съм гладен от два насам. Ти къде обядва?

— Да не би да искаш да кажеш „с кого обядва“?

— По дяволите, толкова очевидно ли беше?

— Зак, аз съм психолог, за бога! Светиш отвсякъде като неонена табела.

— Казвал ли съм ти някога колко смущаващо е да излизаш с жена, която си изкарва хляба с бърникане в главите на хората? — казах аз.

— Не, а аз казвала ли съм ти някога колко е дразнещо да излизаш с мъж, който си изкарва прехраната с разпитване на хора?

Паола Ботеро не е някой от онези свръхизвестни готвачи, които могат да се видят в риалити предаванията по телевизията. Тя е по-скоро нещо като тиха легенда, която храни придирчивите нюйоркчани

вече три десетилетия. Синът ѝ Стефано ме посрещна на вратата на ресторанта.

— *Signor Jordan, buona sera*^[1].

— Бил ли си тук и преди? — попита Черил, докато Стефано ни водеше към масата ни.

— Това е мястото, където водят хората на вечеря, когато съм се държал идиотски на закуска — отговорих аз.

— Ааа... значи често идваш тук.

Ресторантът на Паола има просторен открит салон, в който въпреки приглушеното осветление всеки има възможност да вижда всички останали. Неколцина ни огледаха крадешком, докато минавахме, но едва ли гледаха мен.

С Черил се споразумяхме да поддържаме неангажиращ разговор и да не си тормозим главите с връзката ни поне до десерта, затова аз говорих за това как е минал денят ми, а тя говори за единственото нещо, което не можехме да обсъдим, докато бяхме в офиса на Кейтс — самата капитан Кейтс.

— Тя е пример за подражание — каза Черил. — Силна цветнокожа жена, успяла да си извоюва позиции в сфера, доминирана предимно от бели мъже. А като ченге, което мрази политиката, е разбрала и как да се справя със системата. От нея би излязъл много подобър кмет от този, който имаме в момента, както и от кандидата на опозицията.

Поръчах бутилка „Брунело ди Монталчино“ и изпих по-голямата част от него, след което си поръчах още една чаша, а след вечерята — и още една.

— Опитваш се да му отпуснеш края след тежкия ден? — попита Черил. — Или набираш кураж за предстоящия малък разговор?

Отпих малка глътка от виното, като едва се въздържах да не изгълтам съдържанието на чашата наведнъж.

— Разговорите за взаимоотношения не са сред силните ми страни — казах аз.

— Аз съм фантастично добра в тях — отвърна тя. — Освен ако не става въпрос за собствената ми връзка. В този случай съм също толкова зле, колкото и всички останали. Така че, ако искаш да се отдръпнеш, добре. Отрицанието е крайъгълен камък при много връзки.

Тя подпря брадичката си с длан и впери очаквателно в мен дълбоките си тъмни испански очи. Отчасти като психолог, отчасти дяволито и напълно хипнотизиращо. *Господи, бива си я в тези неща. Първо ме откача от кукичката, а след това отново пуска въдицата.*

Захапах стръвта.

— Ами, не мога да отрека, че се държах като пълен глупак на закуска. Извинявам се.

— Приемам извинението, но вечерята в този ресторант е достатъчна отплата, така че можем отново да се срещнем в закусвалнята утре сутрин и да се държиш като глупак колкото си искаш.

— Благодаря, докторе, но не мога да си позволя подобна терапия — отвърнах аз и отново се вкопчих в чашата с вино. Черил се пресегна нежно и я взе от ръката ми.

— Колко още течен кураж ще ти трябва, преди да ми кажеш какво точно те притеснява?

Кажу нещо, идиот такъв! Каквото и да е. Ако млъкнеш, цялата вечер ще се провали, преди да си стигнал до най-хубавата ѝ част.

Не знам коя част от тялото ми се разпореждаше в момента, но съм почти сигурен, че това не беше мозъкът ми.

— Притеснява ме това — казах бавно аз, — че прекарваш доста време с Мат Смит.

— А хрумвало ли ти е някога, че ни се налага да работим заедно?

— Изглежда така, сякаш става въпрос за нещо повече от работа.

— Същото е и с теб и Кайли. Двамата с нея прекарвате един до друг повече от четиринадесет часа дневно. Или сте коляно до коляно в колата, или обядвате заедно, или пък давате нощно дежурство. Нарича се съвместна работа.

— Не е същото. Кайли е омъжена, а Мат Смит е ерген.

— И ти се притесняваш, защото съм дала на този ерген книга, а той ми е донесъл билети за една страхотна театрална постановка?

— И соево лате — добавих аз.

— Което, доколкото разбирам, в някои части на света се възприема направо като прелюдия към предложение за брак. Всичко, което трябва да направя, за да скрепим сделката, е да помоля баща ми да подари на неговия баща шест кози — отвърна тя.

— Ето това ви е проблемът на вас, психолозите — отвърнах, — никога не вземате лудите на сериозно.

— Зак, аз съм разведена отскоро, затова двамата с теб гледаме да позабавим нещата, но наистина ли мислиш, че е в мой стил да въвлека друг мъж във връзката ни, за да се конкурираш с него?

— Не. Съзнавам, че не ти си поканила Мат на партито. Той сам се довлече. И както сама спомена, ти си наскоро разведена, а освен това си красива, уязвима и свободна. Подобна комбинация е абсолютен магнит за тестостерона.

— Красива, уязвима и свободна — повтори тя. — Ако се съди по това, което ми разказа за Спенс и проблема му с наркотиците, Кайли Макдоналд съвсем скоро ще бъде в същото положение. Просто ми е любопитно дали това възбужда твоя магнит?

— Не е честно — отвърнах, — знаеш, че ние с Кайли се разделихме още преди десет години.

— Технически погледнато, Кайли се е разделила с теб — отговори Черил. — Тя те е зарязала и се е омъжила за Спенс. Каква ирония би било, ако десет години по-късно зареже него, за да се събере с теб, нали?

— Черил, знам, че си обучен психолог — отговорих аз, — но подобен сценарий е... абсурден, не... просто илюзорен.

— Прав си — каза тя. — Също като сценария, който ти си съставяш за мен и някакъв тип от съседния офис, който ми е донесъл чаша кафе.

Отворих уста и понечих да отговоря, но нищо не излезе.

Черил приплъзна чашата с вино обратно към мен.

— С риск да прекалиш с лекарството, изпий това — каза тя.

— Ау, страхотна си — отвърнах аз и погълнах остатъка от виното.

— Сигурно алкохолът говори вместо теб, но все пак благодаря. И ти не си лош.

— И въпреки факта, че се държах като глупак както на закуска, така и на вечеря, моля те, кажи ми, че не съм прецакал тотално връзката ни.

— Зак, страдаш от синдрома, който професионално наричаме „пораснал мъж, оглупял до вдетиняване“, но по някакъв твой откачен начин се опитваш да запазиш връзката ни и това ме радва.

— Не искам да си насилвам късмета, но би ли ми казала колко точно те радва това? — попитах я аз.

— Много страстно ме радва — прошепна тя и се наведе към мен през масата, за да ме дари с една нежна целувка.

— Тогава да бягаме оттук — казах аз, — преди да се е появил някой тип с чаша соево лате и да прецака всичко.

---

[1] Добър вечер, господин Джордан (ит.). — Б.пр. ↑

44.

Лиз О'Кийф шофираше надолу към изхода от моста „Джордж Вашингтон“. Свали прозореца на своята „Хонда CR-V“ и пое дълбоко въздух.

— Помирисваш ли това, хлапе? — попита тя.

— Лиз, това е Джърси — отвърна сестра й Рейчъл, отпусната на съседната седалка и цяла потънала в свръхголемия сив памучен анцуг, с който беше облечена. — Затвори прозореца. Знаем на какво мирише.

— Не и тази вечер, захарче. Тази нощ Джърси мирише на свобода.

— Супер — измърмори Рейчъл. — Обади се на Брус Спрингстийн, може да напише песен за това.

— Мислех си, че след единадесет месеца в затвора може поне малко да се зарадваш на това, че излизаш — каза Лиз, докато свиваше по главния път към изхода за Леония.

— На какво да се зарадвам? На това, че Кими е мъртва? Че съм най-мразената майка в Америка? Или на това, че съдебните заседатели ме обявиха за невинна, но ако се опитам да изляза навън като свободна жена, някой от Националната оръжейна асоциация^[1], Християнската коалиция^[2] или самият Ръш Лимбау^[3] ще се опита да ме убие?

— Искаш да се върнеш обратно в затвора ли? Мислиш, че там ще бъдеш в безопасност?

Рейчъл се усмихна.

— По дяволите, Лизи, поне половината жени там искаха да ме убият. Гледаха ме така, сякаш искаха да ми кажат: „Ей, кучко, аз може да съм курва, но въпреки това пак съм по-добра майка от теб“.

— Е, знаеш ли какво? — каза сестра й. — Те все още са в затвора, а ти не си. Само още четиридесет и пет дни и съдията ще произнесе присъдата по обвинението за излагане на опасност, а нали чу какво каза господин Уолок — най-вероятно ще се окаже, че дори и да е осъдителна, ти вече ще си излежала присъдата. След това ще си свободна, за да можеш наистина да започнеш живота си отначало.

— Искаш да кажеш да започна живота си без Кими? Или по-скоро живот на подвижна мишена всеки път, когато изляза на улицата, за да отида до супермаркета?

Хондата пресече „Форт Лий Роуд“ и след по-малко от минута сви вляво по Броуд Авеню.

— Виж, съдът определя правилата, така че независимо дали ти харесва, или не, ще трябва да останеш заключена в къщата на леля Пърл през следващите четиридесет и пет дни. След това съдът най-вероятно ще те пусне и ще можеш да отидеш където решиш. Само че, ако бях на твое място, щях да остана тук чак до април, когато Пърл ще се върне от Флорида.

— Сериозно ли говориш? Ще изтреця съвсем, ако шест месеца се размотавам сама в цяла празна къща — отвърна Рейчъл.

Лиз натисна рязко спирачките и хондата ѝ закова на място.

Завъртя се на седалката си и сграбчи сестра си за раменете.

— Въобще не ми пука колко ще изтрещиш. Двете с теб трябва да се скрием. По дяволите, Рейчъл, ти си вече знаменитост, и то не в хубавия смисъл като проклетата Лейди Гага например. Колко смъртни заплахи получи само за последните двадесет и четири часа? Мислиш си, че няма да правиш нищо ли? Това да останеш жива, не е нищо! Освен това господин Уолок каза, че вече преглежда офертите за писане на книги. Ще имаш много работа, ако всеки ден трябва да седиш с някой писател и да му разказваш историята си.

— И защо да си правя труда? Никой няма да ми повярва. Всички мислят, че аз съм убила Кими.

Лиз не отговори. Погледна в огледалото за обратно виждане за милионен път, след като беше взела Рейчъл от затвора. Броуд Авеню беше празно. Беше спряла колата на улицата, точно срещу ресторант „Бон Чон Чикън“.

— Някога опитвала ли си от онези пикантни корейски пилета? — обърна се тя към Рейчъл и посочи с пръст към витрината.

— Не.

— Ще взема малко за вечеря за вкъщи. Ще си оближеш пръстите.

— Направо нямам търпение — измърмори Рейчъл и отново потъна назад в седалката си.

Лиз включи двигателя, шофира още четири пресечки и зави надясно по авеню „Харолд“. Да наречеш „авеню“ улица „Харолд“ беше доста великодушно, тъй като беше просто задънен трилентов път, покрай който имаше само шестнадесет къщи. Районът беше тих среднокласен квартал от област Берген в Ню Джърси, където една от най-известните детеубийци в Америка можеше да живее в анонимност.

Къщата на леля Пърл беше последната вляво. Лиз прибра колата в по-задния край на двойния гараж, затвори и заключи гаражната врата и двете сестри преминаха направо през вътрешния вход към кухнята.

— Това място не се е променило въобще още откакто бях дете — каза Рейчъл.

— Бебчо, това място не се е променяло, откакто леля Пърл е била дете. На това му се казва „щастие да живееш близо до роднините“. — Лиз отвори вратата на хладилника. — Купила съм ти вечеря за „добре дошла у дома“ — чийзкейк „Мия Филя Бела“ и бутилка шардоне.

— Звучи така, все едно си очаквала за вечеря „Отчаяните съпруги от Ню Джърси“. Я ми отрежи малко парченце от тортата и ми налей голяма чаша вино.

Лиз се ухили. „Голяма чаша вино“ — това беше нейната по-малка сестра, която познаваше и обичаше. Намери тирбушон и извади две чинии за торта и чаши за вино от горния кухненски шкаф.

— Майната им! — каза Рейчъл.

— Майната им на кои, сладурче? — попита Лиз, докато разрязваше фолиото около гърлото на бутилката.

— Прочете ли това? — попита Рейчъл и взе от кухненската маса сутрешния брой на „Ню Йорк Поуст“.

Заглавието от една дума на практика заемаше цялата първа страница:

НЕВИННА???

Рейчъл разгърна на трета страница и прочете на глас:

— При шокиращ обрат на събитията около делото за убийството на Кими О'Кийф съдът се произнесе с присъда, която никой не очакваше. Майката, Рейчъл, бе обявена за невинна. Съдия Стивън Ливайн изглеждаше сломен и неискрен, когато благодари на съдебните заседатели за службата им. Изглежда, Негова Чест смята, както и на практика всички в този град, че съдебните заседатели са допуснали грешка. Ето това се казва справедлива и балансирана журналистика.

— Скъпа, много хора мислеха, че си виновна — каза Лиз и завъртя тирбушона така, че страничните му дръжки се отвориха. — Защо иначе мислиш, че трябваше да те измъкваме посреднощ? Каквато и да е присъдата, винаги се намира някой, който да заяви, че е несправедлива. Виж само какво стана с О Джей.

— О Джей беше виновен — отвърна Рейчъл, — а аз не съм.

Лиз извади тапата.

— Чу ли ме, когато казах, че не съм виновна? — повтори Рейчъл.

— Разбира се — отвърна сестра ѝ. — Нали и аз бях там, когато съдебните заседатели излязоха с присъдата.

— По дяволите, Лизи, въобще не те питам за това. Казах, че не съм виновна, а ти не отвърна. Кажи ми истината — вярваш ли, че съм невинна?

— Рейчъл, толкова съм щастлива, че си свободна и не си в затвора. И това е самата истина.

— Не мога да повярвам! — поклати глава Рейчъл. — И то собствената ми сестра! Мислиш, че съм виновна за убийството на Кими, нали?

— Виж, денят беше дълъг. Малко вино ще помогне да се отпуснем — каза Лиз и извади тапата, заклещена в тирбушона, след което я хвърли в боклука. Нямаше смисъл да я пази, на двете сестри никога досега не им се беше налагало да затварят отново вече отворена бутилка.

— Малко вино няма да върне дъщеря ми — извика Рейчъл и захвърли вестника наред стаята. — Зададох ти въпрос. Да или не? *Ти мислиш ли, че съм виновна?*

В този миг вътрешната врата между кухнята и гаража се отвори рязко и двама маскирани мъже нахлуха в стаята с оръжие в ръце.

— Аз мисля! — каза единият от тях. — А сега залегнете на пода, и двете!

---

[1] Американски съюз, подкрепящ либералния режим за притежаване и използване на огнестрелно оръжие от гражданите. — Б.пр. ↑

[2] Американска неправителствена организация, обединителен център на неоевангелисти и християнски фундаменталисти. — Б.пр. ↑

[3] Американски радиоводещ с консервативни убеждения, станал популярен с радиошоу на политическа и социална тематика, в което се обсъждат злободневни проблеми. — Б.пр. ↑

45.

Лиз все още държеше тирбушона. Тя бавно смъкна ръка и я скри зад гърба си.

— Хвърли го, кучко! — извика единият от двамата. — Да не би да ти приличаме на някакви скапани аматьори?

Тирбушонът издрънча на покрития с плочки под.

— Изритай го в другия край на стаята!

Лиз огледа двамата мъже. Бяха облечени изцяло в черно. Този, който се разпореждаше, беше висок около метър и деветдесет. Гласът му беше леко заглушен от маската, но звучеше като млад човек, бял и ужасно сериозен. Нищо в него не говореше, че е аматьор.

„Подчини се, но не се предавай“, помисли си тя, преди да ритне тирбушона настрана към далечния край на кухнята.

— И двете — легнете по лице! Сложете ръце зад гърба! Веднага!

Жените се проснаха на пода с ръце зад гърба. Този от мъжете, който раздаваше командите, прибра оръжието си в кобура, коленичи до Рейчъл и пристегна китките ѝ с пластмасови белезници, като я стегна много силно. Тя изстена от болка.

Вторият мъж остана прав и застана разкрячен над Лиз. Той също прибра оръжието и бръкна в джоба си за белезници. Тогава Лиз видя своя шанс. С едно бързо движение тя се извъртя по гръб и заби коляно в слабините му.

Мъжът се преви надве. В същото време Лиз успя да се изправи и го повали на пода, борейки се да докопа оръжието му. Партньорът му обаче скочи веднага и изрита силно ръката ѝ. Първия път пропусна и Лиз успя да го сграбчи за крака, събаряйки и него на пода.

Успя да се задържи на колене и започна да налага поваления мъж с юмруци, стремейки се да достигне до някое слабо място, като темето или гърлото му.

Тогава тежък ботуш я изрита отзад по главата и тя политна напред. Чифт колене се забиха в гърба ѝ. Вторият от мъжете я сграбчи за косата, дръпна я рязко назад и притисна шията ѝ в сгъвката на лакътя си.

— Не мърдай или ще ти счупя шибания врат! — изкрещя той.

Тялото ѝ застина неподвижно, но мъжът продължи да я притиска, оставяйки я без въздух. Тя осъзна, че е притисната в смъртоносна хватка.

— Достатъчно! — извика другият. — Не сме дошли заради нея.

Партньорът му поотпусна хватката си и Лиз жадно пое глътка въздух.

Единият от двамата я сграбчи за ръцете, другият я хвана за глезените и двамата дружно я замъкнаха в банята. Онзи, който едва не я беше задушил, надвеси главата ѝ над тоалетната чиния.

— Още една глупост и ще те удавя точно тук! А партньорът ми ще пикае върху теб, докато умираш! — заплаши я той.

Притиснаха я с лице към пода, залепиха тиксо на устата ѝ, преместиха краката ѝ до основата на тоалетната чиния и привързаха глезените ѝ с пластмасови стяжки. След това изпънаха ръцете ѝ над главата и ги пристегнаха към тръбата под мивката.

Единият от двамата пусна водата и започна да пълни ваната. След пет минути вторият се върна в банята събрал всички телефони в къщата, включително нейния мобилен телефон, и ги хвърли в пълната вана.

— Трябва да те убием само за това, че прикриваш детеубийца — заяви той. След това изключиха лампата в банята и затвориха вратата след себе си.

Лиз остана да лежи на студените плочки на пода. Ръцете и краката ѝ бяха болезнено изпънати, белезниците се впираха в кожата ѝ. Заслуша се. Успя да чуе, че изнасят Рейчъл през задната врата.

След това се отвори врата на кола, затвори се, последва бързо отваряне на още две автомобилни врати и затварянето им.

Изръмжа двигател и колата потегли.

После настъпи тишина. Тя не чу нищо повече, освен агонизиращите стенания, които идваха от насиненото ѝ тяло.

46.

Бриджит Суийни, икономката в „Света Агнес“, беше едра здрава жена с ведро чувство за хумор, непристоен език и силен ирландски акцент, който не се беше променил изобщо от мига, в който бе започнала работа в църквата преди четиридесет и две години.

Имаше три основни отговорности — да готви за свещениците, да надзирава работата на обслужващия персонал и най-вече да действа като очите и ушите на отец Спинели.

Бриджит бършеше праха от щорите в жилището му, когато забеляза черния „Кадилак Ескалейд“ да спира пред църквата. Забърза към кабинета на отец Спинели и не си направи труда да почука.

— Отче... — каза тя, задъхана от бързането. — Имате компания.

Свещеникът хвърли бърз поглед на часовника си.

— Сутрешната служба започва след десет минути. Кой е?

— Айталианското „голямо добрутро“ — отвърна Суийни, — вижте сам.

Тя побутна отеца към прозореца и двамата видяха как шофьорът на кадилака слезе и отвори задната врата.

От колата излезе Джо Салви. Носеше идеално прилягащ му сив двуреден костюм с бяла риза, синя вратовръзка и черни ревери.

— Вижте го само! — възкликна госпожа Суийни. — Издокаран като Джон Готи и се разкарва насам-натам с тоя голям черен автомобил досущ като Тони Сопрано. Да не мисли, че не знаем, че е от мафиотския бизнес?

Свещеникът поклати глава.

— Госпожо Суийни, „Не ходи да клюкарстваш между народа си и не въставай против живота на ближния си“-смъмри я той. — Левит 19, стих 16.

— Мафиотският бос Джо Салви с федерално обвинение за рекет, „Дейли Нюз“, първа страница — изрецитира тя в отговор и притисна бузите си с длани в знак на привидно разкаяние.

Свещеникът се засмя. Възрастната жена бе непоправима, но без нея той беше изгубен.

— Не е нито Коледа, нито Великден — продължи тя, — значи какво, в името Господне, прави той тук?

— Не е ваша грижа. Семейство Салви са най-големите ни дарители, така че бъдете така добра да отнесете достопочтения си ирландски задник до кухнята и ни донесете кана прясно кафе. О, и кажете на отец Даниел да поеме службата вместо мен.

— Да, отче — каза тя и хвърли един последен поглед през прозореца. — Човек се чуди какво ли ще иска той толкова рано сутринта?

— Нямам представа — отвърна свещеникът.

— Дяволски сигурно е, че не е дошъл на изповед — продължи тя и се разкикоти, докато изнасяше достопочтения си ирландски задник през вратата.

Спинели потисна напушилия го смях. *И добре за мен, че не е тук затова. Нямах да ми стигне времето да изслушам всичко.*

Три минути по-късно Салви вече беше пред вратата на кабинета му.

— Добро утро, отче — поздрави го той. — Надявах се да ви хвана преди сутрешната служба.

— Тази сутрин ще я отслужи отец Даниел, но ако и вие ще присъствате, ще отида да си взема одеждите — отвърна свещеникът.

— Поласкан съм, отче, но Тереза се моли достатъчно и за двама ни. Дойдох тук само за да направя дарение на църквата. Десет хиляди долара — поясни той.

— Мили Боже! — възкликна Спинели. — Мога ли да запитам какъв е поводът за това тъй радостно събитие?

— Дневникът на сина ми Енцо. За нас той означава страшно много — каза Салви без никаква следа от радост в гласа си. — Искам да ви благодаря за това, че намерихте и ни върнахте тази малка частица от нашето момче.

— Джоузеф, ние бихме били повече от благодарни да получим дарението ви, но не и посредством измама. Както казах на Тереза, една жена от нашите енорияши го е намерила. Тя ми го предостави, за да го дам на вас.

Салви кимна, сякаш чуваше това за пръв път, и извади чековата книжка от вътрешния джоб на сакото си.

— В такъв случай дарението ще бъде двадесет хиляди долара, но искам да го направя в нейна чест. Моля, кажете ми коя е тя, така че ние с Тереза да ѝ изпратим благодарствено писмо.

— Сигурен съм, че тя ще се зарадва — отвърна отец Спинели. — Името ѝ е Ема Фрай. Ще проверя сред документите си и ще ви дам и адреса ѝ.

В този момент в кабинета влезе госпожа Суийни със сребърен поднос в ръце.

— Добър ден, господин Салви — поздрави тя. — Как е прекрасната ви госпожа тази сутрин?

— Чудесно. А вие как сте? — отвърна Салви, дарявайки я с най-смирената си усмивка на обществен дарител.

Салви подаде чека на свещеника, а Спинели на свой ред му подаде картонена визитка, която Салви сгъна надве и прибра в джоба на самото си.

— Аз съм добре. Благодаря, че питате — отвърна госпожа Суийни. — Донесох на вас двамата малко горещо кафе и прясно изпечени кифлички.

— Ще ми се да имах време, но сега трябва да бягам — отвърна Салви и добави: — Мир вам, отче.

— Нека Бог да е с вас — отвърна свещеникът.

Салви кимна възпитано на госпожа Суийни, след което мина покрай нея и излезе от кабинета.

„Май получи това, заради което беше дошъл — помисли си тя. — А и тъй или иначе нямаше ник’ви кифлички.“

47.

Когато срещнах Черил за пръв път, реших, че тя е изцяло извън моята лига. Тя имаше докторантура от университета „Фордам“, аз имах само тенекиена значка от Полицейската академия. Тя беше латинокрасавица, а аз — някакъв безличен тип. И разбира се, тя беше омъжена за Фред Робинсън, а аз си имах категорична политика да не се забърквам с жени, пред чието първо име има „мисис“.

Това обаче не можеше да ме спре да си фантазирам. И тогава бракът ѝ се скапа. Аз продължих да стоя настрана. Казвах си, че ѝ трябва време, за да се адаптира, но мисля, че всичко в крайна сметка се свеждаше отново до първоначалната ми представа, че тя е изцяло извън моята лига.

Очевидно Черил обаче беше на друго мнение и преди три месеца тя ме покани на опера. Вечерта беше вълшебна и още преди последната песен на дебелата дама беше ясно, че вратата към нова сериозна връзка е широко отворена. Само че аз не бях готов да се обвържа. Същата онази седмица бившата ми приятелка се присъедини към отдел „Специални клиенти“ като мой нов партньор и въпреки факта, че Кайли беше щастливо омъжена, аз все още отчаяно си падах по нея.

През следващите три месеца аз, Кайли и Черил заживяхме заедно в най-странните и несигурни кътчета на обърканото ми съзнание. Исках ги и двете, въпреки че бях сигурен, че нито една от тях не иска мен самия.

Ако бях събрал куража да кажа на Черил какво ми се върти в главата, сигурен съм, че тя щеше да ме диагностицира като напълно луд, но аз таях чувствата си дълбоко в себе си, съгласно основните принципи на консервативното ми англосаксонско протестантско възпитание.

Но когато се събудих сутринта след вечерята в ресторанта на Паола, всичко се беше променило. Чувствах се различно. Хубаво и фантастично различно в добрия смисъл. Чувството беше нещо повече от сутрешна еуфория, която те сгръва, след като предишната вечер е

имало всички изгледи нощта да завърши с пълен провал, а в крайна сметка е завършила със страстен секс.

Почувствах нещо, което не бях усещал от месеци — бях напълно балансиран. Най-накрая знаех какво искам и това беше страхотната, забавна, невероятно секси и невероятно палава жена, която лежеше в леглото до мен и чиито гъсти черни коси бяха разпилени по възглавницата, обгръщайки бронзовата кожа на голите ѝ рамене.

Тръгнах към душа. Две минути по-късно Черил, носеща единствено палавата си усмивка, се присъедини към мен. Едното нещо доведе до второ и в онзи момент въобще не разсъждавах върху късмета, който съм извадил, а просто го приех за даденост.

Два часа по-късно бях в офиса на Мат Смит с Кайли.

— Направих списък на хората, на които се е обаждала Паркър-Стийл през мобилния си телефон, през стационарния в дома ѝ и през този в офиса — каза Смит. — Проверих дали някой от тях няма регистриран черен спортен джип. Голяма част от хората в списъка ѝ с контакти живеят в Манхатън и въобще нямат коли, а от тридесет и седемте души, които имат, един кара десетгодишен черен джип „Пейтриът“ и това е зъболекарят ѝ.

— Как се казва той? — попита Кайли.

— Тя се казва Джо Ан Кинане — отвърна Мат. — Не търсим жена, а и като се има предвид как бяха потрошени зъбите ѝ, мислите ли, че зъболекар би...

В този момент капитан Кейтс отвори вратата.

— Капитане — посрещна я Смит. — Тъкмо бяхме...

— Запомни си мисълта — прекъсна го Кейтс. — Всички тук знаете коя е Рейчъл О'Кийф, нали? Беше обвинена за убийството на дъщеря си, но съдебните заседатели я оправдаха.

Капитанът не изчака отговор. Половината свят знаеше коя е Рейчъл О'Кийф.

— Била е жертва на въоръжено отвличане снощи — продължи Кейтс. — Била е със сестра си в Джърси, когато двама маскирани мъже са нахлули в дома им към три часа след полунощ и са отвели Рейчъл. Завързали са сестрата и на жената ѝ трябвали пет часа, за да успее да се освободи. Била достатъчно умна, за да се обади първо на областния прокурор на Манхатън, а не на местната полиция. Областният прокурор позвънил на комисаря, който позвънил на началника на

управлението, който пък се обади на мен. Може би става дума за Хазмат. Този случай е различен от предишните четири отвлечения. Другите жертви не са похитени насила, но ако има някой кандидат за неколкодневни мъчения и самопризнание пред камера, то това е Рейчъл О'Кийф. Искам вие двамата да отидете до Джърси и да разпитате сестра й.

— Това не е в нашата юрисдикция — отбеляза Кайли. — Не мислите ли, че ще раздразним местните ченгета и федералните? Май е малко рано, за да се натресем на тяхното парти.

— Виж ти, виж ти — каза Кейтс. — Някой внезапно взел да иска да играе по правилата. Мислиш ли, че имам време да питам някакъв си полицейски шеф в Леония, Ню Джърси, дали мога да повършея из неговия район? Моя задача е да мисля за политическите глупости. Вашата работа е да се доберете дотам, преди местните ченгета или федералните да са научили за това. Вече съм изпратила натам екип от криминалисти. Искам вие двамата да изровите нещо, каквото и да било, което може да има връзка със случая „Хазмат“, а след това да се ометете оттам колкото можете по-бързо.

— Кой е знаел къде ще отиде Рейчъл, когато я освободят? — попита Кайли.

— Само шепа хора, но са процедурали така, че информацията да е известна само на тези, които е трябвало да знаят. Предполагаше се, че това ще е добре пазена тайна, но тайните имат ужасния навик да изтичат отнякъде.

— Може сестрата да е казала на някого?

— Не мисля, че е била толкова глупава, но ако го е направила, открийте кой е и го намерете.

Кайли и аз се отправихме към вратата.

— И в случай че предотвратяването на ново убийство не е достатъчно голямо предизвикателство за вас двамата, искам да ви напомня, че денят на изборите е само след шест дни — каза Кейтс.

48.

— По дяволите! — възкликна Кайли, докато се качвахме в служебния „Форд Интерсептор“. — Можех да се изритам и сама!

— Задето се опита да се докараш пред шефа, че все едно ти пука за правилата, а тя ти натри носа ли?

— Не съм се опитвала да се докарам, а и тя вече знае, че когато става въпрос за следване на процедури, не съм най-примерното момиченце скаут. А и реших, че ако тя смята отново да ме скастри заради Деймън Паркър, трябва поне да ѝ покажа, че знам какви са правилата, които ще наруша. Тя праща две нюйоркски ченгета да разследват нашумял случай на отвличане, извършено на територията на друг щат. За една сутрин ще извършим повече нарушения в чужда юрисдикция, отколкото болшинството ченгета през цялата си кариера. И не става въпрос само за местните полицаи, които прецакваме, защото всички ще искат да са част от това — щатският шериф на Берген, щатската полиция и разбира се, федералните.

— Звучиш така, сякаш се забавляваш с този факт — отбелязах аз. — Защо тогава да се налага да се изриташ сама?

— Защото знаех, че това ще се случи. Знаех си, че Рейчъл О'Кийф ще бъде отвлечена.

— И кога точно го разбра? — попитах аз, докато се качвах по моста „Рузвелт“ в посока Деветдесет и шеста улица.

— Още в понеделник вечер, когато съобщиха каква е присъдата. Всеки човек на планетата знае, че О'Кийф е виновна, а и първото, което си помислих, когато съдебното жури я освободи на практика само с леко плясване през ръцете, беше: „Обзалагам се, че Хазмат ще се заемат с нея“.

— Трябваше да кажеш за това.

— На кого? А дори и да бях, каква щеше да е ползата от това?

— Именно. Никой нямаше да те послуша, а дори и да те бяха чули, никой нямаше да направи нищо — отвърнах аз. — Затова спри да се риташ сама.

Мобилният телефон на Кайли иззвъня, тя погледна към екрана и каза само: „О, мамка му!“.

— Здравей, Шели, какво е станало? — вдигна тя.

През следващите шестдесет секунди тя просто мълчеше и слушаше това, което ѝ говореха от другата страна. Нямах представа какво става, но знаех много добре кой е Шели.

Роденият в „Хеле Китчън“ Шели Трегър бе един от най-богатите и най-популярните тв продуценти в бизнеса. През годините продуцентската компания на Шели, наречена „Ну Йоук Филмс“, беше осигурявала работа на десетки хиляди нюйоркчани, които в противен случай биха умрели от глад или още по-лошо — биха били принудени да се преместят в Лос Анджелис. Едно от най-успешните бизнес протежета на Шели беше Спенс Харингтън, съпругът на Кайли.

— В коя болница? — попита Кайли. — Не, ще отида там веднага щом мога. Благодаря, че се обади.

Отбих колата в една тясна странична алея отляво на пътя и спрях.

— Изглежда, нещо се е случило със Спенс — казах аз.

— Случило се е. В момента е в линейка на път към болница „Елмхърст“. Бил е на снимачната площадка, спънал се е в стойка за прожектори и си е ударил главата в пода на студиото, като се е нарязал на счупеното стъкло. Защо спряхме?

— Намираме се на километър от моста „Джордж Вашингтон“. Нямам време да те закарам до Куинс, но мога да сляза по Сто седемдесет и девета улица и да те оставя на някоя автобусна спирка. Оттам можеш да си хванеш такси за болницата.

— Няма да отида в болницата — каза тя.

— Сигурна ли си? Спенс май е ранен доста зле.

— Карай! — каза тя.

— Виж, мога да се оправя със сестрата на О'Кийф и сам. Иди да видиш как е Спенс, а след това ще се видим да ти разкажа...

— Зак, Спенс не просто е паднал. Бил е дрогиран с болкоуспокояващи и изобщо не е виждал къде върви. Изложил е на риск своя живот и живота на хората около него, унищожил е оборудване за хиляди долари. Спенс има проблем и моето отиване в болницата, за да му държа ръката, няма да помогне. Казах ти го още в понеделник, ще ти го повторя и сега — това е най-готината работа в

Нюйоркската полиция и аз няма да я прецакам заради съпруг, пристрастен към наркотиците. А сега би ли ми направил една услуга?

— Разбира се. Всичко, което кажеш.

— Млъквай и карай.

Млъкнах, върнах се обратно на магистралата и се отправих към подстъпа за моста в посока Ню Джърси.

49.

Хората, които шофираха по авеню „Харолд“ в Леония, не биха могли да предположат, че този анонимен район в предградията в действителност е като буре с барут, което предстои да избухне по всички новинарски канали.

На алеята пред последната къща вляво беше паркиран черен микробус. Беше спрял плътно до високия жив плет, така че златистите букви на надписа „Градска полиция на Ню Йорк“ не се виждаха.

Старият ни приятел Чък Драйдън вдигна глава, щом чу колата ни да се приближава, и вместо веднага да се върне обратно към работата си, тръгна по пътеката, за да ни посрещне.

— Детективи — каза той с неразгадаема усмивка на лицето, — ето че се срещаме отново.

— Изненадана съм да ви видя тук — каза Кайли. — Наоколо няма трупове за рязане и изследване.

— О, детектив Макдоналд, разбирам, че ме смятате за такъв човек, но имам и други таланти, за които не подозирате — отвърна той.

Кайли се засмя, сякаш казаното беше смешно, а не крайно зловещо.

— Наредиха ми да прегледам мястото и да се оттегля незабавно — поясни Драйдън. — Ще ви дам предварителната информация след пет минути. Сестрата е вътре.

Елизабет О'Кийф, която се беше превърнала в разпознаваемо лице след ареста на Рейчъл и по време на съдебния процес срещу нея, ни очакваше в кухнята. Седеше на единствения стол, който не беше съборен.

— Не влизайте — каза тя. — Искан просто да огледате добре от там.

Застанахме на вратата и погледнахме бъркотията в стаята. В кухнята вонеше на вино, подът беше мокър и хлъзгав, покрит с изпочупени стъкла. Вратичките на шкафчетата от едната страна на стаята бяха изкъртени, хромираният хладилник в долната си част беше смачкан така, сякаш бе преживял челен удар с тойота.

— Някъде тук имаше и чийзкейк — каза тя и посочи към някаква маслена купчина, размазана върху един от съборените столове. — Занесете парче на областния прокурор и му кажете да си го завре отзад!

— Госпожо О'Кийф, тук сме, за да помогнем за откриването на сестра ви — каза Кайли.

— Съжалявам — извини се тя. — Обаче съм адски вбесена. Помолихме областния прокурор да осигури полицейска охрана на Рейчъл, но дузина смъртни заплахи и фактът, че съдът я обяви за невинна, не бяха достатъчни, за да го убедим.

— И все пак, когато сестра ви е била отвлечена, вие сте се обадили първо в кабинета на областния прокурор, а не на 911 — отбеляза Кайли.

О'Кийф се изправи. Джинсите и тениската ѝ бяха мокри и омазани със същата субстанция, която покриваше и пода. Лявата част на лицето ѝ беше ожулена, по шията и брадичката ѝ имаше драскотини, а по китките и глезените ѝ личеше засъхнала кръв.

— Госпожо О'Кийф — каза Кайли, — можем да ви закараме в болница.

— Наричайте ме Лиз. И не, добре съм. Дайте да се махнем от тази бъркотия.

Тя мина на пръсти покрай парчетата стъкло и ние я последвахме към малка и претрупана дневна, която изглеждаше като извадена от капсула на времето, запечатана някъде в началото на 1960-а, когато е била мебелирана за пръв път.

Аз и Кайли се настанихме на покрития с възглавнички диван, а Лиз седна на един гол дървен стол, тъй като дрехите ѝ бяха твърде мокри, за да се докосват до дамаска.

— Не се обадох първо на областния прокурор — каза Лиз. — Обадох се на адвоката на Рейчъл — Денис Уолок. Той нямаше как да ми каже да не звъня на 911, но ми намекна, че ако набера тях, ще имам на разположение местните ченгета, които ще се отбият тук веднага щом се освободят от задълженията да проверят всички оплаквания срещу силна музика или тийнейджъри, решили да пушат трева в парка. Знам, че това са глупости, но адвокатът каза още, че ако новината стигне до местната полиция, пресата ще превърне това в поредния медиен цирк.

— Тази част въобще не е глупост — отвърна Кайли.

— Господин Уолок каза, че областният прокурор е освободил Рейчъл без никаква защита и сега може да е достатъчно засрамен, така че да извика елитен отряд от нийоркската полиция, но предполагам, че вместо това е изпратил само вас.

— Съжалявам, че трябва да ви разочароваме, но ние сме елитният отряд — каза Кайли.

— О... Очаквах по-скоро нещо като морските тюлени.

— Разкажете ни какво се случи — подканих я аз.

— В единия миг аз и Рейчъл бяхме в кухнята и си говорехме, а в следващия двама маскирани мъже с оръжия нахлуха през вътрешната врата.

— Мислите ли, че може да са ви проследили от Ню Йорк? — попитах аз.

— Допусках, че е възможно да ни проследят, затова по пътя насам постоянно проверявах в огледалото за обратно виждане, но така и не видях никого. Дори и когато свих в еднопосочната улица. Нямаше никого.

— Какво стана, когато нахлуха?

— Накараха ни да легнем на пода. Единият завърза Рейчъл, другият прибра оръжието си, за да може да завърже мен, и тогава му забих коляно в топките. Знаете ли какво е крав мага? Това е израелска техника за самозащита.

— Знаем я добре — отвърна Кайли.

— Изучавам я, откакто ме ограбиха преди пет години. И ако ме беше нападнал само един, можех да го поваля, но срещу мен бяха двама.

— И какво стана тогава?

— Отнесоха ме в банята, завързаха ме и унищожиха всички телефони. След няколко минути ги чух да изнасят Рейчъл навън по алеята.

— Ако колата им е била паркирана наблизко, нямаше ли да я видите на идване?

— Не. Притеснявах се повече за това да не ме проследят. Изобщо не погледнах към паркираните коли.

— А можете ли да опишете двамата мъже? — попитах аз.

— Бяха облечени в черно. Единият беше висок към метър и деветдесет, другият беше по-нисък. И двамата бяха силни. По гласовете им реших, че най-вероятно са бели и доста млади. Знаеха какво правят, бяха като войници.

— Кой още знаеше, че ще доведете Рейчъл точно на този адрес?
— попитах аз.

— Само аз и адвокатът, господин Уолок.

— Казахте ли и на някого друго?

— Не. Господин Уолок е трябвало да каже на шефа на пробационната служба, но това е, защото съдия Ливайн след четиридесет и пет дни трябва да произнесе присъдата си по обвинението за излагане на дете на опасност и трябва да знаят къде е Рейчъл.

— Детективи — прекъсна ни Драйдън в този момент, — може ли да говоря с вас отвън за минута?

Последвахме го в задната част на къщата. Задната врата беше отворена насилствено. Дървената рамка беше пропукана, а един от стъклениите панели на вратата лежеше разбит на парчета на пода пред нея.

— Имаме ли отпечатъци? — попитах го аз.

— Носели са ръкавици. Оставили са следи от стъпки, когато са минали през онази бъркотия в кухнята, и мога да кажа каква марка и какъв номер маратонки са носили, но се съмнявам, че това ще ни помогне. Ще ми се да можех да направя повече, но тези момчета са били професионалисти, а аз трябва вече да се изнасям оттук.

Той си тръгна, а ние с Кайли останахме да стърчим пред задната врата на къщата. Не разполагахме с каквато и да било следа.

— Направи ми една услуга — каза Кайли. — Излез оттук, иди до гаража и затвори вътрешната врата към кухнята.

Направих го. Пет секунди по-късно чух как някъде се счупи стъкло. Отворих вратата.

Кайли държеше пистолета си в ръка.

— Счупих още едно стъкло от тези панели на вратата. Чу ли ме?
— попита тя.

— Разбира се, че чух.

— Значи, ако Рейчъл и Лиз са били в кухнята, когато онези са влезли в къщата, са щели да чуят разбиването на стъклото — каза тя.

— Но те не са го чули.

— Защото онези са влезли, преди Рейчъл и Лиз да се приберат — каза тя.

— Според Лиз никой друг не е знаел къде ще се крие Рейчъл.

— Някой е знаел — каза Кайли. — И те са били вече в къщата, чакали са я.

50.

— Същински бащичко! — отбеляза Джоджо, докато разгръщаше кожения тефтер, принадлежал на брат му Енцо. — Беше още в гимназията, а вече си беше развъртял хубав бизнес и одрусваше останалите хлапета. Дори е използвал семейния шифър.

Татко Джо Салви се усмихна и се облегна назад на кожения стол зад бюрото си, който беше наследил от баща си, а той пък от своя баща. Прокара палец по медния му обков и притисна длани към махагоновите облегалки, покрити със зелена кожа.

— Аз го научих на този код, когато беше на дванадесет — каза той.

— Той никога ли не ти е казвал? — попита Джоджо.

— Какво да ми е казвал?

— За кода. Ти научи *мен*, когато бях на дванадесет, но ми беше трудно да го запомня и не исках да ти казвам, затова го показах на Енцо. Той го разгада за две минути и след това ми го обясни. Беше хлапе само на девет години, но това си беше нашият Енцо с ум като бръснач.

— О, той беше умен — каза Джо и взе книгата от ръцете на сина си, след което погали нежно меката червена кожа. Енцо беше най-малкият му син, наречен на покойния му баща. Той беше и синът, на когото винаги бе планирал да предаде щафетата. Енцо имаше глава за бизнес. Беше истинска лисица. По-големият му брат беше биче.

— Тази госпожа Фрай, която е върнала книгата — каза Джоджо, — тя бяла ли е?

— Тя е от църквата „Света Агнес“ — отвърна Салви. — Каква друга може да е?

— Само се чудех, татко. Исках да кажа, винаги съм мислел, че черните от парк „Озон“ убиха Енцо. Те го мразеха, защото смазваше от бой техните гангстери.

Салви поклати глава.

— Мислиш, че тази госпожа Фрай е взела книгата от някакво черно хлапе от парк „Озон“? Не. Намерила я е в къщата си и се

обзалагам, че нейният син я е скрил там в нощта, когато умря Енцо.

— Значи това хлапе Фрай... той е убил Енцо?

— Или е той, или знае кой го е направил.

— Тогава ме остави да си поговоря с него — каза Джоджо.

— За да се случи това, първо трябва да разбере кой е синът на госпожа Фрай и къде можем да го намерим.

— Няма проблем. Защо ние двамата с Томи Бой да не отидем дотам и да си поговорим малко с госпожа Фрай?

Салви потърка брадата си и си пое дълбоко дъх.

— Джоджо, ти наистина ли мислиш, че това да пратиш двама мускулести здравеняци, които да изплашат до смърт някаква възрастна жена, е най-добрият начин за действие?

— Не знам, папа. Така и не помислих за цялото нещо. Просто се опитвах да помогна.

— Ще има предостатъчно време за теб и за Томи Бой да помогнете — каза Салви и потупа сина си по коляното по същия начин, както би потупал домашното си куче по главата. — Засега обаче недей да мислиш. Аз знам точно как да се справя с това.

51.

— Аз ще карам — обяви Кайли, когато се върнахме при колата.

— След като ме помоли така мило, отстъпвам ти — отвърнах аз и й хвърлих ключовете. — Само имай предвид, че това е форд, а не батмобил.

— Това пък какво трябваше да значи?

— Значи, че не искам да преживея още едно самоубийствено возене като онова през Парк Авеню в понеделник.

— Ще карам като сладка стара дама — каза тя. — Точно като теб.

Кайли направи обратен завой, подкара по Харолд Авеню и зави наляво към „Бруд“.

— Мисля, че си права — казах аз. — Двамата мъже, които са отвлекли Рейчъл, са влезли в къщата преди пристигането й. Това е тихо малко градче. Лиз каза, че непрекъснато е гледала в огледалото за обратно виждане, а и в три часа през нощта няма начин някой да я е проследил, без да бъде забелязан.

— А откъде са знаели къде точно отива Рейчъл?

— Би било лесно да разберат, ако са истински ченгета.

— Ние с теб сме истински ченгета и не знаем — възрази Кайли.

— Но достатъчно лесно бихме могли да разберем. Достатъчно е да се обадим на приятел в пробационната служба или в офиса на областния прокурор. Вероятно оттам е изтекла и информацията.

— А според теб колко души в споменатите институции са знаели достатъчно, за да се осведомят къде е тайното място?

— Мисля, че са доста повече, отколкото ми се ще да разпитвам — отвърнах, — но за момента това е единствената ни следа.

Телефонът ми иззвъня.

— Кейтс е — казах аз и вдигнах.

— Къде сте? — попита тя.

Казах й.

— Двамата с Макдоналд ми трябват незабавно.

— Можем да се върнем в офиса след...

— Не съм в офиса — каза тя и съобщи къде можем да я намерим.

— Какво става там? — попитах.

— Просто елате тук — отвърна тя и затвори.

— За какво става въпрос? — попита Кайли. — Ти дори не й докладва какво сме разбрали току-що.

— Тя не ме попита. Мисля, че в момента има нещо по-важно, с което да се занимава.

— Какво например?

— Не каза. Просто иска да се срещнем с нея в Куинс.

— И какво има в Куинс? — продължи Кайли.

— „Силвъркъп Студиос“.

— Бъзикаш ли се с мен, Зак? Защото, ако е така, да знаеш, че въобще не е...

Поклатих глава.

— Така каза тя. Да се срещнем в „Силвъркъп Студиос“.

— Заради Спенс ли е? Той добре ли е?

— Тя не спомена нищо за Спенс. Не каза нищо за абсолютно никого.

— Мамка му! По дяволите! — каза Кайли и заблъска с длан по волана. — Естествено, че ще е заради Спенс. За какво друго ще иска да ходим в „Силвъркъп“?

Партньорката ми включи сигналните светлини, настъпи педала на газта и батмобилът се втурна напред.

Затегнах предпазния си колан. Сладката възрастна дама зад волана беше заменена от една луда жена.

Преминахме с бясна скорост през долното ниво на моста „Джордж Вашингтон“ в посока Манхатън и се спуснахме по „Харлем Ривър Драйв“.

— Кейтс вече ми е бясна заради малкото ми спречкване с Деймън Паркър — каза Кайли, когато се устреми по булевард „Франклин Делано Рузвелт“ и натисна газта до сто и десет километра в час.

— Ами ти направо обвини брата на жертвата в това, че използва смъртта ѝ в своя изгода — отвърнах аз. — Не съм сигурен дали управлението би възприело това като „малко спречкване“.

— Е, ако Кейтс ме ухапа заради това, представи си какво ще ми направи сега, ако е разбрала, че съпругът ми има проблем с наркотиците и влиза в спешното за втори път през последните три дни!

— Кой знае какво знае Кейтс? Тя не каза и дума за Спенс.

— Не е нужно да казва. Нареди ни да зарежем това, което правим, и незабавно да се срещнем там, където Спенс работи.

Кайли слезе от булевард „Рузвелт“ през Петдесет и трета улица, зави надясно по Първо Авеню и се стрелна нагоре по рампата към Куинс. Четиринадесет минути след обаждането на Кейтс вече влизахме в паркинга на „Силвъркърп“.

Пред входа ни чакаше количка за голф. Човекът зад волана беше Боб Райцфелд, бивш лейтенант от полицията, напуснал управлението след тридесет години служба и преминал към това, което самият той наричаше „смърт чрез пенсиониране“ — беше сключил договор за нощна охрана в „Силвъркърп“. Две години по-късно човекът вече беше начело на целия екип на охраната.

— Как е Спенс? — попита Кайли веднага щом се качихме на задната седалка.

— В краткосрочен план ще бъде добре — отвърна Райцфелд, докато управляваше количката по тесния коридор между студиата. — Ще го защитят в спешното. В дългосрочен план обаче твоето момче има проблем и Шели не може да го покрива още дълго.

— Откога Шели знае, че Спенс взема болкоуспокояващи? — попита тя.

— Поне от месец. Тогава за пръв път ми каза. Сега обаче всички актьори и екипът зад кадър знаят. Ако не излезе чист скоро, ще съсипе кариерата си.

— *Своята* кариера? Ами моята? — възкликна Кайли. — В момента съм водещ детектив в разследването на много важен случай. Утре сутрин Кейтс може да ме прати да следя шестокласници, които са си надраскали имената със спрей върху стената на училището.

Райцфелд спря количката, обърна се и я погледна.

— Нека да изясним: да не би да мислиш, че Кейтс е тук, защото Спенс се е надрусал и е съборил няколко прожектора?

— А за какво друго шефката ми може да се появи в студиото, където работи съпругът ми, и то само час след като е сгафил?

— Виж, Кайли, знам, че изглеждам като човека със синята униформа, който разкарва количката за голф, но допреди няколко години самият аз бях шеф на управление и мога да ти гарантирам, че капитан Кейтс не се е разкарала чак до Куинс, за да те накара да платиш за греховете на Спенс. Ако беше така, нямаше да доведе и кмета със себе си.

Думите му изненадаха и двама ни.

— И кметът ли е тук? — попита Кайли.

— Както и Ървин Даймънд и Шели. Всички те ви чакат в студио пет и макар че това не е моя работа, ще ви кажа, че последното, което им трябва, е някое стресирано ченге. Затова те съветвам да се стегнеш и да смениш физиономията си, преди да влезеш там.

Той отново се обърна напред и изминахме останалата част от пътя в тишина.

— Благодаря, лейтенант — обърна се Кайли към Райцфелд, когато той ни остави пред студиото. — Всичко ще бъде наред.

— Не го разправяй на мен. Кажи го на човека, с когото влизаш вътре — отвърна той и ни остави сами.

— Естествено, че не съм добре — каза тя. — Още щом чух, че трябва да дойдем тук, за да се срещнем с Кейтс, мислех само за това, че Спенс всеки момент ще съсипе кариерата ми.

— В момента има само един човек, който може да съсипе кариерата ти, и това не е Спенс — казах аз. — Кажи ми, ако има нещо,

което мога да направя, за да те спася от саморазрушение.

— Има — отвърна тя, бръкна в джоба си и ми подхвърли ключовете от колата. — За начало може да не ме оставяш да шофирам, когато съм полудяла.

— Добро начало — казах аз и взех ключовете. — Нещо друго?

— Аха... Знам, че през последните две седмици не бях най-добрият партньор. Направи ми услуга, забрави за станалото и ми дай още един шанс да поправа нещата между нас.

— Имаш го — казах аз.

Онова, което не й казах, бе, че изобщо не съм сигурен дали искам да забравя последните две седмици или последните единадесет години.

53.

Студио 5 е едно от малките студия под покрива на „Силвъркърп“ и въпреки това е с размери поне петнадесет на дванадесет метра. Кейтс, кметът и неговият *консилиери* Ървин Даймънд, както и шефът на Спенс — Шели Трегър, ни чакаха вътре. Бяха в далечния край на помещението, седнали на декорите, представляващи всекидневна от телевизионен сериал, който не можах да разпозная. Кейтс прекоси студиото, за да ни посрещне.

— Кметът Спелман съвсем е полудял — предупреди ни тя.

— Това не е ли слоганът на кампанията на Мюриъл Сайкс? — попитах аз.

В напрегнати моменти неуместният хумор винаги е бил специалната спойка, която обединява ченгетата, независимо от разликите в чина им и полюсите на дадена ситуация. Кейтс се засмя на глас, но побърза да закрие устата си с длан и да превърне смеха си в покашляне.

— Какво става тук? — попитах аз.

— Мюриъл Сайкс всеки момент ще даде пресконференция — отговори Кейтс. — Затова Ървин домъкна кмета тук, за да гледат, да заснемат някакъв подобаващ отговор и да го излъчат, преди цялата кампания да е излязла извън контрол.

— Е, това обяснява защо *те* са тук — отбелязах аз. — *А ние* защо сме тук?

— Защото вие сте водещите детективи по случая със серийния убиец, който Сайкс използва срещу него, и кметът се надява вие да му дадете нещо, което да каже.

— Искате *ние* да му дадем идея? А какво ще кажете за „Оттеглям се от изборите и пожелавам на Мюриъл Сайкс късмет в управлението на града, с което аз не се справих“?

Този път тя не се разсмя.

— Капитане, нали чухте Ървин в понеделник? Кметът е паднал в дупката, която сам си е изкопал. Нюйоркската полиция е искала да разследва Евелин Паркър-Стийл за убийството на Синтия Притчард,

но Ленърд Паркър е успял да притисне Градския съвет. Кметът се е поддал, Евелин се е измъкнала, а серийният убиец, който се подвизава на свобода из града, е намерил четвъртата си жертва.

— Детективи! — повика ни Ървин Даймънд. — Радвам се, че сте тук. Капитан Кейтс ни каза, че сте заминали за Ню Джърси, за да говорите със сестрата на Рейчъл О'Кийф.

— Има ли някаква връзка? — намеси се кметът. — Отвлечането ѝ свързано ли е с убиеца Хазмат?

— Сър, нямаме доказателства, че отвлечането на Рейчъл е свързано с останалите случаи — казах аз, — но всички факти сочат, че Рейчъл може да е жертва номер пет.

— Защо пък да е *нашата* номер пет? Може да е номер едно в Ню Джърси.

— Може и да е била отвлечена от Джърси, но информацията къде се е криела, със сигурност е изтекла от Ню Йорк Сити.

— И не просто от града — добави Кайли, — а вероятно от негов високопоставен представител, свързан със случая. Двамата с детектив Джордан тъкмо бяхме тръгнали към Манхатън да говорим с шефа на пробационната служба и с офиса на областния прокурор, откъдето да вземем списък с имената на всички, които са знаели къде точно ще бъде Рейчъл. Колкото по-скоро се доберем до тези имена, толкова по-добре.

Сигурен съм, че за кмета думите ѝ звучаха като реплики на надъхано ченге, чиято единствена цел е да се добере до Манхатън, за да проследи нарушителя. За мен тя звучеше по-скоро като госпожа Спенс Харингтън, решена колкото може по-скоро да се изнесе от „Силвъркърп“. Това обаче нямаше значение. И в двата случая тя беше права.

— Разпространена ли е вече информация, че О'Кийф е била отвлечена? — попита Даймънд. Кейтс вдигна ръка, за да ни даде знак, че тя ще отговори на въпроса.

— Ървин, в момента действаме извън нашата юрисдикция. Прекрачваме някои граници, защото смятаме, че това отвлечане изглежда свързано със случая „Хазмат“. Нашите хора отидоха дотам без уведомление и неофициално, но ченгетата от Джърси и федералните ще бъдат там за отрицателно време. И ако си мислите, че лицето на Рейчъл О'Кийф е било по всички канали по време на

процеса, почакайте само отвличането да изтече пред медиите. Двадесет и четири часовият новинарски поток ще бъде зает единствено и само от Рейчъл.

— Разбирам — отвърна Даймънд. — А информацията дали все още е конфиденциална?

— Засега — каза Кейтс.

— Добре, защото Мюриъл Сайкс ще даде пресконференция след две минути и значи няма да разполага с тези мръсотии, за да ги измеря към вентилатора.

54.

— Ето я, идва! — извика Шели Трегър. Продуцентът се беше отдалечил от групата им и стоеше пред голям телевизионен монитор, докаран отнякъде върху метална стойка на колелца. Останалите се събрахме пред екрана в момента, когато картината превключваше от логото на новините по канал NY1 към Мюриъл Сайкс, застанала на подиума. Зад нея се виждаше голямо лого на предизборната ѝ кампания и две стратегически разположени знамена — американският национален флаг точно над лявото ѝ рамо и оранжево-бяло-синият флаг на Ню Йорк Сити.

Сайкс беше самото олицетворение на самоувереността — стоеше гордо изправена, облечена делово и видимо спокойна въпреки трудния път, който ѝ предстоеше. Цялото ѝ излъчване говореше: „Здравейте, избиратели, кажете коя е тази силна жена, която може да ви бъде кмет?“.

Крадешком погледнах към Спелман, който беше присвил рамене, сякаш всичките грижи на света бяха стоварени върху него. Приличаше повече на човек, който избирателите биха номинирали за шофьор на автобус, отколкото за кмет.

— Добър вечер — каза Сайкс, взряна право в камерата. — През последните девет месеца ме виждате непрекъснато да водя агресивна битка за кметския пост. На тази пресконференция обаче няма да говорим за политика. Тя е посветена на една тъжна лична загуба, затова ще помоля скъпия ми приятел Деймън Паркър да направи встъпителното обръщение. Той е тук не в качеството си на журналист с международно признание, а като скърбящ брат на моя мениджър на предизборната кампания, брутално измъчваната и умъртвена Евелин Паркър-Стийл.

— Ама че глупост — каза Даймънд, когато Мюриъл отстъпи встрани, за да направи място на подиума за Паркър. — Евелин мразеше този надут отворко.

— Убиецът на сестра ми Евелин съкруши семейството ни — започна Паркър с хладен тон. Нямаше и следа от истерията и виковете

от *Хората искат да знаят*. За това изявление човекът беше извадил на показ лъскавата си фасада на световно признат журналист. — Но още по-ужасяващо от смъртта ѝ е очевидно принудителното видеопризнание. То не е нищо повече от преднамерено изфабрикуван блъф, целящ да опетни името на семейството ни и да попречи на прогресивните идеи на щатския прокурор госпожа Мюриъл Сайкс в нейната предизборна кампания за кметския пост. То е една лична и политическа атака, която наранява душата ми като неин брат и подбужда възмущението ми като гражданин на най-великия град в света.

— Радва ме пояснението на Мюриъл, че пресконференцията няма да засяга политиката — каза Ървин.

— Трагичната смърт на Синтия Притчард — продължи Паркър — тежеше на сърцето на сестра ми във всеки миг от живота и след това, а един садистичен мъчител... — той направи пауза и се задави убедително в думите си — ... един садистичен мъчител насилствено е изтръгнал от сестра ми това предварително режисирано признание. Ние не можем да го понесем. Семейството ни получи хиляди имейли, писма и телефонни обаждания от хора, които категорично отказват да приемат това насилствено признание. И нямаше по-задушевени и успокояващи думи от тези на човека, на когото сестра ми отдаваше цялата си енергия и целеустременост до последния си дъх — Мюриъл Сайкс.

Той сложи ръка на гърдите си и се обърна с лек реверанс към Сайкс. Дватама си размениха кратка прегръдка и тя зае мястото му на подиума.

— И този ще ми говори за предварително режисирани лъжи! — възкликна Ървин. — Ама че представление!

Сайкс погледна право към камерата, в очите ѝ се четеше състрадание.

— Изказвам най-искрените си съболезнования на семействата Паркър и Стийл — каза тя. — Безчовечното убийство на Евелин Паркър-Стийл не трябваше да се случва. Тя се оказа четвъртата жертва на хладнокръвен сериен убиец, който още преди месеци трябваше да е изправен пред правосъдието. Като щатски прокурор никога не бих толерирала подобен род въздаване на улична справедливост, това е

запазена марка на един психично болен човек, който продължава да броди из улиците на града.

Ървин държеше химикалка и тефтер, в който си водеше бележки, нахвърляше текста на оставката си или съчиняваше ответната реч на кмета.

— Няма да политизирам смъртта на Евелин — заяви Сайкс.

— За малко да се хвана! — иронизира я Ървин, без да спира да пише.

— Ще политизирам обаче нуждата от смело лидерство, което ще осигури на полицията и на цялата правоприлагаща система подкрепата и средствата, от които се нуждаят, за да защитават града ни и гражданите му от тези, които искат да им навредят — обяви Сайкс. — Благодаря ви. Има ли някакви въпроси?

Репортерите започнаха да се надвикват и Ървин стана, за да изключи телевизора.

— Не искам да гледам как Мюриъл Сайкс отговаря на куп скапани въпроси, които Деймън Паркър предварително е раздал на пресата — каза той. — Този човек е истинска електроцентрала! Току-що подкрепи категорично опонентката ни, а нещата тепърва ще стават още по-зле. Имам сценарий за контраизявление, което кметът може веднага да излъчи, но това е временна мярка. Веднага щом обществеността научи, че Рейчъл О'Кийф е била отвлечена, всички ще забравят, че е детеубийца. Деймън Паркър ще я превърне в мъченица, която е била задържана в затвор по фалшиво обвинение, била е оправдана, умолявала е градските власти за защита и в крайна сметка е била хвърлена на вълците от един безсърдечен и безотговорен кмет. Нищо лично, Стан, просто се опитвам да покажа как ще извъртят нещата срещу теб.

— Не, не, Ървин — отговори Спелман, — вече съм убеден. Ще гласувам за Мюриъл.

— Още не сме съвсем загинали. Стан — отвърна Даймънд и дари най-добрия си приятел с полуусмивка. Кметът не изглеждаше толкова убеден.

— Какво предлагаш?

— Предлагам да намерим Рейчъл О'Кийф, докато е все още жива, и да изобличим убиеца Хазмат, независимо колко души стоят зад това име.

Той каза „да намерим“, но се взираше право в нас двамата с Кайли, докато го казваше.

— Можете ли да го направите, детективи? — попита Даймънд толкова непринудено, сякаш питаше приятелите си дали не могат да се отбият и да му помогнат да боядиса гаража. — Ще можете ли?

— Сър — казах аз, — Нюйоркската полиция ще направи всичко, което е по...

— Не ми пука дали *можете* да го направите! — прекъсна ме гневно кметът. — Интересува ме дали можете да се справите, докато все още съм на власт. Трябва да участвам в победния танц и ще е дяволски добре, ако това стане преди деня на изборите, защото след това не ми дреме ни най-малко! — каза той и излетя от студиото, последван плътно по петите от Даймънд.

— Както ви предупредих, съвсем е полудял — погледна ни Кейтс и сви рамене. — Дръжте ме в течение — добави тя и ги последва през вратата.

Откакто бяхме дошли, Шели Трегър не беше казал и дума. Сега се приближи до Кайли и сложи ръка на рамото ѝ.

— Аз ще се връщам в офиса си — каза внимателно той. — Ела там след пет минути. Трябва да поговорим.

55.

— Е, поне купата сено се смалява — отбеляза Кайли, докато минаваше покрай дърводелските ателиета на път за офиса на Шели.

— Не съм запознат със значението на такива полицейски подмятания — казах аз. — Какво трябваше да значи това?

— Значи, че търсим игла в гигантска купа сено. В понеделник имахме около осем милиона заподозрени. Сега обаче кръгът се стеснява до шепа хора, които може да са знаели къде ще отиде Рейчъл. Това си е далеч по-малка купа сено.

— И търсим две игли — казах аз.

Влязохме в Студио 1 и взехме асансьора до четвъртия етаж, където се намираха продуцентските офиси. Кайли ме поведе по коридора към ъгловия кабинет на Шели Трегър. Вратата беше отворена.

— Тук сме — каза тя.

Шели вдигна поглед от документите на бюрото си.

— Вие ли? О... Зак.

— Имаш ли нещо против и той да остане? — попита го Кайли.
— Каквото и да имаш да ми казваш, можеш да го кажеш пред Зак. Той знае всичко.

— Съвсем не. Влизайте и двамата — покани ни той.

Кабинетът му беше просторен и светъл, обграден от всички страни с осем панорамни прозореца — пет от тях гледаха към Двадесет и първа улица, три откъм страната на „Куинс Плаза“. Точно отпред се виждаше стоманената конструкция на моста „Ед Кох Куинсбъроу“, великолепната столетна забележителност на Ню Йорк, която преминаваше над Ийст Ривър, за да свърже остров Рузвелт със зашеметяващо високите небостъргачи на Манхатън.

— Тъкмо щях да ти се обаждам, за да те информирам за развитието на нещата — заговори Шели, — но когато чух, че ще идвате насам, реших, че е по-добре да ти го кажа лично. Седнете, моля.

— Как е Спенс? — попита Кайли, докато се настанявахме на двата черни кожени фотьойла пред бюрото на Шели.

— Спенс е добре, но напълно отрича да има някакъв проблем — каза Шели. — Колкото и много да го обичам, все пак управлявам бизнес и не мога да му позволя да се върне в студиото, преди да се е изчистил напълно. Той носи огромна отговорност тук. А и лично аз не желая да виждам как сам си причинява това, така че и за мен ще е добре, че няма да ми се налага.

— Разбирам — отвърна Кайли. — Ще ми се и на мен да не ми се налагаше да го гледам така.

— Не се и налага — каза Шели. — Разполагаме с един приятен малък апартамент на Ийст Енд Авеню. Можеш да се преместиш там за известно време.

— *Приятен малък апартамент?* Зак, трябва да го видиш. На десетия етаж е, има гледка към реката и цели три спални.

— Две спални и конферентна зала — поправи я Трегър, сякаш назоваването на едната спалня с друго име щеше да направи апартамента по-малък. — Използваме го за корпоративни срещи и е зает постоянно, когато големите звезди идват да снимат в града. По-хубаво е, отколкото да спят на хотел.

— Зак, ходила съм там и повярвай ми, доста по-хубаво е от повечето хотелски апартаменти в Ню Йорк — каза Кайли.

Шели сви рамене.

— Е, хубав е, голям е. Ако имах нещо по-малко и не чак толкова хубаво, с удоволствие щях да ти предоставя него, но разполагам само е това.

Кайли не устоя на този класически нюйоркски чар и се усмихна.

— Не знам, Шели...

— Виж — прекъсна я той, — така или иначе в момента нямаме гостуваща знаменитост, така че мястото е празно. Компанията плаща за него солидна сума независимо дали се използва, или не, така че, ако се преместиш там за няколко седмици, май ще ми направиш услуга. Какво ще кажеш?

Тя не каза нищо.

Шели вдигна безпомощно ръце и се обърна към мен:

— Зак, моля те, помогни ми. Обясни на твърдоглавата си партньорка, че тя и съпругът ѝ може да имат нужда от малко пространство за известно време. Давай, кажи ѝ!

— Кайли — обърнах се аз към твърдоглавата си партньорка, — моля те, обясни на своя крайно щедър приятел, че съм тук единствено за морална подкрепа и ти би се радвала, ако не ме повишава в брачен консултант.

— Шели, Зак е прав. Това е решение, което трябва да вземем със Спенс.

— Скъпа, точно в момента Спенс не е в състояние да взема решения за каквото и да било — отвърна Шели. — А ако ти не се напиш на спокойствие няколко нощи, след това също няма да си в състояние да вземаш каквито и да било решения. Ще бъде далеч по-лесно и за двамата ви да уредите нещата помежду си, ако си осигурите малко пространство и възможност за смъкване на напрежението. Направи ми тази услуга, иди в апартамента поне за няколко дни.

Кайли погледна към мен, сякаш търсеше отговор. Поклатих глава.

— Съжалявам — казах аз. — Това си зависи изцяло от теб.

— Добре — въздъхна тя. — Ще опитам, но само за една нощ. Ще видим как ще тръгне.

Шели стана, заобиколи бюрото си и я прегърна.

— Портиерът вече има името ти. Той ще ти даде ключовете, а аз ще се обадя на иконома да зареди хладилника.

— Благодаря ти — каза тя. — Не знам как въобще мога да ти се отплатя. Много съм ти задължена.

— Искаш да ми се отплатиш ли? Тогава намери този откачалник Хазмат. След това аз и целият проклет град ще сме ти много задължени.

56.

— *Tieni i tuoi amici vicino, ma i tuoi nemici più vicino* — напомни Джо на Тереза, преди да я изпрати при Ема Фрай, за да ѝ благодарят за проявената добрина.

Дръж приятелите си близо, а враговете си — още по-близо. С това Тереза можеше да се справи идеално. Но да ѝ *благодари*? Искаше ѝ се да сграбчи тази госпожа Фрай за гърлото и да ѝ изкрещи: „Как си се добрала до дневника на мъртвия ми син?“.

Джо ѝ даде изрични инструкции как да го изиграе:

— Просто бъди мила с нея. Помни, че повече мухи се ловят мед — напомни ѝ той.

Тереза обичаше съпруга си, но всеки път, когато той ѝ повтореше това „мухи се ловят с мед“, на нея ѝ се искаше да му отвърне: „*Ти* така ли печелиш хората, Джо? С мед?“.

Тереза не се обади предварително, а просто пристигна пред къщата на Фрай. Жената едва не намокри гащите от изненада, когато отвори входната врата.

— Госпожо Салви! — възкликна Фрай, въпреки че двете никога не се бяха запознавали.

„Естествено, че ме познава — помисли си Тереза, — семейство Салви сме местните короновани особи на Хауърд Бийч“.

— Дойдох само за да ви благодаря. Като майка на майка — добави тя, като нарочно сподави глас.

Ема Фрай, разбира се, я покани в къщата си, предложи ѝ кафе и я засипа с извинения, задето къщата ѝ била толкова разхвърляна. Тереза на свой ред се извини, че се е появила, без да предупреди. Двете се сближиха почти като отдавна изгубени сестри.

След десет минути Тереза вече разполагаше с цялата информация.

— Е, как така тефтерът на моя Енцо се озова у вас? — попита привидно нехайно тя.

— Беше в стаята на моя син — отвърна Ема. — Решихме със съпруга ми да я освежим и тъкмо събирах всички стари неща на

Гидън, когато намерих тефтера.

— Гидън — повтори Тереза. — Спомням си за едно момче на име Гидън, но не и за Гидън Фрай.

— О, първият ми съпруг, бащата на Гидън, почина преди две години. Бяхме собственици на цветарския магазин на булевард „Крос Бей“.

— Цветарски магазин „Крос Бей“? Много пъти съм поръчвала цветя от там.

— Знам — усмихна се Ема и направо разцъфна. — Аз съм тази, която взема поръчките по телефона.

— Колко е малък светът! — възкликна Тереза. — Сега се сещам кой е синът ви. Отначало името Фрай ме обърка.

— Сега съм омъжена повторно.

— Колко хубаво, че сте успели отново да откриете щастието толкова скоро след загубата — отбеляза Тереза.

— Не знаех, че синовете ни са били приятели в гимназията.

— Аз също. Но нали ги знаете какви са момчетата в тийнейджърска възраст, невинаги казват всичко на майките си.

„Ирландските момчета — може би. Но Енцо ми казваше всичко. Синовете ни никога не са били приятели. Никога!“

Тереза отпи миниатюрна глътка от кафето си.

— Това обяснява как дневникът на Енцо се е озовал в стаята на вашия син — каза тя на глас. — Момчетата вероятно са се размотавали заедно.

— Предполагам, че е така — сви рамене Ема.

— А какво прави Гидън сега?

— Добре е... — поколеба се Ема за момент.

— Казвате го, но звучите така, сякаш нещо не е наред — насърчи я Тереза.

— Не, не. Искях да кажа само, че ми се ще да го виждам често, но би било много грубо от моя страна да кажа нещо подобно на жена, която никога повече няма да види сина си. Съжалявам за загубата ви, госпожо Салви.

— Няма за какво да се извинявате. И моля ви, наричайте ме Тереза. Всички приятели ме наричат така. Сега обаче ми стана любопитно защо не можете да се виждате с Гидън. Той извън страната ли е?

— О, не. Гидън живее в Манхатън, но е толкова зает да спасява всички останали, че едва намира време да вдигне телефона на майка си.

— Значи е лекар? — полюбопитства Тереза.

— Де да беше! — отвърна Ема. — Тогава нямаше да се притеснявам чак толкова. Гидън работи като полицаи към градската полиция на Ню Йорк. Работата му е много опасна, но той я обожава.

Ръката на Тереза потрепна и тя побърза да остави чашата с кафе, преди да я е изпуснала. Насили се да се усмихне.

— Винаги е хубаво да научиш, че от едно момче е излязло нещо. Ще ми се само да можех да видя същото да се случва и с моя Енцо, но все пак ви благодаря, че върнахте една малка частица от него на семейството му. Това е голяма утеха за всички нас.

Тереза се изправи, а усмивката продължаваше да стои като залепена за лицето ѝ. Благодарни на Ема за последен път и побърза да се изнесе от къщата.

Нямаше търпение да съобщи на Джо, че скапаното копеле, което беше държало дневника на Енцо през всичките тези години и най-вероятно беше убило сина им, сега е някакво си проклето ченге.

Мама идва, Кими! Съжалявам за това, което стана. Мама идва, за да оправи нещата. Мама те обича толкова много!

Рейчъл О'Кийф знаеше, че ще умре. Разбра го още в момента, когато я съблякоха гола и я намъкнаха в белия защитен костюм.

След това ѝ запушиха устата, закопчаха я с белезници за една тръба и я оставиха без никаква храна, вода или надежда.

Разговарянето с Кими облекчаваше нещата. Тези две думи — *мама идва*, се превърнаха в нещо като нейна мантра. Въртяха се непрекъснато в главата ѝ и тя си ги повтаряше тихичко с надеждата, че те можеха да я приспят, но на ослепително ярката светлина, студената влага и вонята на мръсотия заспиването беше много трудно.

А страхът го правеше направо невъзможно.

Мама е в тъмница, Кими. Но ти не плачи. Много скоро мама ще...

В този миг светлината угасна с изщракване, което отекна откъм вратата от гофрирана ламарина. Рейчъл рязко си пое дъх.

Те връщаха ли се? Или светлините работеха автоматично? Ами сега какво?

Последва шум. Запалиха двигател. И тогава го почувства — движението на въздуха. Някъде над главата ѝ към нея духаше топъл въздух.

„Благодаря ти, Кими! Благодаря ти, Кими!“ — заповтаря тя. Главата ѝ се отпусна към гърдите и тя остави тялото си да потъне в благословената топлина и тъмнината.

Съзнанието ѝ тъкмо прекрочваше границата на съня, когато чу лай. Тя се стресна и се събуди. Към първото с ниско заплашително ръмжене се присъедини второ куче и тя изпищя от ужас, но единственият звук, който излезе от парцала, запушил устата ѝ, беше само приглушен вой.

Лаят се усили и се чуваше все по-близо. Рейчъл отчаяно се опитваше да се освободи. Веригите около китките, глезените и врата ѝ се впишаха в плътта ѝ, а стаята около нея направо щеше да се пръсне от

оглушителния лай и ръмжене на цяла глутница разярени кучета. Тихите ѝ писъци продължаваха и в един момент тя изгуби контрол над пикочния си мехур, точно както някога, когато беше на девет и я беше нападнал питбулът на съседите.

Мама идва, Кими. Мама идва, Кими. Мама идва, Кими. Мама идва, Кими.

И тогава се чу глас:

— Готова ли си да ни кажеш истината?

Светлините се включиха рязко и лаят на кучетата изведнъж престана. Рейчъл се огледа из помещението. Нямаше никакви кучета. Видя само двама мъже, облечени в черно.

По-високият от тях, явно лидерът, отлепи тиксото от лицето ѝ и извади топката, която бяха натъпкали в устата ѝ.

— Готова ли си да ни кажеш истината? — попита я той отново.

Китките и глезените ѝ кървяха, вратът ѝ беше силно охлузен от веригите.

— Казах ви истината — проплака тя.

— Не, не си — отвърна той и отвори бутилка минерална вода „Поланд Спринг“, наклони я към устните си и изпи наведнъж половината от нея.

Рейчъл се взря във водата.

— Изглежда си жадна — каза мъжът. — Останалото е за теб. Само ми кажи кой уби Кими.

— Кълна се, че не съм убила Кими. Аз я обичах. Никога не бих наранила единственото си дете.

— О, да. Ти си направо Майка на годината, а това е голямата награда — отвърна той, вдигна бутилката и я обърна.

Рейчъл се разхлипа, когато водата плисна върху циментовия под.

— Съдът повярва, че не съм го направила. Защо вие не можете да повярвате?

— Съдебните заседатели са тъпаци — отвърна той — и бързат само да се приберат у дома. Ние обаче не сме нито едно от двете.

По-ниският от двамата, този, който се държеше по-добре, посочи към видеокамерата, поставена на триножник пред нея.

— Просто говори на камерата. Кажи ни какво се случи в действителност и ще ти дадем топла храна, много приятно изстудена вода и ще можеш да поспиш.

— Искаш да кажеш, че тогава ще ме убиете — отвърна Рейчъл.

— Така е — съгласи се лидерът, — смъртта е неизбежна. Болката и страданията обаче са по желание. Ето, нека да ти демонстрирам.

В ръката си държеше дървена кутия, която напомняше на Рейчъл за музикалната кутийка на майка ѝ, която си спомняше още от дете.

Той я отвори и тя почти очакваше от нея да зазвучи приспивна песничка, но музика нямаше. В кутията имаше само някакъв странен метален инструмент. Рейчъл никога не беше виждала нищо подобно, но някак си знаеше, че е зло.

— Казва се задушшаваща круша — поясни мъжът. — Някои я наричат круша на страданието. Тази тук е от шестнайсети век. Купих я от „Ибей“ за дванайсет хиляди долара.

Рейчъл стисна силно клепачите си.

— Отвори очи — заповяда бавно и заплашително мъжът, — иначе ще ти ги отворя насила.

Тя отвори очи. Кутията беше вече на пода, а нещото с форма на круша беше в ръката му.

— Сега отвори уста — нареди ѝ той.

Тя поклати глава.

Мъжът кимна към партньора си. По-любезният стисна ноздрите ѝ и я принуди да отвори уста, а другият натика металното приспособление в нея.

— А това е и прекрасното нещо на нашата малка круша — каза той, — дръжката ѝ всъщност е на винт и когато завъртя спиралния шип в центъра... — Той направи две бързи завъртания и Рейчъл се задави и изпищя едновременно.

— Спокойно! — каза мъжът. — Това е само демонстрация. Няма да те заболи. Не и този път.

Той завъртя винта в обратната посока и измъкна крушата от устата ѝ. Рейчъл трескаво пое въздух.

Мъжът в черно се усмихна.

— Завъртях го само два пъти — каза той, — ето така. — Показа ѝ как завърта два пъти дръжката. Рейчъл видя как крушата се разтвори в долната си част и четири сегмента подобни на лъжици започнаха да се отделят встрани. — А гледай какво става, когато го завъртя още веднъж. И още, и още... — Металните лъжици се отвориха още по-широко и не оставиха никакво място за съмнение относно

уврежданията, които устройството можеше да причини. — Колко беше това? Пет пъти? — попита той — Пет завъртания? Трябва да видиш какво става на десет. Или на петнадесет. Направо е демонично, но нали ги знаеш онези побъркани средновековни съдници, направо са горели от нетърпение да го използват.

— Не съм убила дъщеря си. Кълна се — каза Рейчъл.

— Задръж тази мисъл, още не съм свършил — каза мъжът и тикна крушата пред лицето ѝ. — Ето и гениалното предимство на тази малка красавица — тя е универсална и може да се използва за всички телесни кухни. Така че, ако си богохулен еретик, това се натиквало в лъжовната ти уста. Мъжете хомосексуалисти били наказвани с анална круша, а жените, които развратничели със сатаната... ами, както казах, крушата работи при всички отворстия.

В този момент иззвъня мобилен телефон и мъжът потупа джоба си.

— Ето ти нещо, над което да поразмишляваш, докато аз проведа един разговор — каза той.

58.

— Чакай малко — каза Гидън по телефона, докато минаваше зад фалшивата стена, която бяха издигнали, за да скрият озвучаващата техника.

Беше си свършил предварителната работа добре. Знаеше, че Рейчъл ще е ужасена още от самия звук на кучешкия лай. И това беше всичко, което им трябваше, за да я докарат до истерия — един звук от библиотеката за звукови ефекти.

Излезе от гаража през задната врата и притисна телефона до ухото си.

— Какво става, мамо? Малко съм зает в момента.

— Мислех, че смяната ти вече е свършила. Затова чаках да ти звънна чак сега.

— Смяната ми е свършила. Зает съм да си живея живота — отвърна той. Все още стискаше крушата в другата си ръка и се заигра с нея.

— Добре, значи ще ти кажа накратко. Няма да повярваш кой дойде в къщата ни днес.

— Мамо, това може ли да почака? Наистина в момента съм зает.

— Тереза Салви.

— Страхотно мамо, но трябва да... Какво? Кой?

— Госпожа Салви. Тя сама ми каза да я наричам Тереза.

— Какво, по дяволите, е търсила тя там?

— Гидън! Внимавай как говориш!

— Мамо, мамо, извинявай. Не се усетих. Я ми кажи пак, Тереза Салви е идвала в къщата ни? Жената на Джо Салви?

— Сега вече май наистина успях да спечеля вниманието ти. Да, тя дойде. Специално си е направила труда да ме посети, за да ми благодари, че върнах книгата на сина й.

Зад гаража беше оставена пластмасова щайга и Гидън бавно приседна на нея.

— Каква книга? — попита той, но разбира се, още преди да зададе въпроса, много добре знаеше отговора му.

— Дневникът на сина й Енцо. Намерих го заврян зад едно чекмедже на бюрото, когато разчиствах твоята стая.

— Това... това е невъзможно!

— Нещо не е наред ли? Да не би да съм направила нещо нередно?

Мозъкът му препускаше на бързи обороти. Майка му нямаше как да се е добрала до дневника, защото той беше у него. Можеше да се закълне, че е у него.

През онази дъждовна нощ на 2001 година беше прочел всяка страница. Спомняше си, че тогава си мислеше: „Ако хората в този тефтер знаеха, че аз съм този, който извади Енцо Салви от рекетъорския бизнес, щяха да ми спретнат адски добро тържество!“.

Само че нямаше как да каже на никого. Не можеше обаче и да се реши да го изгори. Беше на шестнадесет и коженият тефтер със златния обков, принадлежал на Енцо Салви, беше негов трофей. През годините беше мислил да го унищожи, но не можа. Той беше символ на това, което бе постигнал още като момче. Представете си колко помогъщ можеше да стане.

Естествено, беше опасно да го задържи, но Гидън никога не беше бягал от опасностите. Така и не беше казал на Дейв, че дневникът все още е у него. Дейв щеше да се вбеси. Но през всички тези години той не беше изпитал съжаление нито за миг — напротив, беше доволен, че го е запазил. Ако някога все пак усетеше вина за убийството на Енцо, подробностите в тефтера бяха живото доказателство за престъпленията на онази отрепка.

Преди няколко години, когато се беше изнесъл от дома на майка си, беше събрал всички свои вещи, които искаше да запази. Можеше да се закълне, че е взел и дневника. Онази нощ беше пил, но въпреки това беше сигурен, че го е натъпкал на дъното на един от онези кашони, които все още стояха неразопаковани в килера в новия му апартамент. Трябваше да е там! Просто трябваше!

— Гидън? Слушаш ли ме? — попита майка му. — Зададох ти въпрос.

— Какво, мамо? Не те чух.

— Казах, че се надявам да не съм направила нещо неправилно. Върху книгата беше написано името на Енцо, затова я предадох на

отец Спинели, който пък я дал на госпожа Салви. Синът на бедната жена беше убит, когато бе едва на осемнайсет.

— Не, мамо, не си направила нищо лошо.

— Знам, че тези Салви са замесени в цял куп съмнителни дейности, но това не се отнася за майката. Тя винаги идва на служба в църквата и организира онези огромни партита за целия квартал. Мислех, че мога да направя за нея поне това, да получи възможност да се докосне до починалия си син. Един господ знае как това нещо се е озовало сред твоите вещи.

— Постъпила си добре, мамо — отвърна Гидън. — Благодаря, че ми каза. Сега трябва да вървя.

— Знам, знам, зает си да си живееш живота, но може би все пак ще намериш време да ни сместиш, мен и Шърман, за някоя вечеря?

— Обещавам — отвърна Гидън. — Обичам те, мамо.

Затвори телефона и притисна лице в разтворената си длан. Нямахше нужда да проверява кашоните в килера. Някак си се беше прецакал. Беше оставил тефтера на Енцо в къщата на майка си и тя го беше предала на семейство Салви.

Гидън се изправи. *Сега Салви ще тръгнат след мен и Дейв.*

Задната врата се отвори и Дейв излезе от гаража.

— Ей, Гид, какво става?

— Нищо — отвърна Гидън. — Просто обичайното глупаво обаждане от мама. Нали я знаеш: „С коя излизаш?“, „Не работи толкова много“, като цяло нищо важно.

— Беше страхотен там вътре с крушата. А това с кучетата си беше направо отлично попадение. Тя ще се пречупи всеки момент.

— Мисля, че си прав — каза Гидън. — На ръба е.

— Нека да й дадем още двадесет и четири часа вътре и да се върнем *тапана*^[1] — предложи Дейв. — Дотогава със сигурност ще е готова да разкрие цялата си гнусна убийствена душица.

— Добра идея — съгласи се Гидън.

Няма смисъл да казвам на Дейв за семейство Салви още тази вечер. Той ще се побърка. Нека първо да пречупим Рейчъл, после ще се разправяме с мафията.

---

[1] Утре (исп.). — Б.р. ↑

59.

Въпреки факта, че разполагахме с най-съвременни технологии за разследване, двамата с Кайли прекарахме останалата част от деня в битка с бюрократични спънки, създавани от Областната прокуратура на Ню Йорк и Градската пробационна служба.

В 5:00 вечерта отидохме да докладваме на Кейтс.

— Четирима души от пробационната служба са знаели накъде е тръгнала Рейчъл О'Кийф, когато е напуснала ареста — казах аз. — Бройката в Областната прокуратура е поне осем.

— Поне осем? — учуди се Кейтс. — Не можете ли да установите точния брой?

— Опитахме — отговори Кайли, — но все пак си имаме работа е правоохранителна служба.

— Разпитахме и снемме от подозрение всички от Градската пробация, като успяхме да намерим и шестима от хората в Областната прокуратура — поясних аз.

— Значи ви остават още двама.

— Не съвсем. Сътрудниците на областния прокурор са излизали на групов гуляй онази нощ и трима от тях признават, че „са споменали по нещичко на някого, на когото може да се има доверие“, така че бройката нараства до петима души, които трябва да свалим от подозрение.

— Трудно ли е да бъдат намерени? — попита Кейтс.

— Намирането им е лесно. Написали сме им имейли и текстови съобщения, оставихме и съобщения на гласовите им пощи — всички те знаят какво искаме. Проблемът е в това да ги накараме да се срещнем лице в лице. Те с удоволствие ще ни върнат телефонно обаждане, но да не забравяме, че тези хора все пак си изкарват хляба с лъжи. Решихме, че ще е по-добре да се срещнем и да поговорим с всеки от тях поотделно.

— Двама ще се явят тук още тази вечер. Трета току-що е прекарала спешна операция от апендицит и до утре няма да можем да говорим с нея. Последните двама в списъка ни са Мик Уилсън и един

от помощниците му. Нали познавате Мик — има лошия навик да не отговаря на съобщения, а и въобще не го е грижа.

— Накарайте го да се загрижи. О'Кийф е била отвлечена преди петнадесет часа. Хазмат няма да я остави жива още дълго. Обадете ми се, когато...

— Капитане? — прекъсна ни Катина Хронас, цивилен сътрудник от нашия отдел. Катина се занимаваше с ежедневното разпределение на стотици телефонни обаждания, имейли и факсове, предназначени за Кейтс. Беше запозната с приоритетите на началничката си както в личен, така и в професионален план, и си позволяваше да я прекъсне само когато беше нещо наистина важно. Кейтс се подготви за неизбежната лоша вест. — Това дойде току-що от кабинета на началника на управлението. — Катина подаде на Кейтс лист хартия.

— По дяволите! — каза Кейтс, докато поглъщаше с поглед краткия текст абзац. — Изтекло е.

Двамата с Кайли се спогледахме. Добре знаехме какво е „изтекло“.

— Успяхме да го задържим в информационна дупка цели девет часа — осведоми ни Кейтс, — но „Таймс“ току-що е разпратил служебен имейл: *Рейчъл О'Кийф е била отвлечена само часове след напускането на градския затвор.*

— В „Таймс“ не отпечатват непотвърдени слухове — отбеляза Кайли. — Кой им е дал тази информация?

— Отвлечането на О'Кийф е било потвърдено от адвоката й Денис Уолок — прочете Кейтс. — Разбира се, от вестника не съобщават откъде е изтекла новината, но аз бих се обзаложила, че това е работа на самия Хазмат. Той обича да се пише за него, а медиите го обсипват с внимание.

— Което значи, че телефонните ни линии ще бъдат залети от стотици обаждания с фалшиви сигнали, че са я видели някъде — каза Кайли.

— Това не е ваш проблем — отбеляза Кейтс. — Комисар Харис ще ми предостави всички човешки ресурси, от които имаме нужда, за да се справим с обажданията на откачалките. Вие трябва само да намерите Рейчъл О'Кийф, да хванете убиеца Хазмат и да превърнете кмета Спелман в национален герой, и то преди деня на изборите. Действайте!

— Това беше най-надъхващата реч в съблекарните, която някога съм чувала от треньор — отбеляза Кайли, когато излязохме от офиса на Кейтс. — Точно това ми трябваше, за да се надъхам да работя по случая.

До девет часа двама от помощниците на областния прокурор се появиха в офиса, за да ни съобщят, че никога не са говорили с когото и да било за убежището на Рейчъл в Ню Джърси. Нито един от двамата не криеше нищо, не се колебаеше и не увърташе. Казваха истината.

— Остават ни още трима — каза Кайли. — Предлагам прекъсване през нощта. Всичко това е в полза на...

Тъкмо щях да се съглася с предложението ѝ, когато кабината на асансьора спря на нашия етаж. Отделът ни разполага със собствени офиси на третия етаж в Деветнадесето управление — сектор, който обикновено не е твърде оживен, особено в този час на денонощието.

Вратите се отвориха и от асансьора излязоха последните двама души, които очаквах да се появят в нашия офис — същите онези, които Джон До беше нарекъл *дефективи* Донован и Бойл.

Те се приближиха до бюрата ни, придружени от неизменните намусени физиономии, рамене, посипани с пърхот, и походка на хора, глътнали бастуни.

— Решихме, че може все още да сте тук — каза Донован.

— Така е при случаите със серийни убийци — отвърна Кайли, — не ти се отваря възможност да се чупиш по-рано от работа. Вие какво правите тук?

— Вие какво мислите? Осведомете ни.

— За какво? — попита Кайли.

Онзи се засмя.

— За какво? За проклетия случай, разбира се. Вижте, може вие да обирате лаврите, но от самото начало това си беше нашият случай и ние няма да се оттеглим току-така...

— По-спокойно — обърна се Бойл към партньора си и вдигна ръка, след което погледна към Кайли. — Май ще кажете, че леко сме извън последното развитие на случая, но вината не е наша. Все пак става въпрос за политика, така че нека да започнем на чисто. Става ли?

— Давайте — съгласи се Кайли. — Така или иначе няма как да стане по-зле от това.

— Вижте — прекъсна я Бойл. — В понеделник сутринта ние с Донован бяхме прескочени безцеремонно. Хазмат си беше наш случай. Направихме всичко, което можахме, по най-добрия начин и никой не се беше оплакал, че не сме хванали убиеца. След това беше убита Паркър-Стийл и случаят излезе на първа страница. Сега е отвлечена Рейчъл О'Кийф и цялото нещо става проблем от световна величина.

— Нямаме никакви доказателства, че О'Кийф е свързана с Хазмат — отбеляза Кайли.

— „Поуст“ също нямат доказателства — отговори Бойл, — но така или иначе разнасят вестта. В момента е на началната страница на онлайн изданието им. Идеята ни е, че сега случаят „Хазмат“ е дори още по-важен от преди, а ние не искаме да си останем двете смотани ченгета, които не успяха да го разрешат. В понеделник вие казахте, че сме назначени към вашата така наречена „оперативна група“. Ако все още сме в нея, осведомете ни какво става по случая.

— Хубаво — съгласи се Кайли. — Намерихме свидетел, който твърди, че е видял Паркър-Стийл да се качва в кола.

— Свидетелят разпознал ли е колата, или водача? — попита Донован.

— Имаме двама заподозрени — отговори Кайли. — Качила се е на задната седалка при някакъв мъж, но свидетелят не може да посочи кой е шофирал.

— Двама заподозрени ли? — попита Бойл.

— Сигурни ли сте? — добави и Донован. — Ние търсехме само един.

— Имаме и друг свидетел, който пък е видял Алекс Канг да се качва в кола с двама мъже — отбелязах аз.

И двамата ни изгледаха сащисани.

— Мамка му! Извадили сте късмет! — заяви Донован.

— Ние не можахме да намерим кървав свидетел в „Чайнатаун“. Каква е била колата?

— Черен спортен джип. Нямаме марка и модел — отвърнах.

— Ами мъжете? — попита Донован. — Имате ли описанието им?

— Просто двама обикновени бели мъже като мен и теб — отвърнах аз.

— Ами О'Кийф? Имаме ли нещо за нея?

— Отвлекли са я двама мъже, така че „Поуст“ може и да е прав, вероятно в случая „Хазмат“ става въпрос за екип.

— Близко ли сте до залавянето им?

— Още не, но се доближаваме. Току-що се сдобихме с още нови доказателства.

— Какви нови доказателства например? — поинтересува се Донован.

— Двамата, които са отвлекли О'Кийф, са оставили следи. Работим по тях, но в момента можем да ви кажем само това.

Бойл кимна.

— Вижте, знам, че отначало не се сработихме съвсем добре — започна той, — но ако сте близо до залавянето на тези типове, със сигурност ще ви трябва и подкрепление, нали?

— Вероятно — отговори Кайли.

Бойл сви рамене. Знаеше, че „вероятно“ беше единственият отговор, който щеше да получи в случая.

— Вижте, хора, имате мобилните ни телефони — каза той. — Звънете ни по всяко време.

60.

Донован и Бойл се качиха в асансьора, а двамата с Кайли изчакахме мълчаливо да слязат на приземния етаж.

— На тези двамата им нямах доверие още като се опитвах да подкопават работата ни — каза тя, когато чухме вратите на асансьора да се отварят долу с шумно изтракване, което отекна нагоре по асансьорната шахта. — Сега, когато искат да ни помагат, им вярвам още по-малко.

— Технически погледнато, мисля, че само Бойл е този, който иска да помага — отбелязах аз. — Донован сигурно ще бъде доволен, ако намери нас двамата с теб натъпкани в защитни облекла. Не мога да повярвам, че се опитаха да разиграят номера с доброто ченге и лошото ченге пред нас.

— А аз все още се опитвам да разбера дали тези двамата са умни ченгета, или тъпи ченгета — каза тя.

— Аз гласувам за тъпи.

— Ние двамата намерихме повече следи за три дни, отколкото тези глупаци са открили за четири месеца — каза тя, — така че привидно двамата изглеждат като пълни аматьори.

— А мислиш ли, че има и нещо под тази фасада?

— Нека просто да предположим, че Черил е права и наистина търсим истински ченгета. Ако Донован и Бойл са извършителите, значи досега са успели да се устроят като водещи детективи, като са извършили първото престъпление в района под тяхна юрисдикция. Това не просто е умно, идеята е направо брилянтна!

— А как ще обясниш факта, че се появили тук тази вечер, за да ни изцедят за повече подробности по случая? Не знаят ли какъв е най-бързият начин да се изкачат до номер едно в списъка на заподозрените? На мен това ми звучи доста тъпо.

— Тъпо е само ако знаят, че търсим провинени ченгета — отвърна тя. — В момента има само четирима души, които знаят, че издирваме убийците сред нюйоркската полиция — ти, аз, Черил и Кейтс. Тези момчета може да са доста по-умни, отколкото се

представят. Мисля, че нарочно се направиха на вбесени, когато им взехме случая, и правеха всичко възможно, за да не ни помагат. След това са се усетили, че като пречат на нас, пречат и на себе си, затова са решили, че като ни предложат подкрепата си, това ще е най-добрият начин да останат в течение на случващото се по разследването.

— Не ме интересува дали са тъпи, или умни. Но ако се опитват да слухтят какво става около нас, може би е добре и ние да слухтим какво става около тях.

— Закари Джордан, да не би да говориш за поставяне на опашки след тези двамата? — попита Кайли и цялата грейна от щастие.

— Тъхъ.

— А мислиш ли, че капитан „Всичко по учебник“ ще одобри идеята ни да назначим екип да ги следи? — попита тя.

— Може би да, може би не — отговорих.

— Вероятно не.

— Но това няма значение, защото аз няма да я питам. Точно в момента въобще не ми пука какво ще каже тя.

— Слушай само какви ги говори примерният полицай! — отбеляза Кайли и се ухили широко насреща ми. — А аз си мислех, че съм единственото ченге наоколо, което си е спечелило репутация, че действа не по правилата.

Дълго преди да се присъедини към „Специални клиенти“, Кайли беше известна с това, че нарушаваше правилата всеки път, когато смяташе, че те не работят в нейна полза. И въпреки че шефовете обикновено се мръзят на ченгетата ентусиасти, тя винаги успяваше да си свърши работата, така че те винаги подминаваха нарушенията ѝ. Донован и Бойл намирисваха отдалеч и бях готов да ги закова, независимо от това какво щяха да кажат висшестоящите.

— Нали чу кмета днес следобед? — попитах аз. — Няма значение какво, по дяволите, ще трябва да направим, но дяволски добре е да го свършим преди деня на изборите. Това стори ли ти се като обикновен коментар?

— Мамка му, не. Звучеше си като директна заповед от най-отгоре на хранителната верига. Но ми харесва начинът, но който разсъждаваш. Само така, партньоре! — похвали ме тя.

Взе телефона от бюрото си и набра номер.

— Здравсти, Кайли е. О, човече, толкова се радвам, че още си там. Може ли да намина?

Какъвто и да беше отговорът, той я накара да се засмее.

— Супер. Ще съм там след минутка.

Тя се втурна към вратата на офиса.

— Имаш ли нещо против да ми кажеш къде тръгна?

— Към офиса на Мат Смит. Връщам се след пет минути — каза тя и изчезна.

Аз си останах там, кипейки вътрешно, сякаш момичето, с което бях дошъл на танците, изведнъж беше решило да се прибере у дома с някой друг.

Мат Смит ли? Браво на теб, партньоре!

61.

Джо Салви се взираше в тенджерата сос за спагети, оставена на котлона. Ако беше майка му, щеше да го е изхвърлила на боклука, преди въобще да го е предложила на Папа. След това погледът му се отклони към жената, която току-що беше сервирала от соса в чинията му.

Тереза стоеше права край кухненския плот и отваряше поредната бутилка вино. Спря само колкото да изрита настрани обувките си с десетсантиметрови токове, купени за осемстотин долара.

Добра идея, Тереза. Една дама не иска да се стовари по задник, докато поглъща втората си бутилка „Бруно Джакоза Бароло“ от двеста долара.

Преди четиридесет и една години тя беше перфектната съпруга, отговаряща напълно на трите характеристики, които майка му беше казала, че са важни: беше добра в кухнята, страхотна в спалнята и при това беше католичка.

Сега мама я нямаше вече. Същото се отнасяше и за Тереза. Все още спяха в една спалня, но сексът вече не беше впечатляващ. Не беше и зле, просто вече не беше хубав. Също като соса.

Тя постепенно се беше отдръпнала. Казваше, че било, защото той бил твърде зает с работата си.

Неговата работа? Откъде според нея идваха парите за всички тези неща? За къщата? За колите? За дрехите? За бижутата? За благотворителните прояви? Тя раздаваше парите му на всеки, който ѝ протегнеше ръка, а те я издигаха на пиедестал. Хубаво, щом от това имаше нужда. Но откъде си мислеше тя, че идват тези пари? Идваха от работата му.

— Казах ли ти, че вече е омъжена повторно? — попита Тереза.

През цялото време бърбореше нещо, но той не я слушаше.

— Да, каза ми — отвърна той. — *Два пъти.*

— Тя е толкова щастлива. Омъжила се е за гимназиалния учител Джон Адамс и сега двамата работят в малкия си цветарски магазин —

каза Тереза. — Съпругът ѝ умира, а две години по-късно друг мъж вече спи в леглото му. Ама че кучка!

Тя напълни повторно чашата си и преднамерено го изгледа над ръба, докато си наливаше, предизвиквайки го да ѝ направи забележка за това колко много пиеше.

— И е толкова горда с онова малко прасе сина ѝ — ченгето, което спасява света! — обяви Тереза. — Радвам се, защото това значи само, че когато аз приключа с него, ще я боли още повече.

Той се разсмя.

— Когато *ти* приключиш с него? И кой умря, та ти стана шеф?

— Енцо умря! Чакала съм дванадесет години за отплата и сега ще я получа.

— Ще идеш в полицията ли? — попита той. — Ще затриеш ченге?

— *Две ченгета* — отвърна му Тереза. — Другият, чието име също е в колекцията на Енцо, е приятелят му Дейв. Винаги съм казвала, че повече от един човек трябва да е убил Енцо. Ти мислеше, че са черните от парк „Озон“, но са били тези копелета.

Тя надигна чашата си и изпи наведнъж половината.

— Тези хора бяха наши съседи. Организирахме партита за тях. Хранехме ги. А те така ли показват уважението си? Ние ги посрещтахме с отворени обятия, а те ни забиха нож в сърцето. Юда е седял на масата ни, Джо! Истински Юда.

Салви вдигна ръка, за да я успокои. Не я беше виждал в такова състояние от погребението на Енцо насам.

— Добре, Тереза, достатъчно. Аз ще се справя с това.

— Кога?

— Сега — каза той и се изправи. — Имам един лейтенант от полицията, който ми дължи услуга. Той ще разбере къде работят тези две ченгета.

— И тогава какво?

— Откъде да знам? Нека първо да разберем. Дай ми малко време да помисля.

— Не мисли! Действай! Ако не заради мен, направи го заради майка си. Помниш ли какво обеща тя, когато се хвърли върху ковчега на Енцо? *La famiglia fornira giustizia*. Око за око.

Тя се обърна рязко към плота, грабна бутилката и излезе, залитайки, от стаята. Салви извади мобилния си телефон и се обади на Бърнис.

— Идвам при теб — съобщи кратко той. Това беше единственото, което трябваше да каже. Затвори и отиде в коридора да си вземе палтото.

Бърнис работеше за счетоводителя му. Беше четиридесетгодишна и никога не се беше омъжвала. Не беше хубава. Беше просто мило и приятно еврейско момиче, което се оказа истинска тигрица в леглото. Бяха любовници от седем години, а жената никога не беше поискала нищо. Той ѝ носеше подаръци, а тя казваше просто: „Благодаря ти, Джо. Наистина не трябваше“. Нямахме никакви изисквания към него.

Сексът им беше невероятен, а за капак тя беше и дяволски добра готвачка.

Майка му щеше да я намрази от пръв поглед.

Не беше католичка.

62.

Кайли винаги беше намирала начин как да ме вбеси. Тази вечер не правеше изключение. Бяха минали двадесет минути откакто извика: „Връщам се след пет минути“, и изчезна към офиса на Мат Смит. Без обяснение и без покана да се присъединя и аз — само неизменното й отношение в стил „Аз командвам, ти стой и чакай тук!“.

Опитвах се да се справя с нездравословния гняв, когато мобилният ми телефон иззвъня. Беше Черил. Бавният огън, на който се печех, изведнъж се превърна в приятно сгриваща жаравя, когато вдигнах телефона.

— Хей — казах аз, — ти си не само красива и интелигентна, но и безкрайно проникателна. Как разбра, че отчаяно се нуждаеш от психолог?

— А ти как разбра, че отчаяно се нуждаеш някой да ми каже, че съм красива и интелигентна? В действителност съм се разположила на дивана по анцуг, пия вино и дъвча пуканки, като всеки момент възнамерявам да посветя цялото си внимание на филм, който съм гледала вече седем пъти.

— „Хубава жена“ с Ричард Гиър и Джулия Робъртс, нали?

— Добре ме познаваш, Закари. А на теб за какво ти е психолог?

— Защото седя тук и събирам прах, докато Жената чудо драпа да разреши най-големия случай в кариерата ми сама.

— Кайли преживява труден момент — каза Черил. — От това, което ти ми казваш, мисля, че личният й живот е излязъл извън релси. В момента работата е единственото нещо, което може да контролира.

— Супер! Само дето нейната работа е и моя работа. Аз съм й партньор.

— Тогава я остави за малко на мира, партньоре.

— Това ли е професионалният ти отговор? Искаш аз да я оставя на мира? Мислех, че поне ти ще си на моя страна.

— Професионалистите не вземат страна. Стига, Зак, и ти си преживявал доста тежки моменти, а Кайли винаги те е подкрепяла. Не го приемай лично. Тя не се опитвала те изолира. Това, че се заравя в

работата, ѝ помага да се разсее от проблемите си със Спенс. Може би те ще изгледят нещата помежду си и вие двамата отново ще намерите баланса.

— А какво се очаква да правя дотогава?

— Ако трябва да използвам думите на моя виден колега, ще кажа: „Свиквай, човече“.

— И кой го е казал това? Фройд ли?

— Не, доктор Фил.

— А, добре, току-що успешно възстанови психичното ми здраве — заявих аз. — Наслади се на виното, пуканките и женския си филм. Изглежда си планувала да запомниш тази вечер.

— Ще ми липсва само едно нещо — каза изкусително тя.

Почувствах се наистина излекуван.

— Аз ли? — попитах.

— Всъщност си мислех за Ричард Гиър, който да ме заведе на шопинг в „Родео Драйв“, но със сигурност и ти ще свършиш работа. Свободен ли си?

— Не веднага, но човек трудно може да откаже оферта за безплатно вино и пуканки. Пригответи и за мен. Ще бъда при теб след около два часа.

— Филмът ще е свършил след два часа — отбеляза тя.

— Ти си професионалист. Сигурен съм, че ще намериш начин да ме компенсираш.

В този момент Кайли влезе през вратата.

— Трябва да вървя — казах аз. — Детектив Макдоналд току-що се завърна от своето самостоятелно разследване.

— Не ставай заядливец — каза Черил. — Дръж се добре с нея.

— Ще се държа. Обещавам — отговорих. — Ще се видим по-късно. Аз те... знаеш какво.

— И аз те... знаеш какво — отвърна тя и затвори.

Така и все още не бяхме открили идеалния начин за приключване на телефонен разговор. Никой от двамата ни все още не беше готов за „обичам те“, но след три месеца кого ли заблуждавахме?

Кайли се беше ухилила като златотърсач, който току-що е попаднал на главната жила.

— Грееш от радост — констатирах аз. — Какво откри?

— Беше адски прав, когато предложи да проследим Донован и Бойл. Мат претърси служебната база данни, за да разбере какви коли карат те двамата.

— Нямаше да си толкова щастлива, освен ако някой от тях не е собственик на черен спортен джип.

— Детектив Дейвид Донован има такъв — отвърна тя. — „Тойота Хайлендър“, модел 2011, черен като хълмовете на Южна Дакота.

— Това е окуражаващо, но той със сигурност не е единственото ченге, чиято кола се вписва в описанието.

— Знам. Мат ме засипа с обичайните бла-бла-бла предупреждения да не правя прибързани заключения, защото в петте предградия са регистрирани около два милиона коли, а 15 811 от тях са черни спортни джипове. И все пак, ако ще си залагаме главите за това, добре е, че Дейв Донован притежава автомобил, който съвпада с описанието на онзи, използван при отвличанията.

— А сега какво правим? — попитах аз.

— Съгласна съм с теб, че не можем да попитаме Кейтс дали може да следим двама от нашите детективи. Дори и тя да се съгласи, това ще остави писмена следа, а ако сгрешим, тя ще изглежда като идиот наред с нас двамата.

— Значи ще ги поставим под наблюдение, без да ѝ казваме?

— Не „ние“. Ние двамата си имаме достатъчно задачи, с които да се занимаваме. Трябва да привлечем някой друг.

— Имаш ли някого предвид?

— Въртят ми се едно-две имена — отбеляза тя. — Ами ти?

Имах двадесет минути да помисля над това, преди да се обади Черил, и бях измислил някого, който можеше да ги проследи и да го направи дискретно. Казах ѝ кого имам предвид.

— Перфектен избор — похвали ме тя.

— Наистина ли? Нямах ли контрапредложение?

— Знам, че имаш проблеми с приемането на „да“ за отговор, но в случая съм категорично съгласна с теб. Дай да се обадим на шефа им и да видим дали са свободни.

— Не се обаждаме на нашия шеф. Сигурна ли си, че действително е добра идея да позвъним на техния? Искам да кажа, защо точно сега да започнем да действваме по правилата? Дай просто

да се обадим на тях двамата в типичен за нас стил и с по-малко шум по веригата.

— Неразрешено от висшестоящите наблюдение — каза тя. — Гордея се с теб, каубой. Най-накрая започваш да се учиш как се нарушават правила.

— Ъхъ — съгласих се аз. — Така си е, защото работата с теб си е направо като майсторски клас.

63.

Когато бях на петнадесет, майка ми работеше на постоянен договор като гримьор за сериала „Пътеводна светлина“. Всеки ден след училище минавах през студиото, така че да се натъпча до насита със закуските от вечно заредения служебен бюфет, който поддържаха за хората от екипа.

Не след дълго осъзнах, че бързам към студиото всеки следобед, защото се интересувах повече да разбера какво ще се случи със заплетените съдби на екранните персонажи, отколкото от храната на служебната маса.

Бях се запалил по сапунен сериал — нещо, което едно момче в тийнейджърска възраст не е лесно да признае. Бях сигурен, че нещо не ми е наред.

Майка ми обаче ме уверяваше, че съм си съвсем нормален.

— Всички обичаме да се потапяме в проблемите на други хора — казваше ми тя. — Такава е човешката природа.

Не мога да говоря за останалата част от човечеството, но моята природа със сигурност е такава. Ето защо още в мига, когато с Кайли си казахме довиждане за вечерта и тя си взе такси по посока апартамента на Шели, аз взех друго и се отправих към нейния апартамент. Същата вечер Спенс беше изписан от болницата и реших, че това е идеалният момент да си поговоря с него насаме. Не казах на Черил къде отивам, защото тя категорично се беше изказала по въпроса още предишната вечер.

— Стой настрана — беше коментарът ѝ. — Човекът има зависимост и ако не знаеш какво правиш, по-добре стой настрана. Иначе ще е все едно да изпратиш полицај от пътна полиция да води преговори с похитители, взели заложенници.

Ако бяхме в офиса, когато ми го беше казала, сигурно щях да започна да споря с нея, но по това време бяхме в леглото и аз все още бях обвит от приятното усещане след секс. Не беше идеалният момент за спорове с приятелката ми психолог за това дали съм достатъчно квалифициран да се меся в брачните проблеми на бившата ми

приятелка. Така или иначе дори и за себе си не бях съвсем наясно защо искам да се намеся, затова прошепнах само едно: „Права си“. Дълбоко в себе си обаче знаех, че Черил греша. А и аз не бях точно полицаи от пътна полиция.

Кайли и Спенс живеят в Долен Манхатън в една осеметажна бивша фабрика, превърната в осем невероятни апартамента с прекрасна гледка към река Хъдсън. Нямахше портиер, а само двойни врати от дебело стъкло и система за видеонаблюдение. Позвъних на звънеца.

— Зак? — чу се прегракналият глас на Спенс по интеркома. — Кайли не е тук.

— Знам. Исках да говоря с теб. Имаш ли нещо против да се кача?

— Късно е, човече. За какво искаш да говорим?

„За лошите страни на наркотичните зависимости, но се надявах да изпием по бира и да си поговорим като мъже, преди да стигнем до тази част“ — помислих си аз.

Човекът видимо не искаше да натисне бутона, с който да ме пусне вътре. Трябваше да опитам да направя нещо от фойето.

Поех дълбоко дъх.

— Виж, Спенс — започнах аз, — Кайли ми разказа какво става. Знам, че имаш проблеми с болкоуспокояващите...

— О, господи! — изръмжа той. — Значи жена ми те е накарала да спреш да гониш серийни убийци и да започнеш работа към отдел „Наркотици“?

— Тя дори не знае, че съм тук. Това е лично, само между мен и теб.

— Лично ли? Човече, ти си приятел на Кайли, а не мой!

— Прав си, Спенс, аз не съм ти приятел. Аз съм просто един случаен познат, който рискува собствения си скапан живот, за да спаси твоя — заявих аз, като гледах право в камерата на интеркома. Бяха нужни пет секунди, но сигналът за отваряне на входната врата в крайна сметка прозвуча и аз побързах да вляза, преди да си е променил решението.

Качих се с асансьора на седмия етаж и Спенс ми отвори вратата на апартамента. Очаквах да изглежда зле и видът му не ме разочарова.

Допреди срещата си с Хамелеона Спенс Харингтън тренираше в домашния си фитнес салон по два часа всеки ден. Този Спенс, който сега стоеше на прага пред мен, имаше блуждаещ поглед и подпухнало лице. Бях достатъчно наясно с проблемите му с наркотиците, за да знам, че това не беше от липсата на тренировки.

— Виж ти, виж ти — каза той. — И това ако не е самата Майка Тереза! Ако си тук, за да ми прочетеш някоя от онези нравоучителни лекции в стил Нанси Рейгън, недей да си губиш времето. Слушам ги непрекъснато, откакто започнах да пуша трева в гимназията.

— Ей, не съм тук да ти чета лекции. Искам само да поговорим.

— Няма за какво да говорим, пич, така че нека ти го кажа кратко и ясно — болкоуспокояващите, които пия, не са като привикването към кокаина. Към тях не се получава зависимост. Предписани са ми от лекар.

— Разбрах от Кайли, че вземаш много по-голяма доза от предписаното от лекаря.

Още щом го казах, ми се прииска да можех да си взема думите обратно. Той беше успял да ме натика в тема, в която не исках да навлизам, а и изглеждах като пратеник на Кайли в борбата против наркотиците. Очите му пламнаха от презрение.

Погледнах надолу към босите му крака, които целите бяха в десетки нюанси на червеното и мораво-виолетовото.

— Дължа ти извинение, Спенс — казах аз в опит да намаля ефекта от казаното току-що. — Ако двамата с Кайли бяхме заловили по-скоро копелето, което ти причини това...

— Виж, Нанси, сигурен съм, че ми желаеш само доброто — заяви той, като продължаваше да препречва вратата. — Обаче искам да си вървиш. Вече си имам екип от помагачи. Имам си програма, спонсор, ходя на сбирки и всичко това ми е писнало. Точно в момента аз и Кайли имаме нужда от малко пространство помежду ни, докато успея да овладеем болката — каза той и се опита да затвори вратата, затова се наложи да се облегна на нея.

— Каква болка, Спенс? Болката в краката? И двамата с теб знаем, че тя отдавна е изчезнала. Единствената болка, която те тормози в момента, е тази да знаеш, че си зависим, но ако гълташ достатъчно хапченца, може да накараш и нея да изчезне. А ако не изчезне, винаги

можеш да излезеш из града в три през нощта и да си потърсиш дилър на кокаин.

— Майната ти, Зак! — каза той и притисна вратата по-силно.

— Гледай да си носиш повече пари, Спенс — извиках аз, докато удържах вратата отворена, — защото ще ти трябва много дрога, когато тя си тръгне. А повярвай ми, тя ще го направи. Мислиш, че те е заболяло последния път, когато те е зарязала? Този път ще бъде още по-зле.

Той отслаби натиска си върху вратата и показа лицето си в отвора.

— По-зле за кого, Зак? Последния път аз се изчистих и двамата с Кайли се оженихме. Ако си спомням правилно, ти беше този, когото тя заряза.

При тези думи всичките ми добри намерения, мотивирали намесата ми, отидоха по дяволите. Изблъсках рязко вратата с рамо и го повалих с един удар. Спенс се олюля на болните си крака и се сгромоляса на пода. Заставах над него.

— Тогава тя беше двадесет и две годишно момиче, което искаше да стане ченге! — изкрещях аз. — Последното нещо, което ѝ трябваше, беше гадже, което по цял ден си пудри носа. Да, тя те прие обратно, но не разчитай да вземе същото решение втори път. Сега работата ѝ е дори още по-важна за нея и тя няма да позволи на надрусан с хапчета съпруг да ѝ я скапе.

Той ме изгледа поразен. Отвори уста в опит да каже нещо, но нищо не излезе. Аз продължих:

— Спенс, нямам намерение да ти чета лекция в стил Нанси Рейгън, но само си помисли за това кое те кара да се чувстваш по-добре: перкосетът или съпругата ти? Защото дяволски съм сигурен, че не можеш да имаш и двете.

Отстъпих от вратата и той се изправи на колене, след което я затръшна пред носа ми.

Останах в коридора кипящ от гняв както заради него, така и за това, че бях достатъчно глупав да си мисля, че съм вълшебникът, който може да върне здравето на Спенс и да укрепи разклатения му брак. Явно бях гледал прекалено много сапунени сериали като дете и те бяха прецакали напълно начина ми на мислене.

64.

Беше вече 11:30, когато най-накрая стигнах до апартамента на Мерил.

— Изглеждаш така, сякаш ще ти дойде добре едно питие и прегръдка. Не е задължително да са в тази поредност — посрещна ме тя, обви шията ми с ръце и притисна устни към моите.

Прегърнах я, притиснах я към себе си и тялото ми веднага премина в режим на чувствено претоварване. Всичките ми пет сетива бяха максимално ангажирани. Затворих очи, изключих слуха си и оставих осезанието, вкуса и обонянието да си свършат работата.

Устните ѝ имаха вкус на вино, косите ѝ миришеха на жасмин, а усещането на тялото ѝ, притиснато към моето, ми помогна напълно да забравя за изтеклите единадесет и половина часа от един изключително неприятен ден.

Стояхме така поне минута, без да издадем нито звук.

— Пропусна фантастичен филм — прошепна тя съвсем тихо в ухото ми накрая.

— Беше ли толкова хубав на осмия път, колкото и при предишните седем?

— Зак, отвън може да приличам на зрял учен, но вътрешно съм си все още малкото момиче, което вярва в приказките. И този път беше също толкова чудесен, колкото ще бъде и всеки следващ път, когато го гледам. Ти си мъж. Няма да го разбереш.

Тя отстъпи крачка назад от мен. Беше облечена в плътно прилепнал черен клин за йога и розова тениска с V-образно деколте, която обгръщаше извивките ѝ.

— Май ми каза, че си облечена с анцуг — отбелязах аз.

— Бях, но ме осени вдъхновение, докато гледах как Джулия Робъртс се превръща от уличница в дама.

— И двете еволюирате.

Тя ме отведе до дивана и ми наля малко вино.

— И тъй, как мина денят ти? — попита тя.

— Не беше от най-добрите. Започна с отвлечане и завърши с това, че проснах наркозависимия съпруг на партньорката ми на пода. Как мина твоят ден?

Тя зяпна отначало шокирана, но после изражението ѝ се промени в нещо подобно на озадачена усмивка. Или беше неодобрително намръщване? Каквото и да беше, не бях виждал този израз преди, със сигурност не и на нейното лице.

— Я повтори пак частта с онова за наркозависимия съпруг — каза тя.

Вече бях решил, че какъвто и да е резултатът от разговора ми със Спенс, няма да го крия от Черил.

— Въпреки добронамерените съвети на моя доктор все пак реших тази вечер да се видя със Спенс. Мисля, че би нарекла това „интервенция“.

— Не — отвърна тя. — Склонна съм да го нарека зле обмислено и користо лошо решение, но ми позволи да кажа мнението си, след като чуя всичко.

— Добре, докторе — казах аз и отпих голяма глътка от виното си. — Искаш ли да полегна на дивана, докато ти отидеш да вземеш бележник и химикалка?

Шегата ми обаче прозвуча плоско. Този път със сигурност можех да кажа, че на лицето ѝ се изписа неодобрително намръщване.

— Просто ми разкажи, моля — отвърна тя.

Запознах я с историята, като започнах от частта с добрите намерения, преминах през първоначалната съпротива на Спенс и наблегнах на упорството му да отрича, че има проблем. Тя не каза нито дума, докато не стигнах до драматичния ултиматум: „Перкосетът или съпругата ти?“.

— Брилянтна техника, доктор Джордан — въздъхна тя. — Къде сте се дипломирали? В академията за терапия на зависимости на Мръсния Хари ли?

— Искаш ли да чуеш и останалото от историята, или просто ще си седиш и ще критикуваш методите ми? — казах аз.

— Той е затръшнал вратата в лицето ти. Мислех, че това е краят. Има ли още? — попита тя.

— Да. Стоях пред апартамента му и се чувствах много гадно. Осъзнах, че трябваше да те послушам, но не го направих. Случаят

беше приключен. Върнах се в асансьора и още преди да бях натиснал копчето, той отвори вратата и ми каза да вляза, затова се върнах.

Изречението на Черил се промени.

— И какво стана после?

— Нищо. Той просто стоеше и ме зяпаше. Не бях сигурен дали ще ме удари, или ще се обади на Кайли да ѝ каже какъв задник съм. И тогава той се обърна и тръгна към спалнята си. На половината път се спря и ми кимна да го последвам. Направих го.

— В спалнята му ли?

— През спалнята към банята. Отиде до шкафчето с лекарствата, извади шишенце хапчета, отвори го и изтръска едно в ръката си. След това извади още едно и още едно. Взря се в тях и за момент наистина си помислих, че ще ги пъкне в устата си, но той не го направи. Просто ги държеше в ръка, а след това бавно ги пусна в тоалетната едно по едно. После обърна и шишенцето и изсипа всички таблетки в тоалетната.

— О, Зак! — каза Черил и докосна с ръка брадичката си. — Това е невероятно. И какво стана после?

— Двамата просто стояхме и никой не каза нищо. Не знам колко време стояхме така, но беше доста. Не исках да го гледам, затова продължих да зяпам хапчетата, потънали на дъното на тоалетната чиния. Накрая вдигнах поглед към него и го попитах:

— Мислиш ли да пуснеш водата?

А той ме погледна с онези големи и тъжни кафяви очи и каза:

— Дай ми минутка, човече, става ли? Това не е толкова лесно, колкото изглежда.

След това ме сграбчи в мечешката си прегръдка, потупахме се по гърба, той пусна водата от казанчето и двамата се върнахме в спалнята, за да се обадим в център за лечение. Това беше първата ми интервенция, а вече си заслужих хилядарката. Мисля, че след като приключи работа като ченге, може да си окача една табелка и да си отвори частна практика.

— И какво ще пише на табелката? „Най-лошият терапевт на света“?

— Можете да критикувате колкото си искате, доктор Робинсън, но не можете да спорите с явните резултати.

— Прав си. Може би на табелката ти трябва да пише просто „Терапевтът, извадил най-голям късмет“.

— Може и да не съм получил класическо обучение, но трябва да се съгласиш, че имам някои безспорни качества — заявих аз.

— Бегло си спомням, че имаш такива, но ще ти се наложи да ми опресниш паметта — отвърна тя, взе ръката ми и ме издърпа от дивана.

— Знаеш ли? Мисля, че си права — казах аз, когато ме поведе към спалнята. — Тази вечер наистина съм „терапевтът, извадил най-голям късмет“.

65.

Към 7:00 вече бях в офиса. Кайли се появи десет минути по-късно с вид на зомби.

— Ако не знаех, бих предположил, че си прекарала нощта в някой приют за бездомници — подкачих я аз.

— Ще ми се да бях. Прекарах нощта в апартамент за осем хиляди на месец, но не можах да заспя. Бях адски разтревожена за Спенс.

Исках да ѝ кажа, че самият аз също бях адски разтревожен за Спенс, но никога не е добра идея да кажеш на жена с мания за контрол, че си се опитал да контролираш живота ѝ.

— В крайна сметка се унесох към два — каза тя, — но се събудих в четири и през останалата част от нощта си мислех колко много ми се иска самата аз да участвам в наблюдението на Донован и Бойл.

— Това не е добра идея, като се има предвид в какво състояние си — отвърнах. — Вчера почти успя да ни убиеш, докато шофираше батмобила към Куинс, а тогава се беше наспала добре през нощта.

Имахме да разпитваме още трима души, които са знаели, че Рейчъл ще бъде в Ню Джърси. Тази, която се възстановяваше след операция на апендицит, се намираще само на няколко пресечки оттук, в болница „Ленъкс Хил“. Отне ни по-малко от половин час, за да наминем и да я свалим от подозрение.

Оставаха още двама — Мик Уилсън, упоритият като магаре асистент на областния прокурор, и младата юристка, назначена да работи с него. Според офиса на Уилсън двамата пътуваха към затвора „Грейт Медоу“ в Комсток, за да разпитат някакъв задържан, а затворът се намираще в окръг Вашингтон, на четири часа път с кола от града.

Познавах Мик добре. Той беше нещо като рок звезда в областната прокуратура и пръв кандидат за шефското място, когато настоящият областен прокурор се пенсионираше.

Той не върна обаждане на съобщенията ми в гласовата му поща, затова му написах съобщение, в което обясних колко е важно да говоря

с него и помощничката му.

Той веднага върна съобщение:

Не трябваше да казвам на никого къде ще бъде О'Кийф?

Май че трябваше да го публикувам и във „Фейсбук“.
В момента ме няма и няма да ме има до късно довечера.

Можете да ме арестувате едва тогава.

— Колко мило — отбеляза Кайли.

— Това е начинът на Мик да ми покаже, че съм абсолютен задник, щом въобще съм си помислил да го разпитвам.

— Ами юристката, която е с него? Тя е последната от списъка.

— Надявам се Мик да я пусне да говори с нас, но той явно смята, че хората, които лично е подбрал за свои асистенти, са точно толкова извън подозрение, колкото е и самият той. Можем да опитаме да се свържем с нея довечера, но мисля, че и от това нищо няма да излезе.

— Значи Мат ще се окаже прав — каза Кайли. — Снощи той каза, че който и да е отвлякъл Рейчъл, може и да не е свързан с офиса на областния прокурор. Каза още, че било по-лесно за някой професионалист да проникне в компютъра на пробационната служба.

— И как така пропусна да ми споменеш за това снощи?

— Не знам. Ти си толкова предубеден към Мат, че реших да не...

— Джордан! Макдоналд! — Беше Кейтс, която използваше своя обичаен начин за вътрешна офис комуникация — крещене в коридора.

Когато отидохме в нейния кабинет, тя ни направи знак да затворим вратата и да седнем.

— Може би имаме пробив — започна тя, — но ситуацията е деликатна. Имам една приятелка, казва се Алма Хуукс. Познаваме се още от деца. Тя забременя на петнадесет, роди детето и след това се потруди здравата, за да върне живота си в релсите. Сега има магистърска степен по библиотечно дело от университета Прат и е асистент-библиотекар в клона на Нюйоркската градска библиотека на Сто двадесет и пета улица. Алма е на двадесет и девет, самотна майка е, а синът ѝ Шон е на тринадесет. Тя ми се обади току-що, за да ми каже, че момчето ѝ е било свидетел на отвличането на Тинсдейл.

— Това се е случило преди повече от месец — отбелязах аз. — Как така изведнъж е решил да говори с нас сега?

— Момчето е извадило късмет, че въобще може да говори. Преди две нощи е било простреляно с три куршума. Това е и деликатната част — поясни Кейтс. — Алма го е убедила да ни разкаже какво знае за отвличането, но това ще е всичко. Няма да питаме за стрелбата или за това каква е била евентуалната връзка на малкия Шон с Тинсдейл.

— Тин Мен е бил известен с това, че е набирал дилъри в невръстна възраст — каза Кайли. — Мислиш ли, че Шон е работил за него?

Кейтс прокара два пръста по устните си, сякаш затваряше невидим цип.

— Не питайте, няма да ви се каже — отвърна тя. — Обещах на Алма, че ще търсим информация само за случилото се с Тинсдейл. Такива са правилата. Разбрахте ли?

— Напълно — отвърна Кайли.

— Добре. Състоянието на Шон току-що е било стабилизирано. Настанен е в болницата в „Харлем“. Отидете дотам, преди да си е променил решението.

66.

Джо Салви седеше на кухненската маса, четеше „Дейли Нюз“ и пиеше втората си чаша кафе. Пред него бяха наредени три мобилни телефона.

— На какво се хилиш? — попита го Тереза от другия край на стаята.

Джо не беше разбрал, че се усмихва, но винаги беше така, когато бе прекарал известно време със своята *gootah*^[1]. Бърнис винаги го правеше щастлив и миналата нощ не беше изключение. Мама се беше оказала права — забраненият плод винаги беше най-сладък.

След като се любиха миналата нощ, Бърнис се беше сгушила до него и беше прошепнала в ухото му: „Джо... сексът беше...“, след което бе оставила думата да увисне неизказана. Той изчака да я чуе, но тя така и не довърши изречението. Дразнеше го, а той се хвана.

— Какъв беше сексът? — беше попитал той.

— Беше фантастичен, като се има предвид възрастта ни — бе отвърнала тя и закачливо бе гризнала ухото му.

Той беше избухнал в толкова силен смях, че целият му корем се тресеше, а в очите му избиха сълзи. Само Бърнис можеше да измисли нещо подобно и да го каже на глас. Той тъкмо си спомняше момента, когато Тереза го беше хванала да се усмихва.

Единият от мобилните телефони завибрира и пресече любопитството ѝ.

— Вдигни го — каза тя, сякаш той нямаше да се сети, ако тя не беше там, за да му заповяда.

— Добро утро — поздрави той, след като вдигна. Гласът от другата страна каза само едно нещо — един номер. Салви го повтори. — Сигурен си — повтори ясно той.

Този, който се обаждаше, знаеше, че това е въпрос. Последва кратка пауза, след която Джо каза само:

— *Grazie. Ciao*^[2].

След това подхвърли телефонния апарат на сина си, който стоеше край мивката. Джоджо потопа телефона в студена вода, след

което го пусна в мелачката за боклук под кухненския плот.

— Намери ли го? — попита Тереза.

— И двамата — отвърна Салви. — Работят заедно в едно и също управление.

— Значи искаш ние двамата с Томи Бой да се заемем с тях? — попита Джоджо.

При споменаването на името му Томи Бой изпъна рамене и повдигна леко ръкавите на коженото си яке с марка *Forzieri*. В кръщелното си свидетелство бе вписан като Томазо Бенито Монтанари, също като баща си, затова още от бебе го наричаха Томи Бой. Двадесет и шест години по-късно той беше висок метър и деветдесет и тежеше сто и двадесет килограма, но все още го наричаха Томи Бой. Погледът му се закова върху папа Джо в очакване на отговор на въпроса на Джоджо.

— Не — отговори Салви. — Не сме готови да се заемем с каквото и да било. Засега само ще ги проследите, ще ми докладвате какво правят и къде ходят.

— Ами ако се разделят? — попита Джоджо. — Не трябва ли за всеки случай да вземем две коли?

— Две коли ли? — попита Джо. — Добра идея! И след като вече ти е хрумнала, защо не вземете и няколко коня, духов оркестър и някой от онези балони! Ти какво си мислиш? Казах да ги проследите, а не да отивате на парад! Ако се разделят, ще останете с този Гидън. Проследявайте го и докладвайте на мен, но няма да правите нищо.

— Ами ако ни се отвори възможност? Аз мога...

— Да съм споменал нещо за възможност? Не. Казах, че няма да правите нищо. *Non fare niente. Niente*. Ясно ли е?

Джоджо погледна Тереза и сви рамене.

Салви улови размяната на погледи между двамата.

— Не ме интересува какво е поискала майка ти — каза той. — Дали иска главата му на сребърен поднос, или топките му в буркан — не ми пука. Искам ги двамата с приятеля му и след това ще реша какво да правим по-нататък. Ясен ли съм?

— Да, татко, напълно.

Джо се обърна към Томи Бой.

— Тези двамата, които ще проследявате, са ченгета. Имат очи дори и на гърба. Действайте умно.

— Може би е добре да вземем колата на госпожа Салви, буика — каза Томи. — Бежов е и няма да изпъква толкова като ескалейда.

Джо почука темето си с два пръста.

— Пак мислите. Действайте!

Двамата млади мъже отидоха в гаража и Томи Бой измести седалката на буика възможно най-назад, за да може да се вмъкне вътре.

Джоджо се качи на мястото за пътника.

— Може би трябва да вземем колата на госпожа Салви — имитира приятеля си той.

— Нещо лошо ли казах? — попита Томи Бой.

— Баща ми се вбесява за всяко нещо, което кажа, а ти се опитваш да действаш като някакъв съветник. Ти си просто войник, Томи Бой. Нищо повече.

— Стига, човече! — отвърна Томи Бой, докато завиваше наляво по булевард „Крос Бей“. — Аз съм почти на тридесет години и съм част от семейството. Прекалено умен съм, за да бъда войник цял живот.

— Слушай какво, задник такъв — завъртя се на мястото си Джоджо. — Ти си на двацет и шест, което не се брои за „почти тридесет“. Женен си за дъщерята на братовчедка на майка ми, така че не си и кръвно свързан със семейството. А ако беше толкова умен, за колкото се мислиш, нямаше да се опитваш да ме излагаш така пред моя старец.

Томи Бой се разсмя.

— Кое е толкова смешно?

— Ти. Всеки път с теб е едно и също, Джоджо. Твоят старец се отнася към теб като с отрепка, а ти си го изкарваш на мен. Това се нарича пренасяне на чувства.

— А знаеш ли как се нарича това? — попита Джоджо и му показа средния си пръст. — Викат му „млъкни и карай към проклетото полицейско управление“.

— Дадено, Джоджо. Може като стигнем там, да вляза и да поискам разрешително за провеждане на парад.

---

[1] Любовница (ит.-амер. жаргон). — Б.пр. ↑

[2] Благодаря. Довиждане (ит.). — Б.пр. ↑

Ако те прострелят в Ню Йорк Сити, едно от най-добрите места, където можеш да отидеш, е болницата в „Харлем“. Нейната травматология удобно се беше оказала само на шест пресечки разстояние от мястото, където бе прострелян Шон Хуукс. Освен това сградата ѝ е с най-внушителната модерна архитектура в града — фасадата ѝ с шестетажна височина е изцяло от стъкло, а дължината ѝ е от пресечка до пресечка, като цялата е покрита с цветни репродукции, рисувани от художници афроамериканци по проект, възложен от Администрацията за развитие още от времето на Депресията. Сградата е символ на колективна гордост, но отвътре, както добре знаех, ни очакваха суровите резултати на действителността.

Алма Хуукс беше дребна жена, висока не повече от метър и шейсет. Беше с хубаво телосложение, но ако се съди по изпитото ѝ лице, зачервените очи и сключените пръсти на ръцете, жената беше емоционално изцедена.

Тя се изправи при влизането ни.

— Благодаря ви, че дойдохте. Делия обясни ли ви?

— Да, обясни ни. Благодаря, че ни се обадохте — отговорих аз.
— Как е синът ви?

— Още го боли, но сестрата му би доза „Торадол“ преди час. Той е силно момче. Докторите казват, че ще се оправи, но ще отнеме време.

— А вие как сте? — попита Кайли.

— Аз ли? Аз съм в шок. Не съм спала, откакто ми се обадиха във вторник вечерта, но съм благодарна, че е жив.

— Обадили сте се в полицията, защото смятате, че Шон може да е станал свидетел на престъпление, нали? — попитах аз.

— За онзи Тин Мен — отвърна тя, — Антоан Тинсдейл. Той беше наркопласъор. Развращаваше момчетата от квартала с нещо ужасно. Ние се стараем да ги възпитаваме в добри ценности, да ги научим да вършат правилните неща, а той се появява облечен като рок звезда, кара мерцедес и им обещава да им свали звезди. Те се хващат, все пак са просто деца.

Тя не спомена дали и Шон беше едно от момчетата, подведени от Тинсдейл. Жената просто ни разказа това, което вече знаехме — младите разпространители на наркотиците бяха по-скоро жертви, отколкото престъпници. Зарадвах се, че Кейтс се е разбрала с нея, не ми се щеше да съм полицаят, който ще се рови в миналото на сина ѝ и евентуално може да навреди на бъдещето му.

— Не мога да кажа, че съжалявам, че Тинсдейл никога повече няма да се появи по улиците — заяви Алма, казвайки го по-скоро на сина си, отколкото на нас. — Но това, че е бил отвлечен и убит, няма да въздаде справедливост. Не това е примерът, който трябва да видят децата ни.

— Може ли да зададем няколко въпроса на сина ви? — попитах аз.

Шон, който лежеше завит на леглото, изглеждаше висок над метър и осемдесет и около седемдесет килограма, но ясно си личеше, че все още слуша дребната жена до него.

— Давайте — съгласи се тя, без да отмества поглед от Шон. — Той е съгласен да помогне на разследването.

— Шон, моето име е детектив Джордан, а това е партньорката ми детектив Макдоналд. Каквото и да ни кажеш, ще си остане между нас. Ще се опитаме да бъдем кратки. Кога за последно видя Антоан Тинсдейл?

Шон замръзна. Да признаеш пред майка си, беше едно, но да говориш с ченгетата, в общността се възприема по съвсем друг начин.

Алма седна на леглото до него и го погали по челото.

— Давай, миличък — окуражи го тя, — те са свестни. Приятели са на мис Делия. Кажи им кога за последно видя Антоан Тинсдейл.

— В нощта, когато го отвякоха.

— Благодаря ти — каза майка му и прехвърли топката обратно в нашето поле само с едно кимване към нас.

— Кой го отвлече? — попитах аз.

— Две ченгета. Прибраха го на пресечката на Сто тридесет и шеста улица и Амстердам Авеню.

— Откъде знаеш, че са били ченгета? — попитах.

— Сложиха му белезници. Първо от колата слезе само един мъж и си поговори с него, а след това Тин Мен каза: „Ей, чакайте малко...“,

все едно не искаше да тръгва с тях. Тогава обаче дойде и шофьорът, сложи му бележници и дамата го накараха да се качи отзад в колата им.

— Полицейска кола ли беше? — попитах аз.

— Нямахте знаци. Беше черен джип.

— Каква марка и модел?

— Не знам. Беше тъмно и познах, че е джип по формата, но това е всичко.

— Видях ли как изглеждаха онези двама мъже?

— Бяха бели.

— Можеш ли да ги опишеш?

— Просто двама най-обикновени мъже с костюми. Бяха високи, но не много, не чак колкото баскетболисти от NBA. Само това видях, не бях достатъчно близо, за да видя повече.

— Мислиш ли, че ако ти покажем малко снимки, ще можем да опресним паметта ти? — попитах го аз.

— Не си спомням нищо — отвърна Шон. — Вече ви казах, не видях лицата им.

— С теб имаше ли някой друг, който може да е видял повече? — попита Кайли.

Момчето замълча и погледна към майка си, която също, изглежда, беше изчерпала решимостта си да изпълнява гражданския си дълг.

— Детективи — каза Алма, — синът ми бе откровен с вас. Каза ви, че в нощта, когато господин Тинсдейл е изчезнал, е видял двама полицаи да го арестуват. Това със сигурност не е изглеждало като престъпление за Шон, затова и не е докладвал за него досега. Това е всичко, което знае. Ако някой друг е видял нещо, то този човек може доброволно да се свърже с вас така, както го направи синът ми. Имате ли някакви други въпроси?

— Не, госпожо Хуукс. И двамата бяхте крайно полезни за нас. Ако се сетите за още нещо, моля, обадете ми се — казах аз и бръкнах в джоба си за визитна картичка. Ръката ми напипа хартиен плик. Точно преди да изляза от офиса, бях решил да разпечатам няколко снимки от полицейските албуми. Четири от тях бяха на случайни бели престъпници на средна възраст, които бях събрал от случаите, по които работех. Другите две бяха тези, които младият Шон Хуукс се надявах да посочи. Извадих визитката си и я подадох на госпожа Хуукс.

— Това не е необходимо — каза тя и ми я върна. — Ако се сетя за още нещо, ще се обадя на вашия началник.

Нашият началник? Нямахме как да не се възхитя на Алма Хуукс. Жената яростно защитаваше сина си и веднага щом той ни беше съобщил това, което можеше, тя ни освободи с краткото напомняне, че двамата с Кайли отговоряхме пред приятелката ѝ мис Делия.

Пъхнах визитната картичка обратно в джоба си, до плика със снимките на двамата най-вероятни заподозрени — Донован и Бойл.

68.

— Къде, по дяволите, паркират хората в Манхатън? — каза Джоджо, докато Томи Бой за трети път минаваше с буика покрай полицейското управление. — На проклетата улица никога няма никакви места.

— Номерът е първо да обходиш наоколо — каза Томи Бой, — а когато си намериш място, караш някой да легне там, а ти тичаш да си купиш кола.

Джоджо не се разсмя.

— Мислиш ли, че тази работа е майтап. Ти Би?

— Нищо не мисля, Джоджо. Дори не знам каква точно е *тази* работа, освен че трябва да проследим две ченгета. Искаш ли да ме осведомиш? Да не би да са сгафили?

— Сгафили са колкото си искаш. Убили са брат ми.

— Мамка му! Ченгета ли са убили Енцо?

— Тогава още не са били ченгета. Били са просто хлапета в гимназията.

— Значи ще ги намерим, ще ги проследим, а после какво? — попита Томи Бой.

— Нищо. Нали чу моя старец? Само ги проследяваме, той ще реши какво да правим после.

— И какво, по дяволите, мислиш, че ще реши той? Ще ги затрие. Единственият въпрос е кой ще получи задачата да го свърши.

— Ти да не си доброволец?

— Може би — отвърна Томи Бой и вмъкна колата в едно свободно място до противопожарен кран. — След като Пачино затри Солоцо и онова скапано ченге в ресторанта, реши да избяга в Сицилия за няколко години. Нямам нищо против да бъда доброволец за това.

— Продължавай да си мечтаеш, Пачино! — отвърна Джоджо, извади айфона си и пхна белите слушалки в ушите си. — Сега гледай да си държиш очите отворени, а устата затворена. Имам нужда от малко Спрингстийн.

След третата песен от албума Джоджо измъкна рязко слушалките от ушите си и каза:

— Този отпред е Гидън! — Той посочи към двама мъже, които излязоха от полицейското управление и тръгнаха към няколко паркирани полицейски коли. Качиха се в черен джип и потеглиха.

— Стой! — предупреди спътника си Джоджо. — Ченгетата могат да забележат, че ги следят. Остави им малко пространство.

Томи Бой подкара буика на разстояние две коли.

— Хубаво. Да се надяваме само тези да не включат сирената и да ни погнат, защото с нас е свършено — отбеляза той.

Нямаше нито буркан, нито сирени — никаква драма.

Джинът зави по моста „Ед Кох“, пресече Ийст Ривър и сви надясно по булевард „Върнън“, след което спря пред „Сан Ремо“ — малка пицария на ъгъла на Четиридесет и девето авеню. Гидън влезе вътре и няколко минути по-късно излезе с кутия пица и се върна в колата.

— Чувал ли си някога за това място? — попита Томи Бой. — Трябва да е адски добро, щом караха чак дотук, за да си вземат пица в девет часа сутринта.

Последваха джипа до „Джаксън“, а след четвърт миля колата зави надясно по задънената улица „Крейн“.

Томи Бой изчака, докато двете ченгета стигнаха до края на улицата, спряха пред един гараж, нашарен с графити, вкараха колата вътре и затвориха вратата от гофрирана ламарина. Томи паркира зад един очукан микробус на двеста метра оттам.

Четиридесет минути по-късно вратата на гаража се отвори и джипът излезе.

— Какво чакаш, по дяволите? — каза Джоджо, когато ченгетата ги подминаха.

— Чакам ги да се изгубят от поглед — отвърна Томи Бой. — След това можем да влезем и да разберем какво правят вътре.

Джипът зави по „Джаксън“.

— Ще ги изпуснем — изкрещя Джоджо.

— Няма да ги изгубим завинаги. Нали знаем къде работят?

— Последвай ги!

— Джоджо, те не биха карали целия път до подобна дупка само за да си разделят една пица. Баща ти ще иска да знае какво, по

дяволите, става там вътре.

— Баща ми ни нареди да ги проследим. Нали го чу? Нищо друго — *niente*. Сега или тръгвай, или слизай, аз ще карам!

Томи Бой запали двигателя и тръгна към края на тясната улица.

— Добре, но мисля, че допускаш голяма грешка.

— Виж какво, задник такъв — каза Джоджо, — плаща ти се, за да караш, а не да мислиш. — След което наклони облегалката си назад и пъкна слушалките в ушите си. Слушаше Бруно Марс, когато мобилният му телефон завибрира.

— Да, мамо? — каза той и притисна телефона към лицето си. — Малко съм зает.

— Намерихте ли ги? — попита Тереза.

— Да. Отидоха с колата до някаква дупка в Лонг Айланд.

— Каква дупка? — заинтересува се Тереза.

— Не знам. Някакъв стар гараж. Беше в западната част на града, в края на една задънена улица близо до железопътните линии.

— Защо са ходили дотам? Какво има вътре?

— Откъде да знам?

— Откъде ли? Ами щом си тръгнат, влезте вътре и разберете с какво се занимават.

— Вече си тръгнаха. В момента с Ти Би ги проследяваме.

— Луди ли сте? — изкрещя Тереза в отговор. — Недейте да ги следите!

— *Недейте да ги следите ли?* Какво говориш? Нали татко каза да не правя *нищо друго*, освен да ги проследя, да разбера какво правят и да му докладвам?

— *Managgia!*^[1] Открили сте място, където тези двамата се занимават с някаква мръсна работа, и сте решили да *не го проверите*? Какво според теб значи „да разбереш какво правят“?

Джоджо стовари юмука си по таблото на колата.

— Мамо, не мога да проверявам мястото и едновременно да ги следя! — извика той. Още щом чу това, Томи Бой вдигна крак от педала на газта.

— Значи ще ги проследите утре. Днес имаме шанс да разберем какво крият в онова място. Може да са оръжия, може и да са наркотици от склада за доказателства. Каквото и да има там, знаем, че ще се върнат и тогава ще си уредим сметките заради Енцо. Да не би да си

мислеше, че можете просто да влезете в полицейското управление и да застреляте две ченгета?

— Остави ме да говоря с папа — каза Джоджо, разтърка очите си и си пое дълбоко дъх.

— Не. Спри да тичаш за всичко при баща си и започни да използваш главата си. Помисли си само — този гараж ни е като пратен от бога.

— Мамо, това е просто една миризлива дупка.

— Те зарязаха сина ми с лице заровено в калта! Една миризлива дупка е много повече, отколкото заслужават! Сега идете да я проверите, преди да са се върнали. Аз ще се разправам с папа — каза тя и затвори.

Джоджо не можа да повярва на ушите си — тя му беше затворила телефона.

— Направи обратен! — нареди той. — Връщаме се.

Томи Бой се опита да не се усмихва, докато плавно обръщаше буика обратно по Четиридесет и втора улица.

— Както кажеш, Джоджо. Ти си шефът.

---

[1] *Mannaggia* (итал.). — По дяволите! — Б.р. ↑

69.

Когато беше на дванадесет, родителите на Томи Бой седнаха да си поговорят с него и му довериха нещо, което бяха крили от него през последните две години — фактът, че имаше коефициент на интелигентност 147.

— Е, и? — попита той.

— Е, това значи, че си като Айнщайн — каза Томазо Монтанари-старши. — Много си умен. По-умен си от всички останали.

— Е, и? — попита отново той.

— Ами, това е чудесно — каза майка му без особен ентузиазъм.

— Но ще бъде проблем — добави баща му, — а така или иначе вече си имаш достатъчно. Колко си висок в момента? Метър и осемдесет?

— Метър и осемдесет и пет.

— А си само на дванадесет години — каза баща му. — Затова ще изпъкваш. Децата ще ти се подиграват все едно си някаква откачалка.

Очите на Томи Бой се насълзиха.

— Искаш да кажеш, че ще ми викат Голямото пиле?

— Те са задници — отвърна Монтанари. — Всичките са по метър и двадесет и тежат по петдесет килограма мокри! Завиждат ти. Искат да се чувстваш гадно, защото имаш тяло на мъж, а те не. Знаеш ли защо с майка ти не ти казахме за коефициента на интелигентност още когато разбрахме?

Томи Бой поклати глава.

— Защото искахме да се чувстваш нормален. За лош късмет обаче си по-едър от всички останали. Още по-лошото е, че си и по-умен от тях. Хората те намразват от дъното на душата си, когато разберат, че си по-добър от тях.

Сълзите преляха и се плъзнаха по бузите на момчето.

— И какво да направя? — попита той.

Монтанари погледна към жена си. Знаеше, че този въпрос беше неизбежен, а отговорът му бе прост: „Сритай задниците на тези малки копеленца и ще видиш как бързо ще започнат да те уважават“.

Това обаче не отговаряше на разбиранията на Анджеला, затова те вложиха всичките си родителски умения и измислиха друго разрешение.

— Виж, хлапе — каза баща му и сложи ръка на рамото му, — няма как да се преструваш на по-нисък, но можеш да се преструваш на тъп.

— Не на *тъп* — поправи го майка му, — а просто на не чак толкова умен. Ще се приспособиш към средата.

Оказа се, че това не е чак толкова лош съвет, особено когато Томи Бой започна да работи за Джоджо. Човекът беше много зле, но докато Томи Бой се правеше на щастливия тъпак, Джоджо се чувстваше по-висш от него.

Само един човек беше разбрал колко умен е Томи и това беше папа Джо. На него нищо не можеше да му убегне.

— Ти си глупав като лисица — беше му казал той една вечер, когато Томи Бой го караше към апартамента на Бърнис.

Томи замръзна зад волана.

— Не се притеснявай — продължи Салви, — в момента ми трябва само силата ти, но ми харесва да знам, че имаш здрава глава на раменете, когато дойде точният момент.

Когато дойде точният момент. Томи Бой цял живот беше чакал точно това. Ако успееше да елиминира двете копелета, убили Енцо, щеше да влезе под кожата на папа Джо завинаги. А и отплатата нямаше да бъде някаква си скапана двугодишна ваканция в Сицилия, както беше казал на Джоджо — щеше да бъде място в организацията. Истинско място. Тогава можеше да спре да се преструва.

— Имаш ли вече някакъв план? — обърна се Томи Бой към Джоджо, докато караше обратно по Крейн Стрийт.

— Чупим ключалката, влизаме, оглеждаме, снимаме с телефона, ако видим нещо, и се връщаме в Хауърд Бийч — отговори Джоджо.

— Добра идея — съгласи се Томи Бой. — Само дето може би е по-добре, вместо да разбиваме ключалката, да я почовъркаме малко, така че онези да не разберат, че сме били там.

— Разбира се, че ще я почовъркаме — отвърна Джоджо, — това имах предвид и аз. Просто не мислех, че се налага да го казвам на глас.

Паркираха колата и отидоха пеша до задната част на гаража. Ключалката беше аматьорска и Томи я отвори за секунди.

Помещението вътре беше дълго и тясно с широчина не повече от два метра.

Вътре имаше два различни стола и малка сгъваема маса, върху която беше оставено аудио оборудване. Нищо не си струваше да бъде откраднато. И тогава Томи Бой забеляза малките дупки в стената.

— Ето тук — прошепна той и посочи отворите пред себе си — каквото и да става там вътре, те го наблюдават оттук.

В преградата от гипсокартон бяха изрязани два тесни отвора на нивото на очите. Томи Бой трябваше да приклепне, за да може да погледне през единия от тях.

Джоджо дори не си направи труда да погледне, а изчака Томи Бой да му каже дали гледката си струваше усилието. Но едрият не каза нито дума — просто стоеше и зяпаше жената в белия защитен костюм, завързана с верига за една тръба. Кутията пица „Сан Ремо“ беше на пода, а по-голямата част от нея не беше изядена. Пред жената имаше видеокамера. Томи Бой веднага събра две и две и щом го направи, се почувства така, сякаш бе влязъл в гробницата на Тутанкамон.

— Какво, по дяволите, е толкова интересно? — попита Джоджо и притисна чело към втория отвор.

— Мамка му! Какво, по дя... — възкликна той.

— Шшт. Недей, тя ще те чуе.

— И тези момчета са ченгета? Явно се занимават с някои доста откачени неща — отбеляза Джоджо с нервен шепот. — Какво смяташ, че трябва да направим?

Томи Бой извади мобилния телефон от джоба си.

— На кого ще се обаждаш? — попита го Джоджо.

— На никого — прошепна Томи. — Ще направя снимки.

Той притисна телефона към единия от отворите и започна да прави снимка след снимка. След като събра около дузина, върна телефона в джоба си и каза:

— Давай да се омитаме оттук.

— Да не си полудял? — каза Джоджо. — Дали и двамата виждаме едно и също? Домъкнали са някаква жена тук и са я вързали за тръба. Не трябва ли да влезем вътре? Не трябва ли да я освободим? Трябва поне да разберем коя е!

Томи Бой отстъпи крачка назад от стената.

— По дяволите, аз знам коя е. Повярвай ми, това е нещо много по-голямо от работа за нас двамата. Трябва да говорим с баща ти.

Джоджо бръкна да извади мобилния си телефон.

— Не сега — спря го Томи. — И определено не отгук. Нали ме питаше какво да правим? Казах ти — давай да се махаме! Бързо!

— Откъде, мамка му, я познаваш? — попита Джоджо. — Коя е тя?

— Ще ти кажа в колата. Довери ми се, да вървим! — повтори той, извади кърпичка и тръгна да излиза, забърсвайки пътьом всичко, което двамата бяха докосвали.

Бяха почти до вратата, когато Томи Бой забеляза нещото с крайчеца на окото си. Беше почти скрито сред купчината звукозаписващи устройства на масата.

— Я чакай малко — каза той.

— Сега пък какво? — попита Джоджо.

— Не съм сигурен. Дай ми две секунди — отвърна Томи и отиде до масата, където лежеше малка дървена кутия. Той я взе и я отвори.

— Какво, по дяволите, е това? — попита Джоджо, който надзърна иззад рамото на Томи Бой.

— Не знам, но ще разбере — отвърна той и извади крушата за мъчения от кутията, като я придържаше с кърпичката. Остави я на масата и ѝ направи няколко снимки. След това я прибра обратно в кутията.

— Сега давай да вървим! — обърна се той към Джоджо.

Томи заключи отново вратата, забърса катинара, дръжката и топката отвън и отвътре и няколко минути по-късно двамата вече пътуваха по магистралата на Лонг Айланд в посока обратно към Хауърд Бийч.

— Разбрах — каза Джоджо. — Белият костюм! Едно от тези ченгета е убиецът Хазмат.

— Двамата са Хазмат.

— Нали и аз това казвам! Но кое е момичето?

Томи Бой му каза.

— Сигурен ли си, че е тя?

— Показваха лицето ѝ по телевизията всяка вечер.

— Не и по борсовия канал.

— Имаше я в „Дейли Нюз“. Не си ли я виждал във вестника?

— Може и да съм. Не мога да помня всичко. А пишеше ли за онова странно нещо с винта в дървената кутия?

— Не.

— Ще се обадя на татко — каза Джоджо и извади телефона си.

— Гледай да звънеш на някой от телефоните му за еднократна употреба. Федералните подслушват всички други — каза Томи Бой.

Джоджо спря да набира, сякаш току-що се беше сетил, че баща му е мафиотски бос и от години е следен от ФБР.

— Добра идея. Не искаме *федералните* да ни чуят по този — отбеляза Джоджо. — Знаеш ли какво, вол такъв, понякога не си чак толкова тъп, колкото изглеждаш.

— Мерси, шефе. Не съм гений, но и аз имам моменти на просветление.

70.

От всички елитни части в полицията най-трудно е да се добереш до отдел „Специални клиенти“. Ние сме само седемдесет и пет души, разпръснати из управленията в града, а има поне още хиляда, които се надяват да се присъединят към нас. Аз обаче никога не съм срещал други ченгета, по-нахъсани и по-квалифицирани от Кейси и Бел — двамата детективи от „Противодействие на престъпността“, които ми бяха спасили задника край въртележката в понеделник сутринта.

Те имаха опит в работа под прикритие, бяха бързи пеша и както Кайли посочи, „имаха мерак да счупят няколко яйца, за да стане омлет“.

Когато ги помолихме тайно да проследят Донован и Бойл, двамата веднага се съгласиха. Когато им казахме защо се налага това, Бел зададе само един въпрос:

— Вътрешна сигурност знае ли, че ангажирате полицаи да следят други полицаи?

— Не — отговорих аз. — И ако Вътрешна сигурност разбере, ще започнат разследване срещу всички нас.

— Не се притеснявайте — отвърна той. — Няма да разберат.

Обади ми се в шест вечерта, за да ми каже, че нямат търпение да ни съобщят какво са научили още първия ден. Предложих да се видим извън управлението, в „Ускудар“ — малък турски ресторант на Второ авеню. От логистична и стратегическа гледна точка той беше идеалният избор. Бе сравнително близо до офиса, за да отидем пеш, но от друга страна, беше малко вероятно някой, който ни познава, да се появи там. А и фактът, че много харесвах тяхната мусака, може би също натежа леко при решението ми.

Двамата ни чакаха на маса в ъгъла и от ухилените им физиономии не можех да преценя кой е по-въодушевен — те или ние.

Поръчахме си напитки и няколко предястия, преди да се захванем за работа.

— Е, значи, ако ви помогнем да разрешите този случай, дали ние двамата имаме сериозни шансове да започнем работа в „Специални

клиенти“? — насочи се Бел право към целта.

— Нищо не мога да обещаая — отговорих аз, — но мога да ви кажа едно: ако не разрешим този случай, *ние* двамата е много вероятно повече да *не* работим в отдела.

— Затова, моля ви, кажете ни, че имате снимки на Донован и Бойл, докато пазаруват защитни костюми в местния магазин — каза Кайли.

— Нямаме нищо чак толкова вълнуващо — разсмя се Кейси. — Имаме само лоши новини, добри новини и страхотни новини.

— Започнете с лошите и давайте нататък — казах аз и си отчупих парче топла плоска питка, пъхнах го в устата си и добавих глътка студена бира.

— Това е от осем и тридесет тази сутрин — каза той и сложи айфона си на масата, където се виждаше снимка на Донован, който тъкмо излизаше от „Старбъкс“ с две чаши в картонена поставка. — Напрегнахме детективските си мозъци и решихме, че това трябва да е било наминаване за кафе.

— Две минути след това ударихме на камък — продължи Бел. — Обади се нашият сержант и ни повика — някакъв джебчия издърпал чантата на една жена в парка. Можеше и двама униформени да се заемат с това, но жертвата била някаква английска гувернантка, която работи в семейството на дипломат, и трябваше на всяка цена да огледаме мястото. Бяхме заети там цели четири часа и не успяхме да се върнем към Донован и Бойл преди един часа следобед.

— Тогава обядвах в „Големия Уонг Кинг“ на Мот Стрийт — поясни Кейси. — След това ги извикаха по сигнал за обир в магазин за оптика на булевард „Франклин“, а след това отидоха в будисткия храм „Пу Чо“ на улица „Елдридж“.

— По радиото не разбрахме за какво ги извикаха там, но стояха само двадесет минути, така че решихме, че не е било някое важно престъпление — допълни Бел. — Може би някой просто е попречил на нечие просветление.

С Кайли се разсмяхме. Тези двамата бяха светлинни години позабавни за работа, отколкото Донован и Бойл.

Кейси набързо превъртя снимките от ресторанта, оптиката и будисткия храм.

— Всички тези места са в района на Пето управление — каза Кайли. — Значи двамата основно са действали в своя район.

— Да, до около три следобед — отговори Кейси. — Тогава се качиха в колата и отидоха до една сграда на Източна петдесет и пета улица — добави той и премина на следващата снимка.

— По дяволите! — възкликна Кайли. — Това е офисът на предизборния щаб на Мюриъл Сайкс.

— Знаете ли дали и Сайкс е била там по това време? — попитах аз.

Кейси превъртя на следващата снимка, на която се виждаха тримата — Донован, Бойл и Сайкс — да излизат заедно от офиса.

— Нямаме представа за какво са говорили, защото нямаше как да се приближим достатъчно, за да чуем, но каквото и да е било, отне им повече от час.

— Ако това са добрите новини, нямам търпение да разбера какви са страхотните — казах аз.

Кейси се ухили и показа друга снимка на айфона си. Беше на доста млада жена с къдрава червена коса.

— Това е детегледачката, на която са откраднали чантата. Тя ми даде телефона си и иска да ѝ се обадя в свободния ѝ ден — каза той.

Взех телефона му и превъртях обратно на снимката на Донован, Бойл и Сайкс.

— Въпреки че с Кайли сме силно впечатлени от уменията ви да се свалите с жертви на престъпление, ние сме по-щастливи заради този кадър — казах аз.

— Много ни помогнахте — добави Кайли.

— Надявахме се да го кажете — отвърна Бел, — но не сме достатъчно запознати със случая, за да разберем защо.

— Защото двете ченгета, които може и да са убийците Хазмат, работят в комбина с политика, който ще извлече най-много ползи, ако убийствата останат неразкрити — поясних аз.

— А и се обзалагам, че снощи Донован и Бойл наминаха, за да се осведомят от нас само за да могат да докладват всичко на Сайкс — добави Кайли.

— Значи са нещо като двойни агенти? — попита Бел.

— Силно казано — отвърна Кайли. — По-скоро са провинени ченгета. Зак е прав, вие, момчета, свършихте страхотна работа, и то

много бързо. Благодаря ви.

— Винаги сте добре дошли — отговори Кейси, — но удоволствието е взаимно. За нас е чест, че имаме възможност да поработим за „Специални клиенти“, затова благодарим на вас, детективи Джордан и Макдоналд.

— Хей! Пием заедно бира и делим един хляб, не се налага да сте толкова официални! — отвърна Кайли. — Казвайте ми Кайли, а той е Зак.

— Тогава ще минем на Кайли и Зак — каза Кейси. — Аз съм Дейв.

— А аз съм Гидън — добави Бел и вдигна халбата си за поздрав.

TPETA ЧACT
LA FAMIGLIA FORNIRÀ GIUSTIZIA

71.

Петъкът започна ужасно рано. Мобилният ми телефон иззвъня в 3:02 през нощта. Затърсих го трескаво и се вторачих в името на звънящия, проблясващо в тъмнината.

Делия Кейтс.

Във вцепенението си успях да се сетя само за една причина, поради която шефката ми би позвънила посреднощ: беше разбрала, че с Кайли играем не по правилата, и не можеше да изчака до сутринта, за да ми възложи новото назначение — да пиша глоби за нерегистрираните амбулантни търговци в „Джаксън Хайтс“.

Натиснах зелената слушалка и измърморих нещо от сорта на: „Джордан на телефона“.

— Случаят „Рейчъл О’Кийф“ току-що взриви покрива — каза Кейтс. — Трябвате ми с Макдоналд в „Грейси Меншън“ след двадесет минути.

Вече бях напълно буден.

— Какво е станало с О’Кийф? — попитах аз.

— Ще ви кажа, като дойдете. Обади се на партньорката ти. Повтарям — „Грейси Меншън“ след двадесет минути. Разбра ли?

— Да, разбрах — казах аз.

Тя затвори.

Посегнах към нощната лампа над главата ми и я включих. Черил се обърна по гръб и гарвановочерните ѝ коси се посипаха по светлосинята възглавница. Кожата ѝ с цвят на карамел проблясваше на слабата светлина.

Исправих се и седнах на ръба на леглото.

— Мм, не си тръгвай — каза тихо тя и също се изправи, като остави чаршафа да се плъзне под гърдите ѝ.

Не можех да повярвам, че живея във вселена, в която толкова красиво и изкусително съществува като Черил ще лежи голо до мен, а аз ще скоча от леглото и ще си обуя панталона, но направих точно това.

— Трябва да вървя — казах ѝ аз.

— Кой се обади?

— Началникът на полицията. Чула е, че спим заедно.

Тя ме дари с една сънена усмивка.

— И заради това ще те уволни?

— По дяволите, не! Иска да ми връчи медал. Ти заспивай.

Наведох се и я целунах. Тя обвини шията ми с ръце, докосна езика ми със своя и бавно прокара ръка по гърба ми, плъзна я под колана на панталона и сграбчи големия седалищен мускул.

След това приближи сочните си устни много близо до ухото ми:

— Остани още само десет минути — прошепна тя. — Обещавам, че това ще бъдат най-хубавите десет минути от деня ти.

— Направо ме убиваш! — казах аз и се опитах да се отделим от нея.

— Знам — измърка тя. — Но ще си умреш щастлив.

Ръката ѝ намери друго място, където да се спре, и аз престанах да се дърпам и се притиснах към нея.

— Имам проблем, докторе — изпъшках аз в ухото ѝ. — Току-що се е случило нещо важно по случая с отвличането на О'Кийф и Кейтс иска да съм в къщата на кмета след двадесет минути, но в същото време и в живота ми се случи нещо много важно и сега не знам какво да правя.

Тя измъкна ръката си и се изправи рязко.

— Сериозно ли говориш? Защо не каза веднага? Тръгвай!

— Благодаря ви за разбирането — отвърнах аз и залепих още една целувка на устните ѝ. — Със сигурност ще се върна, за да продължим откъдето спряхме.

Да се появя на работа два дни поред с едни и същи дрехи, си е като червен флаг за разпалване на клюките, затова в апартамента на Черил имах едно чекмедже с мои неща точно за случаи като този. Грабнах чиста риза и се обадох на Кайли.

Казах ѝ какво трябва да прави и къде да отиде и тъкмо щях да затворя, когато чух мъжки глас някъде до нея.

— Кой е? Кой се обажда?

Беше Спенс.

— Заспивай — чух да казва Кайли точно преди да затвори.

Напуши ме смях. Сигурен бях, че и на нея също както и на мен, не ѝ се ставаше от леглото.

Е, поне вселената не си играеше на фаворити. Беше решила да се гъбарка и с двама ни.

Стигнах до „Грейси Меншън“ в 3:26 — три минути след дадения ми краен срок. Кайли вече ме чакаше пред кабината на охраната.

— Как, по дяволите, успя да стигнеш дотук толкова бързо? — попитах я аз.

— Гордея се с точността си. Тя е отличителната черта на всяка перфектна полицейска работа.

— Заслужих си да го кажеш — отвърнах аз, докато се качвахме по трите стъпала към обширната веранда пред къщата.

— Забрави ли, че съм отседнала в апартамента на Шели? Той е само на пет пресечки. Дойдох пеша.

Не бях забравил, но когато чух гласа на Спенс, автоматично бях решил, че е прекарала нощта в собствения си апартамент и легло. А може и Спенс да беше дошъл до центъра.

Или това въобще не беше гласът на Спенс.

Или това въобще не беше моя работа.

Четиримата ни чакаха около конферентната маса в кабинета на кмета — кметът Спелман, Ървин Даймънд, капитан Кейтс и полицейски комисар Ричард Харис. С Кайли седнахме и комисарят заговори:

— Миналата нощ мъж и жена от Източна седемдесет и първа улица излезли от апартамента си в седем и петнадесет и отишли на театър. Имената им са Лари и Клеър Бертоли. На госпожа Бертоли й станало зле по време на първо действие, затова си тръгнали, прибрали се у дома и заварили там обирджия. Познавали извършителя — бил портиерът им. Той не се опитал да избяга, просто седнал на дивана и се разревал.

Госпожа Бертоли се обадила на 911, дошли униформените и го отвели в деветнадесето управление, където го предали на детективите за разпит.

Знаех, че шефът нямаше да ни вдигне в такъв час, за да ни разкаже за някакъв си обир. Кейтс вече ми беше споменала, че случаят „Рейчъл О’Кийф“ вече бил изхвърчал през покрива, и очаквах всеки момент да стоварят бомбата. Но познавам добре и Ричард Харис, а той е болезнено последователен и винаги има нужда от време, за да разгърне плана си.

— Водещият разследването е детектив Сал Капитано — каза той. — Той е с двадесет и една години стаж и още щом влязъл в стаята за разпити, разбрал, че в ръцете му е попаднал случай за първите страници на вестниците. Името на портиера било Видмар, Калвин Видмар.

Бомба! Погледнах към Кайли. Тя също се беше досетила.

— Името трябва да ви е познато — каза Харис, щом видя реакцията ни.

— Да, сър — потвърди Кайли. — Видмар е портиерът, който е бил дежурен в нощта, в която е била убита дъщерята на Рейчъл О’Кийф. Той свидетелства срещу нея в съда.

Началникът кимна.

— Изглежда, той не е точно такъв съвестен гражданин, какъвто го изкара прокуратурата. Той е крадец. Всички живущи в сградата му оставяли ключ от жилището си за спешен случай. Видмар вземал ключ от кутията, където ги държал, влизал в апартамента и си отмъквал по нещо дребно, обикновено бижута или пари в брой, ако намерел някакви, но винаги по малко, за да не забележат липсата. А дори и да забележели, жертвите обикновено не подавали жалба. Хората си мислели, че нещото се е изгубило, в един случай наемател уволнил чистачката си, смятайки, че това е нейна работа.

— Има ли някакви доказателства, че той е влизал в апартамента на О’Кийф в нощта, когато е била убита Кими? — попитах аз.

— Капитано издействал заповед за претърсване на апартамента на Видмар в Бронкс и открил няколко бижута, които не е имал време да продаде, както и това. — Той извади и сложи на масата снимка в голям формат. Беше Муки — розовата плюшена майmunка, същата като онази, взета от спалнята на Кими О’Кийф.

— Колко време ще отнеме да направим ДНК анализ, за да разберем дали е нейната? — попита Кайли.

— Няма да се наложи да чакаме. Капитано казал на Видмар, че ще е по-добре за него да си признае веднага, отколкото да остави доказателството само да окачи въже на шията му. Онзи отново се разревал и разказал всичко. Било обир, който свършил зле. Момиченцето се събудило и започнало да пищи. Той се паникьосал, притиснал лицето му с възглавница и останалото го знаете. Не искал да я убива, но така се случило. Сложил тялото в торба за боклук и го оставил навън, за да я отнесат на сутринта. Накрая оставил майката да поеме удара.

Почувствах се така, сякаш току-що ме е ударила бомба със силата на тази над Хиросима. *Съдът беше прав. Рейчъл беше казала истината.*

— Е, сега може би няма да опера пешкира за това, че са пуснали една детеубийца на свобода — отбеляза кметът.

— Господин кмет, ако разпространим новината, че О'Кийф е невинна, жената е мъртва — обясни комисарят.

— Хората, които са я отвлекли, планират да я измъчват, за да признае, но в мига, в който разберат, че извършителят е Видмар, ще я убият веднага.

— А ако сте си мислили, че хората ви мразят, когато представяха О'Кийф като детеубийца — намеси се Ървин, — ще ви намразят още повече, когато стане ясно, че тя е била невинна, но не е получила полицейската закрила, за която е помолила, и са я убили по ваша вина.

— Тогава докъде, по дяволите, сме стигнали със случая „Хазмат“?

Кметът погледна право към мен. Нямахме как да оставя Кейтс да узнае, че сме я прескочили и сме поставили неразрешено наблюдение над две ченгета. А и определено нямахме как да кажа на кмета, че Мюриъл Сайкс е прекарала цял час на закрити врати с двамата ни главни заподозрени. Тъкмо обмислях отговора си, когато Даймънд ме прекъсна:

— Последния път, когато говорихме, вие работехте по списък на всички, които са знаели къде ще отиде О'Кийф, когато бъде освободена. Успяхте ли да разпитате всички?

— Всички без двама души от кабинета на областния прокурор — казах аз. — Смятаме да се свържем с тях тази сутрин.

— Проклетите избори са след четири дни! — каза Спелман. — Нямам време да ви чакам да се свържете с тях сутринта. Говорете с тях сега. Разберете къде живеят и ги измъкнете от леглата. — Той се обърна към комисаря.

— Ричард, повече не можем да се мотаем. Намерете я!

Началникът на полицията се назначава от кмета. Ако Спелман загуби на изборите, Харис си заминава заедно с него.

— С кого от офиса на областния прокурор не сте успели да говорите? — обърна се той към Кайли и мен.

— Помощник областен прокурор Уилсън и една от асистентките му — отговорих аз.

— По дяволите! — отвърна Харис. — Мик Уилсън е гадина и последният човек, когото бих искал да събудя посреднощ.

— Тогава да не го будим? — попитах аз.

— По дяволите, не. Само нека да е последен. Първо събудете асистентката.

73.

На няколко пъти в кариерата си бях получавал зашеметяващи удари, но този ми се отрази най-силно, защото изобщо не го очаквах. И аз, както и останалата част от света, клеймях Рейчъл О'Кийф като Найлошата майка в Америка и се чудех дали предубеждението ми има нещо общо с това колко здраво трябваше да работя, за да я намеря.

Ийст Енд Авеню беше тъмно, пусто и зловещо спокойно. Шофирах, без да разменя и дума с Кайли, двамата се опитвахме да осмислим новината по свой начин.

Накрая Кайли наруши тишината.

— Горката жена. Дъщеря ѝ е била убита. Сигурно е била смазана от вина, а когато са обвинили нея, никой не ѝ е повярвал. Никой! Включително и аз.

Тя бавно се обърна на мястото си и сложи ръка на коляното ми, с което привлече вниманието ми изцяло.

— Зак... — започна тя.

И това беше всичко. Изрече само името ми. Една-единствена сричка, която остана да виси във въздуха, заредена с емоции — състрадание, гняв и най-вече сурова решителност, която превръщаше Кайли Макдоналд в жена, която всеки би искал до себе си, и партньор, който винаги би ти пазил гърба.

Намалих, хвана ни червен светофар и аз се обърнах, за да я погледна. Тя вдигна дланта си от коляното ми. Не можех да кажа със сигурност в тъмното, но изглежда, очите на партньорката ми бяла леко насълзени. И това беше моята „корава и решена на всичко докрай“ партньорка!

— Знам какво ще кажеш, Кайли. Изпитвам същото като теб. Основният ни приоритет е да я намерим. Жива!

— Каквото и да ни струва това — отвърна тя. — Не ме интересува колко глупави правила ще се наложи да нарушим.

Това вече го знаех.

Асистентката на Мик Уилсън живееше на пресечката на Четиридесет и седма улица и Девето авеню. Точно отсреща на улицата

имаше „Старбъкс“, но в 4:15 сутринта кафенето беше също толкова тъмно, колкото и останалата част от града. Може би, ако бях изпил чаша кафе или бях поспал още няколко часа, щеше да ме осени прозрението, че младата юристка, която трябваше да интервюираме, беше с позната фамилия. Но тя така или иначе е доста често срещана в Ню Йорк, особено сред хората, работещи в полицията и противопожарната охрана.

Идентифицирахме се по интеркома, качихме се по стълбите на третия етаж и почукахме на вратата. Тя не ни отвори.

— Съжалявам, но не мога да пусна напълно непознати хора в дома си — каза тя. — Ако сте истински полицаи, ще ме разберете. Трябват ми служебните ви карти. Покажете ги пред шпионката.

Кайли първа показа баджа си, а аз я последвах. Това обаче не беше достатъчно.

— Изглеждат истински — каза момичето от другата страна на вратата, — но защо просто не ми кажете за какво сте тук?

Разпознах синдрома. Някога през живота си тази жена беше станала жертва на престъпление и така и не беше успяла да преодолее травмата. Беззвучно казах на Кайли: „Била е нападната“.

„Или още по-зле“, отвърна ми също безшумно тя. Направи ми знак да се отдалеча от вратата и самата тя застана в центъра на зрителното поле пред шпионката.

— Мередит, извинете ни, че ви притесняваме в такъв час, но това не може да чака до сутринта. Вие сте били част от екипа на областния прокурор по случая „Рейчъл О’Кийф“. Тя е била отвлечена и ние имаме нужда от помощта ви.

Отвътре изщрака ключалка. Последва я втора и вратата се отвори.

— Влезте — покани ни тя. — Съжалявам, че се показах като такава параноичка. Мик ми каза за какво сте помолили. Аз му казах да ви предаде, че когато Рейчъл беше освободена, аз знаех къде ще отиде, но не бих го казала на никого.

— Мик е пропуснал да ни предаде това съобщение — казах аз, — затова, след като така или иначе сме тук, бихме искали да го чуем направо от вас.

— Разбира се — съгласи се тя и се усмихна леко, но това не успя да прикрие нервността ѝ.

Аз също бях поизнервен, но добре знаех, че не мога да нахлуя в дома ѝ като командос.

— Мередит — казах аз с възможно най-спокойния тон, който успях да постигна, — току-що ни казахте, че сте знаели къде отива Рейчъл и *не бихте* казали на никого. Знаем репутацията ви и сме сигурни, че не бихте го направили.

— Аз съм съдебен служител — каза тя.

— А аз съм сигурен, че щом работите с Мик Уилсън, значи сте дяволски добра. Той е доста взискателен човек.

Тя се разсмя.

— Това е доста скромнен начин да опишете един неумолим перфекционист в работата си, но да — поласкана съм от възможността да работя с някого от калибъра на Мик.

— Добре, нека да се върнем към онази нощ — казах аз. — Какво направихте, след като беше произнесена присъдата?

— А вие какво мислите? — каза тя и сви пръстите на дясната си ръка в „С“, след което ги вдигна към устата си няколко пъти.

Въпреки ранния час Мередит изглеждаше страхотно без грим и с рошава гъста коса. Бих се обзаложил, че някой толкова привлекателен не би пил сам.

— Така бих направил и аз — отбелязах аз, — щях да намеря някой бар и да удавя мъката. С кого излязохте онази вечер?

— Само вътрешни хора, колеги. Някои от тях знаеха къде ще се крие Рейчъл, някои не. Загубата на делото беше много тежка и да, всички се поотрязахме, но не сме говорили за това къде отива Рейчъл. Предимно мрънкахме и ревахме заради Магъосника.

— За какво?

— Заради Магъосника — Денис Уолок, адвокат на защитата. Той изцяло приложи правната си магия върху съдебните заседатели и ги убеди, че има основателни съмнения във вината ѝ. Направи го за каузата и безплатно. Рейчъл извади късмет, че избра него.

Наистина късмет. Ако си беше намерила някой друг адвокат, щеше да бъде осъдена и щеше да си остане на сигурно място в затвора, а не да бъде отвлечена два дни преди истинският убиец да си признае. Шапки долу за господин Магъосника!

— Извинете ме — каза Кайли, която разсеяно разглеждаше малката всекидневна, докато аз се занимавах с Мередит. — Кой е този?

Тя взе поставената в рамка черно-бяла фотография от края на масата и я донесе, за да мога да я видя. Беше полицаи в униформа на Нюйоркската полиция.

— Това е баща ми — отвърна Мередит. — Беше убит при изпълнение на служебните си задължения.

— Съжалявам — каза Кайли. — Как се е случило?

— Работел под прикритие и се опитвал да разбие банда руски трафиканти на оръжие. Прикритието му обаче не сработило и го убили — каза тя и замълча за момент.

— Но не и преди той да убие двама от тях. Дадох му медал за храброст.

Взех снимката от ръката на Кайли. На нея се виждаше хубав мъж в средата на тридесетте, който ужасно много приличаше на полицаи, с когото бях вдигал наздравници предишната вечер. От този момент нататък вече не ми трябваше кафе. Адреналинът в кръвта ми полудя.

— Как се казваше баща ви? — попитах аз.

— Дейвид. Дейвид Кейси.

Мислено се изричах здравата.

— Познавам един детектив Дейв Кейси. Работи в „Противодействие на престъпността“ — казах аз.

Тя се усмихна, явно с гордост.

— Това е брат ми. Откъде го познавате?

— Той много ни помогна. Добро момче е — казах аз. — Мислите ли, че е възможно да сте споменали нещо за Рейчъл пред него?

— Не. Онази вечер почти не говорих с Дейв. Прибрах се у дома с приятеля си.

— А на него казахте ли нещо? — попита Кайли.

Стараяше се да прозвучи неангажиращо, но Мередит веднага превключи на защитна вълна.

— Не — категорично заяви тя. — Искам да кажа — не знам. Бях много зле. Накрая се напих до безпаметност.

Дойде моментът Кайли да премине в настъпление.

— Значи може и да сте казали нещо, но не си спомняте? — попита я тя.

— Звучите повече като адвокат, отколкото като ченге. Може и да съм казала нещо... но е много малко вероятно.

— Но е *възможно* под влияние на алкохола нещо да ви се е изплъзнало — усмихна се Кайли. — Нали се сещате, неволно.

Мередит се хвана за думата *неволно*.

— Кой знае? Разбира се, възможно е да съм казала нещо неволно пред него, но всичко е наред. Той също е полицай. Познавам го още от дете. Той е партньорът на брат ми. Ако познавате Дейв, значи вероятно познавате и него — детектив Бел. Гидън Бел.

74.

Това беше вторият удар за по-малко от час, само че този път беше лично. Още щом се качих в колата, изригнах:

— Аз съм идиот!

— Недей да си приписваш всички заслуги — отвърна Кайли. — Аз също се хванах на глупостите им. И двамата сме идиоти.

— Гоним грешната двойка ченгета.

— Знам, Зак. Разбрах го и сама.

— Сега се сецам за някои неща още при въртележката. Те ми казаха, че са прекарвали цялата нощ, работейки под прикритие в парка, а моята първа мисъл беше: *Извадих късмет. Партньорката ми още я няма, затова боговете от „Убийства“ ми пращат две умни ченгета, които да ме спасяват.*

— Те определено са умни — отбеляза Кайли. — Мислиш ли, че и Мередит е в играта?

— Съмнявам се. Тя ни даде твърде много информация. Ако имаше и най-малка представа какво става, щеше да замълчи. Мисля, че двамата ни нови добри приятели са изиграли и нея по същия начин, както изиграха нас.

Тя е казала на Гидън къде да намери Рейчъл О'Кинф и е била прекалено пияна, за да си спомни, че го е казала.

Все още не бях запалил двигателя на колата и ударих таблото с длан.

— По дяволите, „Старбъкс“! — извиках аз по посока на тъмните прозорци от отсрещната страна на улицата. — Не знаете ли, че хората имат нужда от кафе в четири часа сутринта?

— Стегни се — каза Кайли. — Има „Севън-елевън“ на Четиридесет и втора улица, точно срещу пощата. Успокой се и карай натам.

— Знаеш ли какво наистина ме убива? — попитах аз, докато карах по Девето авеню, подминавайки няколко червени светофара един след друг.

— Да, това, че са те изиграли. И аз не съм много доволна от това, но знам, че вие мъжете наистина се скапвате, когато някой излезе похитър от вас.

— Не се скапвам. Просто се чувствам като малоумен за това, че ги поканих в този случай и ги помолих да следят Донован и Бойл. Все едно да поканиш лисицата да наглежда кокошарника.

— Виж добрата страна — каза Кайли.

— А би ли ми посочила коя е тя?

— Търсехме убиеца Хазмат. Мисля, че току-що разбрахме кой е той.

Спрях точно пред знака „Паркирането забранено по всяко време“ пред кафенето „Севън-елевън“.

— А как да го докажем, преди да разберат, че Рейчъл О’Кийф не представлява ценност за тях и да я убият? Не можем да ги арестуваме. Какви обвинения да повдигнем? Че може да са, а може и да не са знаели къде ще се крие Рейчъл?

— Ами ако помолим Мат Смит да проследи GPS устройствата на телефоните им? Това няма ли да ни подсказва, че са били някъде близо до къщата на Рейчъл по времето, когато е била отвлечена?

— Тези момчета са твърде умни, за да са оставили подобни дигитални следи, а дори и да са го направили, фактът, че са били в Ню Джърси същата нощ, сам по себе си няма да бъде достатъчен, за да ги заковем.

— Може би ще успеем да убедим Алма Хуукс да позволи на Шон да погледне няколко снимки — предложи Кайли.

— Тринадесетгодишен тъмнокож дилър на дрога посочва две бели ченгета! Това определено ще издържи в съда!

— Имам идея, която няма как да отхвърлиш — каза Кайли. — Да отида и да ти донеса малко кафе.

— Добра идея — отвърнах. — Единствената добра до момента.

Тя слезе от колата, а аз се опитах да се концентрирам.

За разлика от повечето полицейски коли, нашият „Форд Интерсептор“ има регулируема шофьорска седалка, затова наклоних облегалката ѝ назад и затворих очи. През цялото време досега си бях представял как Донован и Бойл убеждават Алекс Кан, Антоан Тинсдейл и Евелин Паркър-Стийл да се качат в колата им. Сега трябваше да си представя Кейси и Бел на тяхно място.

Кейси трябваше да е този, който не е карал по Второ авеню. Бел изглеждаше по-добре и вероятно беше седял на задната седалка, привличайки Евелин. Тя се беше качила в колата, те я бяха откарали в Куинс, а след това... картината се губеше.

Това първо.

Опитах същия сценарий с Кан и Тинсдейл. При тях двамата подходът на Бел би трябвало да е по-различен, макар че всичко, което е трябвало да направи, е да извади полицейската си карта, за да се качат те в колата.

Това обаче нямаше значение. Разиграването на ситуацията в главата ми с Кейси и Бел вместо с Донован и Бойл не ни помагаше. Това второ. И трето.

И тогава идеята ме осени изведнъж. *Те бяха четирима! Бях забравил за Себастиан Кат.*

Вратата на колата се отвори и аз се изправих.

— Спиш по време на работа? — каза Кайли, докато се качваше отпред, след което ми подаде картонена чаша.

— Мисля по време на работа.

Отворих капачето и оставих аромата на прясното кафе да проникне до мозъка ми.

— И измисли ли нещо, което си струва да бъде повторено на глас?

— Да, мисля, че имаме нещо — казах аз и отпих първата си глътка. — Не, *знам*, че имаме нещо.

Върнах капачето на мястото му и запалих двигателя.

— Сериозно ли говориш? Имаш ли сериозно доказателство, което да свърже Кейси и Бел с някое от тези престъпления?

— Нямам — отвърнах аз. — Но познаваме един човек, който има.

— И двамата ли го познаваме?

— Да, и двамата, *госпожичке* — казах аз и направих обратен завой на изток по Четиридесет и втора улица. — И двамата го познаваме.

75.

В пет часа сутринта прелетяхме през града и стигнахме до апартамента на Хортън ла Фльор на Източна осемдесет и четвърта улица само за десет минути. Позвъних на звънеца на апартамент 1А и отстъпих крачка назад.

— Едно позвъняване няма да свърши работа с това старо копеле — каза Кайли. — Натисни звънеца продължително, докато отвори.

Направих го. Ла Фльор обаче не излезе.

— Премести се — нареди Кайли и започна да натиска всеки от бутоните на таблото при входа. Някой ни пусна да влезем и тя влетя в коридора като хала, спря пред апартамент 1А и заблъска по вратата.

— Градска полиция на Ню Йорк! — извика тя.

— Имате ли заповед? — изкрещя Ла Фльор отвътре.

— Не ми трябва заповед. Имам си крак. И ако не отворите тази врата, ще я отворя аз!

Аз не бих се справил със ситуацията точно по този начин, но нейният подход проработи. Ла Фльор отвори вратата и препречи входа с кльошавото си тяло. Отзад се влачеше бутилката с кислород.

— Какво, по дяволите, искате сега? — изпищя той, стисна зъби и всичките му мускули се напрегнаха. — Убиец ли търсите? Намерихте го, госпожичке! Ето ме! Аз го направих. Аз ги убих всичките. Давайте, арестувайте ме! Хайде, арестувайте ме или се махайте отук!

В подобна ситуация някои ченгета можеше и да отстъпят, но не и Кайли. Не и точно сега.

— Няма да ходим никъде — каза тя. — Имаме въпроси, на които можете да отговорите тук или да замъкнем жалкия ви задник до управлението.

— Вече ви казах, че нямам какво повече да кажа. Някога чували ли сте за правото да мълчиш? Това е една от свободите, заради които бях прострелян, затова махайте се от тук!

— Сложи му белезници, Зак. Ще го отведем.

— Добре, добре... — каза Ла Фльор и измърмори някаква ругатня под носа си. — Какво искате?

— Искаме да чуем записа — каза тя.

Външно Ла Фльор приличаше на човек, който е по-вероятно да видиш да се тътри из коридорите на някой старчески дом, но мозъкът му работеше бързо и ясно и определено беше подготвен за схватката с Кайли.

— Какъв запис търсите? — попита невинно той. — Онзи, на който Себастиан Кат си признава, че е убил жена ми? Нямам копие от него. А защо не го свалите от „Ю Тюб“?

— Говоря за записа, който сте направили, когато сте сложили бръмбари в апартамента на Кат.

— Аз? — ококори се Ла Фльор. — Да съм сложил бръмбари? — Изглеждаше изненадан, почти ужасен от подобно обвинение. — Сигурно е станала някаква грешка. Никога не съм правил никакви записи, така че, ако нямате повече въпроси, мисля да се връщам в леглото си. Пожелавам ви приятен живот.

— Вижте — спря го Кайли, — разбираме защо не искате да ни помогнете да хванем човека, който е убил Кат.

— Разбирате ли? — излая той в отговор. — Тогава защо, по дяволите, се върнахте?

Кайли реши да разкрие картите пред Ла Фльор.

— Защото човекът, не, онези двама души, които са убили Себастиан Кат, възнамеряват да убият една невинна жена — невинна, също като съпругата ви. Хати е загинала, защото е направила правилното нещо, и ако знаеше, че вие ни пречите да заловим двама убийци, сигурна съм, че би измъкнала кислородната тръбичка от проклетия ви нос!

Хортън се закашля и не можа да се спре.

— Добре ли сте? — попита Кайли.

— Не.

Той се отмести от прага, повличайки кислородната бутилка след себе си обратно в стаята. След това седна до масата, която му служеше едновременно за хранене и като бюро.

— Може ли да ми налеете малко вода? — помоли той.

Отидох до мивката и му налях чаша вода. Той я изпи бавно и си пое няколко дълбоки глътки кислород. Кашлицата спря.

— Господин Ла Фльор — каза Кайли, — знам, че ви притиснах твърде много, но двамата мъже, които защитавате, ще убият невинна

жена. В момента се надбягваме с времето, за да ги спрем, и вие сте единственият човек, който може да ни помогне.

— Коя е тя? — попита Ла Фльор.

— Името ѝ е Рейчъл О'Кийф.

— Онази кучка, която уби детето си? — просъска той.

— Онази кучка беше обявена за невинна от съда, а това е още една от свободите, заради които сте отнесъл куршум. Истинският убиец е бил заловен снощи и си е признал всичко.

— *Истинският* убиец ли? Добър опит, госпожичке, но няма да се хвана на това. За чак толкова тъп ли ме смятате? О'Кийф си е голяма новина, а аз нямам какво друго да правя, освен по цял ден да гледам Си Ен Ен. Първо съобщиха, че О'Кийф е виновна, после тя заяви, че е невинна, а след това казаха, че била отвлечена. Така и не знам какво стана с тази жена. Сега пък вие ми казвате, че *истинският* убиец си бил признал! Ама че работа!

— Вярно е — потвърди Кайли.

— Ако беше така, телевизиите щяха да говорят само за това. Не съм чул нищо от снощи. Може да го дават сега? — каза той и взе дистанционното на телевизора.

— Няма да се появи по телевизиите — казах аз. — Опитваме се да удържим тази информация далеч от медиите, защото, ако се разчуе, двамата мъже, които са я отвлекли, няма да се опитат насила да изтръгнат признание от нея, а ще прикрият следите си и ще я убият.

Той остави дистанционното и поклати глава.

— Вие, ченгетата, лъжете непрекъснато. Защо въобще да ви вярвам?

— Въобще не ми пука дали ни вярвате, или не — каза Кайли и размаха пръст пред него като ядосана учителка. — Или ще ни кажете каквото знаете, за да ни помогнете да предотвратим убийството на една невинна жена, или просто ще замълчите, ще включите телевизора утре сутринта и ще прекарате остатъка от живота си, опитвайки се да живеете с мисълта за най-голямата грешка, която някога сте допусkali.

В стаята се възцари тишина, нарушавана единствено от звуците, които издаваше самотният старец, докато вдишваше бутилиран въздух. Трябваше му време и ние му го дадохме. Снимката на тях двамата с Хати в сватбения им ден все още стоеше на масата. Той я взе и се вгледа в нея.

— Подслушвах Кат от месеци — каза той накрая, без да вдига поглед от снимката. — Удаде ми се доста лесно, дори за човек в моето състояние. Надявах се, че ще каже нещо, което може да го уличи, но той живееше сам, така че не говореше много-много, когато си беше у дома. Чувах се предимно телефонни разговори, но нито дума от тях не можеше да го свърже с убийството на Хати — каза той и остави снимката. — Аз обаче не се отказах. Това се превърна в смисъл на живота ми — занимавах се само с това и мислех само за това как щях да го накарам да си плати. Отначало мислех да го убия, но знаех какво би казала Хати: „Не падай на неговото ниво“. Затова просто продължих да го подслушвам. И тогава една нощ, беше около единадесет вечерта, чух някой да звъни на звънеца на Кат и да отива по коридора до апартамента му. Веднага си сложих слушалките. Бяха двама полицаи или поне се представиха като такива.

— А мислите ли, че може и да не са били полицаи? — попитах го аз.

— Не знам и не ме интересува — отвърна той. — Единият от тях каза на Кат, че са дошли да го отведат за разпит. „За какво?“, попита той, а другият полицаи отвърна: „Вие сте регистриран като извършител на сексуални посегателства. За какво мислите, че може да е? Искате ли да ни съдействате доброволно и да дойдете по свое желание, или да ви арестуваме и да ви измъкнем оттук с белезници?“.

— Познато ли ви звучи? — обърна се Ла Флър към Кайли. — Същите глупости, но от други ченгета. Надявах се онзи да откаже, така че малко да го поступат, но той тръгна без повече мрънкане.

— А върна ли се въобще след това?

— Мамка му, не. Слухтах през цялото време. Освен това следях новините и се надявах да са го заковали за нещо голямо. Но нямаше нищо. Три дни по-късно се появи на първа страница на „Поуст“ облечен в бял защитен костюм. Мисля си, че онези две ченгета направиха това, което и самият аз бих направил, ако можех. Те не просто са го убили. Мислих доста за това. Те са го накарали да си признае за убийството на Хати. Онези двама мъже са мои герои. Няма начин да ги предам.

— Това е било тогава. Сега ситуацията е друга — каза Кайли. — Вашите герои възнамеряват да убият невинна жена. Що за геройство е това?

Ла Фльор не отговори на въпроса ѝ, а просто посегна и отвори най-долното чекмедже на бюрото си. Цялото беше пълно с аудиокасети, подредени в плътни редици.

76.

Кашоните, пълни със стари телефони, жици и инструменти, които Хортън ла Фльор беше събирал цял живот, може и да бяха в пълен хаос, но записите от наблюдението на убиеца на жена му бяха отлично подредени, датирани и кодирани.

Взехме всички касети в офиса, но се наложи да изслушаме само една, за да се убедим, че Дейв Кейси и Гидън Бел бяха последните двама души, видели Себастиан Кат в нощта, в която беше изчезнал. Бяха се представили като полицаи от нюйоркската полиция, но нямаше официални документи някога да са го арестували, да са го водили за разпит или въобще да са пребивавали в неговия квартал.

— А сега следва трудната част — отбелязах аз.

— Да ги арестуваме? — предположи Кайли.

— Не, да кажем на Кейтс.

Кайли се намръщи.

— Справяхме се доста добре, докато нямаше кой да ни наднича зад рамото — каза тя. — Налага ли се да ѝ казваме точно сега?

— Не. Трябваше да сме ѝ казали още преди два дни, преди да извикаме Кейси и Бел. Нека да не утежняваме положението си.

Беше само 5:45 сутринта, но Кейтс беше пристигнала в кабинета си направо от „Грейси Меншън“. Разказахме ѝ всичко и пуснахме записа.

— Това ли е всичко? — попита тя.

— Да, госпожо — отвърнах аз, — в цялата му хубава, лоша и грозна цялост.

— Грозно е това, че вие двамата сте се заели с цялата операция съвсем сами — каза тя, — но за това ще се разправяме друг път. Засега да се фокусираме само върху доброто, а то е, че сте намерили убийците Хазмат. Лошото е, че нямате доказателства. Разполагате със запис, направен незаконно от човек, който признава, че е мразел Кат до такава степен, че е възнамерявал да го убие. Дори студент по право в първи курс може да отхвърли доказателствата ви в съда. А ако

арестувате Кейси и Бел, те никога няма да признаят къде е Рейчъл О'Кийф и тя ще загине от бавна и мъчителна смърт.

— Тя е невинна — каза Кайли. — Мислех, че тези двамата се борят за справедливост.

— Тя е единствената жертва, която евентуално би могла да ги разпознае. Затова, ако става въпрос за спасяването на техните кожи, сигурна съм, че биха плюли на всяка справедливост — отвърна Кейтс. — Не знам с колко време разполагаме, преди самопризнанията на Калвин Видмар да изтекат в медиите и целият свят да разбере, че О'Кийф е невинна. Трябва да накараме Кейси и Бел да ни заведат при нея преди това.

— Ще ги проследим — предложи Кайли. — Те сигурно я хранят. Давали са храна на всички останали жертви.

— Знаете ли къде се намират двамата в момента? — попита Кейтс.

— Не.

— Няма как да ги проследите, ако не разберете къде са — отбеляза Кейтс. — Ако новината се разпространи, преди да ги намерим, Рейчъл е обречена. Тези двамата ще окачат защитните костюми на тавана, ще се покрият и ще гледат как случаят си остава неразкрит.

Имаше защо Кейтс да е достигнала толкова висок пост на такава млада възраст. За моя радост беше на наша страна.

— Имам една идея — каза тя.

Наистина бях доволен.

В 6:30 часа в петък сутринта, точно четири дни след като бях сметнал, че съм намерил идеалните двама кандидати за екипа на отдел „Специални клиенти“ на Нюйоркската полиция, се обадох на Гидън Бел. До 7:15 двамата с Кейси се появиха в управлението.

С Кайли бяхме широко усмихнати, когато ги видяхме да влизат през вратата. Не се наложи да се преструваме, че се радваме да ги видим, наистина беше така. Чувствахме се малко като вълка, когато Червената шапчица се появява с кошничка вкусотиини.

— Зак, човече, звучеше много въодушевен по телефона — каза Бел. — Какво става?

— Шефът ми иска да говори с вас — отвърнах аз. — Тя ще ви каже.

Минахме по коридора и влязохме в офиса на Кейтс. Тя се изправи, когато влязоха. След като бяха представени един на друг, аз затворих вратата.

— Първо, господа, бих искала да ви благодаря за това, че ни помогнахте — започна Кейтс. — Имаме добри новини! На 911 е получено обаждане от жена, която се представила като Рейчъл О'Кийф. Казала, че е държана насила от двама мъже. Говорела доста несвързано и казала, че била измъчвана. Диспечерът се е опитал да установи местоположението, от което се обаждала, но разговорът прекъснал. Не се е обадила повторно и решихме, че е измама, но сестра ѝ Лиз изслуша записа от 911 и потвърди, че това е гласът на Рейчъл.

— Значи е жива — каза Бел. — Това е страхотна новина. Можете ли да проследите обаждането?

— Било е от мобилен телефон, някъде в Куинс. Не успяхме да съберем данни, за да установим точната локация, но продължаваме да търсим. Възможно е и да не успеем да открием точното място, но веднага щом стесним периметъра достатъчно, ще изпратим екипи да проверяват врата по врата, докато я намерим. Възможно е да се окаже, че е цял жилищен квартал, така че ще ни трябват хора. Вие сте пожелали да участвате и сега отделът може да се възползва от съдействието ви.

— Това е страхотно — отговори Бел. — Благодаря, капитане. Със сигурност участваме.

По лицето му не се изписа и намек от изненада. Кейси на свой ред се усмихваше насила и определено не приличаше на ченге, което току-що е направило големия си пробив и е впечатлило шефа на елитен отряд.

Телефонът на Кейтс иззвъня.

— Компютърният ни специалист е — каза тя, преди да вдигне. — Какво става, Мат? — Кейтс задържа телефона до ухото си пет секунди преди да затвори. — Работят по проследяването на обаждането — каза тя. — Ще им трябват още двадесет минути.

— Момчета, грабвайте радиостанциите и тръгвайте — казах аз. — Ще ви се обадя веднага щом имаме точното местонахождение на

обаждането.

Всеки от тях взе радиостанция и двамата се упътиха към вратата. На прага Бел се обърна:

— Капитан Кейтс, винаги сме мечтали да работим за отдел „Специални клиенти“. Благодаря ви още веднъж за дадената възможност.

— Аз ви благодаря — отговори Кейтс. — Вие сте важна част от това и заслужавате да бъдете там, когато намерим Рейчъл.

Тя изчака двамата да се отдалечат достатъчно по коридора, за да не чуват какво говорим.

— А на вас, детективи Джордан и Макдоналд, благодаря, че ми позволихте да бъда част от вашата малка частна полицейска единица — каза тя и повдигна вежди. — Е? Как се справих?

— Как, по дяволите, се е добрала до мобилен телефон? — попита Гидън веднага щом се качи зад волана на спортния джип и потегли.

— Не знам, но всичко започна да се скапва — отвърна Дейв. — Същото като с Енцо е, но дори още по-зле. Този път с теб наистина сме мъртви.

— Може би някой е влязъл през задната врата. Сигурен ли си, че я заключи?

— Не, Гидън, оставих я широко отворена, така че всеки да може да влезе при нея и да звъне на 911.

— Ей, недей да се оправдаваш. Просто питам.

— Интересно, на мен ми прозвуча така, сякаш ме обвиняваш.

— Извинявай. Всичко това ми дойде малко изненадващо. И съм малко изнервен.

— Ето къде е разликата между нас, Гидън. Аз съм много изнервен.

— А какво ще кажеш за момент да спрем да се паникьосваме и да започнем да мислим? — каза Гидън.

— Аз мисля доста — отвърна Дейв. — Мисля си за това какво е да си ченге, което ще прекара остатъка от живота си в „Синг Синг“^[1].

Гидън насочи колата към моста „Ед Кох“. Час пик тъкмо започваше, но трафикът от автомобили, напускащи Манхатън, беше далеч по-малък от този, изсипващ се от Куинс.

— Виж какво мисля аз по въпроса — каза Гидън. — Никой не е влязъл през задната врата. Изобщо никой не е влизал отникъде. Ако някой наистина беше влязъл там и беше видял Рейчъл, досега щеше да се е обадил повторно. Прав ли съм?

— Надявам се — сви рамене Дейв.

— А и тя е облечена само с един защитен костюм. Къде би могла да скрие мобилен телефон? Дори и по някакъв магически начин да се е сдобила с такъв, тя е окована. Какво точно е направила? Набрала е със зъби ли? Според мен това е измама, Дейв. Някоя откачалка е звъннала

на 911 и се е представила за Рейчъл, а тези ченгета идиоти са се хванали.

— Кои са ченгетата идиоти? Джордан и Макдоналд или ние двамата? Нали казаха, че сестра ѝ е разпознала гласа...

— Стига, Дейв, помисли малко! Сестрата е искала това да е Рейчъл. Ченгетата също са искали да е Рейчъл, затова са се хванали. Ти и аз обаче знаем, че тя няма как да се е добрала до телефон. Обаждането трябва да е измама, спокойно.

— *Спокойно?* Може би, ако откачалката се беше обадила от Бруклин, но не е така. Измама или не, обаждането ги е накарало да търсят мястото в Куинс, така че няма да се успокоя, докато не я преместим възможно най-далеч от там. И колкото по-скоро, толкова по-добре.

— Мислех, че досега ще е признала — каза Гидън, — но тя се оказа корава. Може да ни отнеме дни преди да успеем да я запишем на видео.

— Нямаме дни — отвърна Дейв. — В гаража е прекалено горещо, не можем да я държим там. Не ми се ще да пътувам до Адирондак и обратно, но мисля, че колибата на братовчед ми там ще е най-сигурното място. Предлагам да отидем веднага да я вземем и да тръгваме натам.

— Има един малък проблем — каза Гидън, — пътят дотам е пет часа в едната посока. Джордан и Макдоналд ще звъннат всеки момент и ще поискат да отидем в който и да е квартал, от който решат, че е било направено обаждането. Не можем да изчезнем от полезрението им, а и няма как да я натъпчем отзад в багажника.

— Е, просто няма как да я оставим в гаража.

— Разбира се, че има — отвърна Гидън. — Просто няма как да я оставим в гаража жива.

— Какво искаш да кажеш? Да я убием... просто така ли? Без да сме я заснели на видео?

— По-скоро мисля за това да я убием, без да ни хванат — отвърна Гидън. — Ей, няма как да печелиш във всички случаи. Тя така и не се пречупи, а ние нямаме повече време да чакаме. Нямаме друг избор, трябва да я убием.

— Кога?

— Сега е най-добрият момент — отвърна Гидън и веднага щом слезе от моста, зави по булевард „Върнън“. — Ще бъдем там след пет минути.

— Просто така? — попита Дейв. — Ще влезем и просто ще я убием?

— А ти какво предлагаш да направим? Да ѝ занесем друга пица ли? Да ѝ купим подаръци за сбогуване? Дейв, това няма да бъде нещо голямо, какъвто беше случаят с Енцо. Знаем как да го направим. Ще сложим найлонова торба на главата ѝ, ще съберем оборудването и ще я оставим там. Евентуално все някога може и да я намерят.

Дейв кимна, опитвайки се да приеме факта, че щяха да убият някого след пет минути. Така и не успя да свикне с това. Гидън беше този, който се справяше безпроблемно.

— Някой някога казвал ли ти е, че си откачено копеле?

— Ъхъ — отвърна Гидън. — Само че може пак да ми го повториш. Така и не ми омръзва да го чувам.

---

[1] Американски затвор. — Б.пр. ↑

78.

През десетте минути, в които Кейси и Бел прекараха в кабинета на капитан Кейтс, Мат Смит успя да инсталира джипиес проследяващо устройство и два бръмбара в колата им. След това приложи малко от компютърната си магия, така че двамата с Кайли да можем да следим движението им и да слушаеме разговора им на айпад.

Тридесет минути преди това Кейтс беше свикала екип за бързо реагиране от дванадесет души и беше ангажирала полицейски хеликоптер, чиито обозначителни знаци на Нюйоркската полиция бяха закрити с лепенки на Ей Би Си „Новини от мястото на събитието“. Това беше и идеалното прикритие за един полицейски хеликоптер в напечена ситуация.

Цялата операция се координираше чрез най-новата система за антитерористична защита на града — „Монитор“, — представляваща електронен команден център, свързан с повече от сто хиляди очи и уши, разположени из петте предградия, на стойност двадесет милиона долара. Беше нещо като Биг Брадър, но на стероиди.

И всички тези средства бяха вложени в спасяването само на една жена — млада майка, чиято престъпна небрежност беше довела до смъртта на невинната ѝ петгодишна дъщеря и която само два дни по-рано не беше успяла да убеди града да ѝ осигури двама полицаи за охрана, които да я отведат на сигурно място.

Това обаче беше минало. Сега Рейчъл О'Кийф се беше превърнала от никому неизвестен флеботомист със заплата петнадесет долара на час в един от най-важните граждани на Ню Йорк. А фактът, че задникът на кмета също беше в залога, никак не накърняваше интересите ѝ.

Двамата с Кайли облякохме защитни жилетки и якета с надпис „Градска полиция на Ню Йорк“ и в секундата, в която джипът на Кейси и Бел потегли от управлението, ние хукнахме към нашата кола. Кайли се настани зад волана, а шестте автомобила на спецчастите, които до момента бяха чакали скрити в съседна пресечка, се появиха откъм Шейсет и седма улица и ни последваха.

Потеглихме по следите на Кейси и Бел, като се стараехме да сме достатъчно близо, но и винаги да сме далеч от полезрението им.

Както се очакваше, джипът им тръгна към Куинс и от словесната битка, която водеха, беше ясно, че сме открили нашите убийци Хазмат.

Събрахме погледите на всички, когато тежковъоръженият ни конвой се понесе в южна посока по Второ авеню.

— Трябва да сме благодарни на Кейтс, че успя да концентрира такава огнева мощ за отрицателно време — отбелязах аз.

— Ако питаш мен, това е прекалено — каза Кайли по средата на разстоянието по моста „Ед Кох“, — особено палячовската кола, която върви най-отзад.

Под палячовци имаше предвид детективите Донован и Бойл. Необяснимо защо, но Кейтс беше извикала и тях да участват в операцията. Кайли не беше никак доволна от този факт, но беше наясно, че не трябва да оспорва преценката на Кейтс.

— Ти какво би предпочела да направиш? — попитах аз. — Да щурмуваш замъка, облечена в дизайнерската си камуфлажна униформа с по един автомат във всяка ръка и двацетсантиметров военен нож между зъбите ли?

И в този момент оранжева огнена топка освети небето.

Върволицата автомобили пред нас започна да спира с примигващи червени стопове, а Кайли наби спирачки, за да не се надъним в белия бус отпред.

Свързах се по радиостанцията с Биг Брадър.

— Експлозия на моста „Ед Кох“ в посока Куинс — докладвах аз. — Какво става?

— Знаем. Алармите се включиха и при нас. Изчакайте, сега ще ви превключа към сигнал от пътнотранспортните камери пред вас. Имаме ситуация десет-петдесет и три. Изглежда, автобус от градския транспорт се е сблъскал с тежкотоварен камион. От удара се е взривил резервоарът за горивото на камиона. От автобуса излизат хора, шофьорите наоколо изоставят колите си.

Проверих джипиеса, Кейси и Бел бяха вече от другата страна на катастрофата. Те току-що преминаваха през „Куинсбъроу Плаза“, движейки се бързо към целта си.

И тогава чух Гидън да казва: „Нямаме избор. Трябва да я убием“.

— Монитор, тук е Червен водач — казах аз. — Спрели сме. Можем ли да се измъкнем оттук, или не?

— Не. Всичко е задръстено. Изчакайте... можете да подминете мястото на инцидента, ако сте пеша.

Сега вече *ние* нямахме друг избор.

— Червен екип, говори Червен водач — казах аз. — Оставете колите и тръгвайте. Веднага! Монитор, не можем да проследяваме мишените, докато тичаме. Изпращайте ми информация.

С Кайли изскочихме от форда и хукнахме напред по стоманения мост. Спецекипът ни следваше по петите в пълно бойно снаряжение. Неколцина от шофьорите наоколо свалиха стъклата на прозорците си и започнаха да ни подвикват да тичаме по-бързо и да раздвижим проклетия трафик. Човек няма как да не обича Ню Йорк! Все се намира по някой, който да ти дава съвети как да си вършиш работата.

— Червен водач, мишените току-що завиха от булевард „Джаксън“ по Крейн Стрийт. Тя е сляпа улица, така че може би това е мястото, където държат заложницата.

— На какво разстояние е от мястото, където се намираме ние?

— Около два километра и сто метра. Можете ли да шофирате, след като преминете покрай катастрофата?

— В момента се приближаваме към нея — отвърнах. — Тук е пълен хаос. Никой още не се е отзовал, но този участък от пътя е бил в ремонт и има работници с пожарогасители, които помагат. Чуваме сирените на пожарните коли, които идват насам, но няма да успеем да се доберем до превозно средство, Монитор. Дори и от другата страна да ни очаква бронетранспортър, задръстването е блокирало целия булевард „Куинс“. Това е най-бързият път. Предполагам, че ще ни трябват от десет до дванадесет минути, за да стигне целият ни екип до Крейн Стрийт.

— Червен водач, не знам дали успяхте да чуете последния предаден от тях сигнал. Планират да убият заложницата и да избягат. Не мисля, че разполагате с десет минути.

— Значи трябва по някакъв начин да спечелим време — казах аз.

Изведнъж спрях рязко. Издигнатата на нивото на земята станция от метрото на „Куинсбъроу Плаза“ беше точно пред нас. Облегнах се на един от покритите с графити и облицовани с телена мрежа стоманени стълбове, извадих мобилния си телефон и позвъних.

Дейв Кейси отговори още на първото извъняване.

— Зак, какво става? Намерихте ли я вече?

— Не — казах аз, опитвайки се да потисна задъханото си дишане, което можеше да ме издаде. — Но портиерът в сградата на Рейчъл — Калвин Видмар, току-що си е признал за убийството на Кими О'Кийф. Намерихме неопровержими доказателства в апартамента му. Мислех, че вие двамата с Бел трябва да узнаете. Рейчъл О'Кийф е невинна.

Той не каза нищо.

— Дейв, чуваш ли ме? Разбра ли какво казах?

— Да... чух те. Чух те много добре. Благодаря, че ни се обади.

Той затвори, а аз отново се затичах. Кайли и специалният екип бяха вече далече пред мен.

79.

— Чу ли какво казаха по радиостанцията? — попита Гидън.

Дейв поклати глава, все още опитвайки се да осмисли чутото в разговора със Зак Джордан.

— Не, говорех по телефона — каза той. — Какво е станало?

— Експлозия. Ситуация десет-петдесет и три на слизване от моста. Автобус се ударил в камион и резервоарът му се е взривил.

— Има ли ранени?

— На кого му пука, Дейв? Важното е, че целият скапан мост е затворен. Минахме от тази страна точно навреме. Давай да направим каквото трябва и да се махаме.

Дейв слезе от колата, отвори вратата на гаража и спусна ролетната врата отпред веднага щом джипът влезе вътре.

— Кой ти се обади преди малко? — попита Гидън, докато слизаше от автомобила.

— Джордан.

— И?

— Каза, че О'Кийф е невинна. Портиерът от нейната сграда си бил признал, че е убил детето.

— Глупости! Този ни мотае.

— Какво искаш да кажеш?

— Събери две и две, човече. Джордан, Макдоналд, Кейтс — всички те ни мотаят. Първо ни се обаждат, за да ни съобщят за фалшиво обаждане, което ние знаем, че е невъзможно да е било от О'Кийф. След това идваме в Куинс, а те ни проследяват. Те ни следят, Дейв.

Дейв надзърна през единия от двата мръсни прозореца с армирани стъкла.

— Къде са тогава?

— От другата страна на проклетата експлозия на моста. Не могат да се доберат дотук. Затова и Джордан ти се обади, за да ти каже поредната глупава лъжа. Този път твърди, че била невинна, а? Опитват се да си спечелят време. Давай да си свършим работата и да се

изнасяме от тук. Започвай да товариш видеооборудването, аз ще събера нещата от задната стаичка.

— Ами Рейчъл?

— Същото като преди. Тя не може да ни разпознае. Ще я убием. Ликвидираме проблема, Дейв.

— Ами ако тя наистина е невинна?

— Дейв, тези си играят с главата ти! Тя е виновна. Ние знаем, че е виновна. Натовари колата. Аз ще се погрижа за Рейчъл, а след това се омитаме от тук.

— Хайде да не е точно тъй — каза нечий глас.

Двамата се обърнаха и видяха как някакъв исполин излезе иззад фалшивата стена в далечния край на гаража. Дейв знаеше доста за оръжията и веднага разпозна деветмилиметровия пистолет „Смит и Уесън“ 5946. Този беше с прикрепен към дулото заглушител „Инфинити“.

— Ние сме полицаи — каза Гидън. — Веднага оставете оръжието.

Едрият мъжага се разсмя.

— *Оставете оръжието ли?* Човече, не ти липсва кураж. А какво ще кажете *вие* да застанете на колене, да оставите оръжията си внимателно на пода и да ги плъзнете насам, а след това да сложите ръце зад тила си. Сещате се, точно като по филмите.

Дейв приклепна на земята и плъзна пистолета си към другия край на стаята. Гидън не помръдна.

— Допускаш грешка — каза той. — Ние сме от полицията на Ню Йорк.

— Е, това обяснява защо не слушаш. А сега или коленичи, докато все още имаш колена, на които да застанеш, или ще ти разбия капачката на едното и ще оставя гравитацията да свърши останалото. Дясното или лявото? Ти избираш.

Гидън коленичи до Дейв.

— Ако си мислиш, че можеш просто ей така да влезеш и да обереш двама полицаи — каза той, докато също плъзваше пистолета си по пода, — значи си луд.

— Така ли си мислиш? — засмя се онзи. — Това не е обир.

— А как, по дяволите, го наричаш тогава?

— Бих го нарекъл Деня на възмездието — каза мъж с посребрени коси, който също излезе иззад стената. Той също държеше пистолет в дясната си ръка — черен „Берета“ 85 с тринайсетсантиметров заглушител. В лявата му ръка беше крушата за мъчения.

— Исусе — каза Дейв. — Джо Салви.

— И синът му — добави Салви.

Джоджо Салви също се измъкна иззад стената, стиснал сребрилата никелована версия на беретата на баща си.

— Ето там — посочи Салви на Джоджо. — Застани срещу Томи Бой.

Джоджо зае позицията и тримата мъже замлъкнаха неподвижни в зловещ триъгълник на оръжия и мускули.

Накрая Салви заговори.

— Гениално изобретение — каза той и вдигна крушата. — Лесно за използване и крайно ефикасно. Всеки достатъчно умен бизнесмен трябва да има по едно такова. Мисля, че това ще го задържа — каза той и подхвърли крушата на Томи Бой.

В очите на Салви гореше същият мрачен и заплашителен огън, както преди години, когато оглеждаше пълната с хора църква на погребението на сина си. Сега обаче беше намерил това, което търсеше.

— Партньорът ти изглежда смутен — обърна се той към Гидън, — но ти ни очакваше, нали, Гидън?

Дейв рязко обърна глава наляво.

— Гидън, за какво говори той?

Гидън продължи да гледа право пред себе си.

— Нека ти обясня по-просто — обърна се Салви към Дейв. Бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади тейфтер, подвързан с тъмночервена мароканска кожа, обточена със златни елементи. — Това не ти ли се струва познато?

— Къде, по дяволите... как...? — Дейв не успя да сглоби парчетата от пъзела достатъчно бързо.

— Млъкни, Дейв! — каза Гидън. — Салви, не бъди идиот. Ние сме ченгета. Не ме интересува какво си мислиш, че става тук, но можеш да си осигуриш адски много време в затвора заради това. Остави веднага пистолета и всички ще зарежем това нещо.

— О, вие сте ченгета?

Салви свали пистолета и изпъна другата си ръка напред.

— А вие защо не кажете нещо? — обърна се той към Рейчъл О'Кийф, която все още беше закопчана за тръбата, а устата ѝ беше залепена с тиксо. — Вижте, госпожо, ченгетата са тук. Искате ли да тръгнете с тях?

Рейчъл трескаво поклати глава и изкрещя, но писъкът ѝ бе заглушен от лепенката.

— Лоша новина, момчета — каза Салви, — не бележите точка пред дамите. Мисля, че в днешно време никой няма уважение към полицаите. Дори и една дама в... — Без предупреждение той стовари дръжката на пистолета в челюстта на Гидън, разбивайки костта и разкъсвайки кожата му. Капилярите му направо избухнаха.

Из цялата стая пръсна кръв. Гидън се преви на две, но успя да се задържи на колене.

Салви се обърна към Дейв.

— Съжалявам, детектив Кейси. Разсеях се. Имахте някакви въпроси? А, да, как съм се сдобил с дневника на сина ми? Интересно! Майката на Гидън го намерила и беше така добра да го върне в семейството ни. Чудесна жена. Тя се погрижи за повечето букети на погребението на сина ми.

— *Майка* ти? — обърна се Дейв към Гидън. — Ти каза, че си го изгорил. Защо си запазил...

— Млъкни! — каза Гидън и изплю кръв и парчета от зъбите си.

— Знаел си, че майка ти им го е върнала?

— Разбира се, че е знаел — каза Салви.

— И аз току-що разбрах — отвърна Гидън. — Не исках да те плаша, докато се занимавахме с това, но се кълна, че щях да ти кажа веднага щом приключим тук.

— Значи си ми *спестил* факта, че мафията ни търси?

Гидън отвърна поглед.

— Няма смисъл да говориш с него, Дейв — каза Салви и се приближи до видеооборудването. — Я, каква хубава техника си имате тук! Значи си падате по признанията пред камера, а? Аз също. Тук сме от известно време и мисля, че Джоджо успя да го разучи. — Джоджо, включи камерата.

Джоджо не помръдна.

— Да не си глух? — каза Салви — Включи камерата.

— Не знам, татко — каза Джоджо, — дойдохме да направим каквото трябва, но да го снимаме... не знам дали е толкова добра идея.

— Недей да мислиш! — каза Сливи със заплашително тих глас и вдигна ръка. — Майка ти чака това дванайсет години. Сега включи проклетата камера.

— Добре, добре — съгласи се Джоджо и пъкна пистолета в колана си. Пристъпи зад камерата и я насочи към двамата коленичили мъже. Натисна бутона за запис и червената лампичка примигна. — Започвай, щом си готов, татко — каза той.

— Добре, тогава — продължи Сливи. — Май аз ще съм режисьорът на този малък филм. Това ще бъде сцената с голямото признание — тази, която всички очакват.

Той се отдалечи на няколко метра и насочи пистолета към главата на Дейв.

— А сега започвай да признаваш — каза той.

— Това място само след миг ще гъмжи от ченгета — отвърна Дейв.

— Вие *сте* ченгета — разсмя се Сливи. — Дошли сте тук, за да измъчвате тази жена. Какво сте направили? Обадили сте се за подкрепления ли? Виж какво, Дейв — почти прошепна Сливи, — изглеждаш ми разумен човек, така че ми кажи — чия беше идеята да убиете сина ми?

— Твоят син изнасили сестра ми — каза Дейв.

— Не ми пука, дори и да е изчукал баба ти, да я е накълцал и да е дал парчетата на кучето си. Вие двамата сте го убили, знам го. Сега искам да знам кой от двама ви го измисли.

— Какво значение има? Така или иначе ще ни убиеш и двамата.

— Значение ли? Значението е в това, че единият от вас е дърпал конците, а другият е бил просто изпълнител, последовател. Един от вас е взел решението да разбие главата на сина ми и да притисне лицето му под водата, докато се удави. Винаги има някой, който е водач — каза Сливи и насочи пистолета си към Гидън. — Той ли беше? Действа така, сякаш той командва.

Гидън се взря предизвикателно в Сливи, без да обръща внимание на кръвта, която се стичаше по лицето му. Сливи отвърна на погледа му.

— Но не командва той! — каза Салви и изрита Гидън в ребрата толкова силно, че се чу как костите му пукат. — Той не командва никого!

Гидън се свлече на пода и застана в агония.

— Оо, боли ли? Лоши новини — не първият удар е най-болезнен. Най-много боли всяка глътка въздух, която си поемаш оттук насетне. Добрата новина е, че не ти остават още много глътки въздух — каза Салви и махна с ръка към Томи Бой. — Вдигни това лайно.

Едрият мъж сграбчи Гидън за яката и го накара да се изправи на колене.

Дейв отвърна поглед и тогава я видя — някаква сянка се появи за миг и надникна през мръсния прозорец.

Беше Кайли Макдоналд.

80.

Три дни в седмицата сутрин се опитвам да тренирам във фитнеса на управлението — тежести, бягаща пътека, колело, веднъж седмично ходя на йога. В добра форма съм — е, не чак толкова добра като на момчетата от специалния отряд, но те бяха натоварени с толкова много оборудване, че успях да настигна групата.

— Няма да успеем — каза Кайли, когато се изравних отново с нея. — Петте минути, които имахме, изтекоха, а все още имаме половин километър до...

Радиостанцията я прекъсна.

— Монитор до Червен водач — чу се оттам.

— Да, Монитор? — отговорих в движение аз.

— Виждаме ви на една от пътните камери. Имаме транспорт за вас на Двадесет и първа улица, на една пресечка от вас. Изцяло ваш е.

И като по чудо той беше точно там — голям и красив синьо-бял автобус е надпис „Градска полиция на Ню Йорк“.

— Благодаря ви, Монитор — казах аз, докато групата ни се качваше. — Накъде е крайната ни цел?

— Окото ни във въздуха ги е видяло да спират пред един гараж на Крейн Стрийт осемдесет и осем преди няколко минути.

— Тръгваме натам — казах аз и автобусът потегли.

Двадесет и първа улица е тесен двупосочен път, но шофьорът ни успя да маневрира из нея и доста бързо си проправи път през сутрешния трафик. Само дето аз не бях сигурен дали ще бъде достатъчно бърз. Ако Гидън спазеше плана си за петте минути, Рейчъл щеше да е мъртва, преди да стигнем там.

Запознах водача на специалния екип Алан Роуи с последните новини. Проверихме в картата на „Гугъл“ номер 88 на Крейн Стрийт и още преди автобусът да спре в началото на задънената улица, сержант Роуи вече имаше план.

Той раздели екипа на три части — една щеше да разбие вратата на гаража, втората щеше да влезе отзад, а двама души трябваше да покриват сградата отстрани откъм железопътните линии.

Всяка постройка на Крейн Стрийт беше нашарена е графити и всички до една изглеждаха изоставени, включително и четириетажният склад в средата на квартала.

Изтичахме почти безшумно до края на улицата и заехме позиции. Аз и Кайли последвахме Роуи към предната част на гаража.

Вратата беше с размери около два и петдесет на четири метра и беше направена от гофрирана стомана.

— Няма да е проблем — каза Роуи. — Току-що от екипа отзад разбрах, че там има по-малка врата, която е много по-лесна за отваряне от тази. Специалистът в момента поставя лента експлозив около всяка от вратите. По моя заповед ще взриви задната, за да влезем. Секунда по-късно ще взриви и предната врата на гаража.

— Аз и Джордан влизаме първи — каза Кайли.

— Няма начин — отвърна Роуи. — Знаете как е. Първо екипът обезопасява помещението. Това ще го направят моите хора.

— Добре, вие сте първи — каза тя. — Знаете ли с какво ще се сблъскате?

— Нямаме представа.

— А трябва да знаете — каза тя и долепи тялото си плътно до постройката, сниши се до земята и пропълзя до двата почти закрити от прахоляк прозореца.

— Какво прави тя, по дяволите? — попита Роуи.

— Бих предположил, че разузнава — отвърнах аз. — Каквото и да е, нея нищо не може да я спре.

Кайли вдигна глава достатъчно, за да погледне през единия от мръсните прозорци. Пет секунди по-късно тя отново приклепна и се върна при нас.

— Играта се променя изцяло — каза тя и извади бележник и химикалка. — Това е помещението — нарисова правоъгълник тя, — а тук — отбеляза тя с X центъра на правоъгълника — тук е Рейчъл. Завързана е, но стои права, така че, изглежда, все още е жива. Тук и тук — добави тя още два хикса — са Кейси и Бел. Те са коленичили на пода, а трима мъже са насочили оръжия към тях — добави още три хикса тя.

Изненадите просто не спираха.

— Трима мъже? — повторих аз.

— Тъх — отвърна тя, — и единият от тях е Папа Джо Салви.

81.

— Нека да повторя въпроса — каза Джо Салви. — Кой се прибра след училище следобед и каза на другия, че вие двамата трябва да убиете Енцо? Винаги има един, който е водач. Винаги има и един, който следва.

Думите на Салви напомниха на Дейв за собствения му баща. „Има вождове, има и индианци — казваше баща му. — Проблемът с полицията в Ню Йорк е, че има прекалено много проклети вождове и не достатъчно добри индианци. Аз съм индианец, Дейв. Получавам заповеди и гледам да свърша работата.“

Това беше опитвал да прави и Дейв. Разбира се, всичко беше идея на Гидън, но щом Дейв се съгласи да участва, той вложи в това всичко от себе си — Енцо, Кан, Кат, Тинсдейл, Паркър-Стийл — всеки един от тях си беше получил заслуженото. Искаше му се само да му беше останало време да се занимае и с други.

Оставаха му обаче само двадесет секунди. Кайли Макдоналд не беше сама отвън. Двамата с Джордан сигурно бяха придружавани от специален отряд, решени на всичко, за да спасят Рейчъл. Щяха да взривят вратата на гаража и тежковъоръжените полицаи с балистични щитове и автомати щяха да се втурнат вътре.

Двадесет секунди. Достатъчно време да затрие още една отрепка.

— Аз го направих! — изкрещя Дейв на Салви. — Гидън само приказва, но му липсва кураж. Енцо изнасили сестра ми и аз се заклев да го убия. Аз съм този, който разби мазната му физиономия с бутилка евтина водка. След това го замъкнах до водата и през цялото време той квичеше като малко прасе, каквото си и беше.

Дейв видя как Салви стиска по-силно дръжката на пистолета. Искаше му се да натисне спусъка. Салви обаче отстъпи назад. Трябваше му още един рунд.

— Всички вие от фамилия Салви сте голяма работа, когато сте отгоре — подразни го Дейв, — но когато масата се обърне, всички сте като Енцо — пиците за онази дебела кучка, майка му...

Пистолетът на Салви гръмна.

Кръв, кости и сива материя от черепа на Гидън плиснаха по лицето на Дейв.

— Знаеш ли, Дейв — каза Салви, — ти си не само кофти ченге, ти си и кофти лъжец. Не знам за какво ти е да искаш да отнесеш куршума вместо този задник. Той те прецака! Възхищавам ти се за лоялността, но така или иначе ще те убия.

Той тъкмо насочваше пистолета си към главата на Дейв, когато първият взрив разлюля стаята. Задната врата се взриви навътре и изпрати кълба дим и отломки към отсрещната стена. Тримата мафиоти приклегнаха. Миг по-късно втори взрив отвори огромна дупка в металната врата на гаража и мъже с каски, предпазни очила и специално снаряжение влязоха вътре.

Томи Бой реагира на секундата и стреля напосоки в ордата полицаи, които се втурнаха към него.

За умен човек като него това се оказа тъп начин да умре. Цял залп куршуми от шест различни автомата се забиха в тялото му и той рухна на пода като скала.

— Не стреляйте! Не стреляйте! — крещеше Джо Салви, вдигнал ръце във въздуха.

— Хвърлете оръжията и легнете с лице към земята! Сложете ръце зад главите си — излая нечий глас.

По лицето на Дейв Кейси се прокрадна слаба усмивка. Ченгето, което се разпореждаше, беше Кайли Макдоналд. А Джордан бе точно до нея.

Две берети изтракаха на пода, Салви и Джоджо се снишиха. Четирима полицаи им сложиха белезници, пребъркаха ги за оръжия и ги изправиха на колене.

— Ей, по-спокойно — каза Салви. — Ние току-що заловихме убийците Хазмат. Шофьорът ми простреля единия от тях.

— Освен това спасихме и тази кучка — детеубийцата — добави Джоджо.

— Наистина ли? — каза Кайли. — Аз не видях нищо такова през прозореца.

— Какво? Гледала си през армиран прозорец, по който има слой от стогодишен прахоляк, и си мислиш, че от теб ще излезе достоверен свидетел? — изгледа я с недоверие Джо Салви. — Моят адвокат ще те разбие с лекота.

— Не мисля, че областният прокурор ще има нужда от показанията ми, господин Салви — каза Кайли. — Имаме много подобър свидетел очевидец, който през цялото време е бил в стаята с вас.

— Кой? Той ли? — каза той и посочи с глава към Дейв. — Дискредитирано ченге, което се прави на убиец психопат? Или пък тя? Сигурен съм, че от нея ще излезе идеален свидетел, след като е била окована и измъчвана през последните три дни.

Салви се разсмя, а Джоджо също се присъедини към него.

— Не, господин Салви — каза Кайли. — Мисля, че имаме неопровержим свидетел, който ще убеди всеки съд какво се е случило тук, независимо какво ще кажат или направят адвокатите ви.

— И къде е този така наречен „свидетел“? — попита Салви.

— Ето го тук — каза Кайли и сложи ръка на видеокамерата с все още проблясващата червена лампичка. — А и тя все още работи.

82.

Дейв Кейси ни чакаше в стаята за разпити. Изглеждаше забележително спокоен за ченге, което беше убило цветнокож наркобос и китайски гангстер, а се очакваше да прекара остатъка от живота си заключен в затвор сред техни приятелчета.

— Благодаря ви, че дойдохте — каза той веднага щом с Кайли влязохме мри него. — Гледахте ли видеозаписа?

— Още не — казах аз. — Дойдохме направо тук. Сигурен ли си, че не искаш адвокат или представител от съюза на полицаите?

— Вече ми прочетохте правата. Не, благодаря. Единствените хора, с които искам да говоря, сте вие двамата.

— В такъв случай ще бъдем само ние тримата — казах аз и седнах на масата срещу него. Кайли остана права.

— Да. Ние тримата, плюс не знам още колко зад огледалното стъкло — каза той и посочи към огромното огледало на далечната стена.

— Седмина са, но прииждат още — казах аз. — Дейв, знаеш колко сериозно е всичко това. Ще събереш цяла стая. Сега, ние ли да ти задаваме въпросите, или ти просто ще говориш?

— О, готов съм да говоря, но преди това имам един въпрос.

— Питай.

— За онзи последен телефонен разговор, когато ти ми звънна. Каза, че портиерът си признал за убийството на Кими О'Кийф. Будалкаше ли ме?

— Не, истина е — казах аз. — Знаехме, че възнамерявате да убиете Рейчъл, и искахме да ви разколебаем.

— Благодаря. Нямахме да мога да живея със себе си, ако бяхме я... — Той замълча за миг, обмисляйки някакво по-добро продължение от *убили хладнокръвно*. — Ако бяхме последвали плана си — добави той.

— Но не сте имали проблем да убиете другите четирима? — попита Кайли.

— Другите петима — каза Кейси. — Преди дванайсет години, още докато бяхме в гимназията, двамата с Гидън убихме малкия син на Джо Салви, Енцо. Той беше едно отвратително садистично малко копеле, което тероризираше целия квартал, а знаехме, че ще става все по-зле. И когато изнасили сестра ми Мередит, Гидън ме убеди да отмъстим за това. Не хвърлям вината върху Гидън. Бях с него през цялото време.

Вече бях решил, че съм видял последния кървбол^[1], но Дейв Кейси току-що поднесе още един. Вдигнах поглед към Кайли, която стоеше със зяпнала уста, но не каза нищо.

— От начина, по който ме гледате, предполагам, че Салви не ви е обяснил защо той и хората му бяха там — каза Дейв. — Той не би го направил. Това е работа на семейството. През всички тези години той е търсил човека, убил Енцо, и е стигнал до истината съвсем случайно преди няколко дни. Това беше съвсем неочаквано и за нас.

— Това обяснява защо човек, който е толкова нагоре по хранителната верига, колкото Салви, не е решил да изпрати наказателен отряд — казах аз.

— Всичко е записано на видео — отвърна Кейси.

— Това е единственото, което не се връзва — обади се Кайли. — Хората като Салви се обвинят в секретност. Ако в стаята има камера, те я разбиват на пух и прах. Не е ли знаел, че записва?

— Салви нареди на Джоджо да я включи. Всичко, което искаше, бе да запише как ние с Гидън си признаваме за убийството на Енцо, за да занесе записа на жена си. Съмнявам се да е планирал да натисне спусъка по време на записа, но това им е забавното на камерите — човек се разсейва и забравя, че са включени.

— А какво го разсея? — попитах аз.

— Просто гледайте филма — усмихна се Дейв. — Не искам да ви развалям края. Между другото, сигурно ще е добре да изпратите едно копие и в Сто и шести участък на Хауърд Бийч. Там имат един дванадесетгодишен случай на убийство, който, сигурен съм, ще приключат с радост.

Бях сигурен, че някой от другата страна на огледалното стъкло в момента правеше точно това.

— Дейв — започна Кайли, — били сте деца, когато сте убили сина на Салви. Това е била лична вендата. А защо ви бяха другите,

случайните жертви?

— Не бяха случайни. Така прочиствахме един град, който не можеше или не искаше да се прочисти сам. Да не би вие двамата да искате да ми кажете, че никога не сте искали да направите нещо подобно?

— Да искаш да го направиш и наистина да го направиш, са две много различни неща — каза Кайли. — Ние сме полицаи, а не обществени спасители, работим в системата.

Той се усмихна.

— Вие двамата, и особено ти, Кайли, работите в системата само дотолкова, колкото ви изнася. След това плюете на всякакви правила и го карате през просото. Не забравяйте, че вие бяхте тези, които накарахте мен и Гидън да провеждаме незаконно следене на две невинни ченгета.

Кайли погледна през рамо към огледалото. Доста добре можех да си представя как я гледаха от другата му страна.

— Много хора подкрепяха убиеца Хазмат — каза Кейси. — Знам, че не одобрявате това, което направихме, но не се преструвайте, че не разбирате.

— Помогни ни да го разберем по-добре — казах аз. — Разкажи ни всичко от самото начало.

— Всичко започна от един обикновен въпрос — каза Кейси. — „Мислиш ли, че Хитлер е бил добър човек, когато е бил в гимназията?“

Той продължи да говори без прекъсване в следващите два часа. Когато най-накрая приключи, Кейси погледна право към камерата и каза:

— Е, това е моето видеопризнание. Нищо от това не беше казано насила, всичко споделих доброволно. Искам само да добавя, че сестра ми Мередит никога не е имала ни най-малка представа, че ние с Гидън убихме Енцо. Да, тя каза на Гидън, че Рейчъл О'Кийф ще бъде в къщата на леля си в Джърси, но това беше само защото Гидън я напи и успя да изкопчи тази информация от нея. Ние бяхме полицаи. Тя ни вярваше. Всъщност много хора ни вярваха, детективи Джордан и Макдоналд също споделяха конфиденциална информация с нас. Мередит бе само един от многото хора, които излъгахме. Тя никога не е вземала участие в нашите престъпления и не следва да понесе каквито и да било последствия заради тях — каза той, сви ръце и опря

лакти в края на масата. — Мисля, че с това приключих, но имам още два въпроса.

— Давай — казах аз.

— Какво е състоянието на Рейчъл О'Кийф?

— Отведена е в травматологията на Презвитерианската болница — каза Кайли. — Сестра ѝ е с нея, а пред вратата ѝ има постоянна полицейска охрана, която държи настрана медиите, откачалките и останалите лешояди, които искат да научат повече за премеждията ѝ.

— Кажете ѝ, че аз... — започна той и спря. — Не. Всъщност не мога да ѝ кажа нищо, което тя би искала да чуе — поклати глава той, опитвайки се да пропъди чувството на вина, което щеше да го преследва през остатъка от живота му.

— Какъв е вторият ти въпрос? — попита Кайли.

— Какво мислите, че ще се случи със семейство Салви?

— От областната прокуратура са прегледали записа и са сто процента сигурни, че могат да повдигнат обвинение на Джо Салви.

— Записът със сигурност ли може да се ползва в съда? — попита Дейв. — И няма да бъде отхвърлен? Нали знаете, съдилищата обичат да го правят.

— Не и този път — каза Кайли. — Областният прокурор потвърди, че Салви е знаел, че камерата е била там. В самото начало той казва нещо за това, че бил режисьор на филма. А и блендата е била достатъчно отворена, за да го заснеме как удря и поваля полицаи. Само това е доживотен затвор без право на замяна. А Джоджо ще отнесе поне двадесет и пет години като съучастник.

— Знаете ли, баща ми също беше полицаи, и дълбоко в себе си ние с Гидън винаги сме били полицаи, дори и когато излязохме извън релсите, все пак успяхме да повлечем цяла мафиотска династия — Джо Салви и двамата му синове. Сигурен съм, че Гид щеше да е дяволски доволен от това.

— Мога да си представя, че доста хора в Хауърд Бийч ще бъдат дяволски доволни от това — казах аз.

— О, нищо не знаете — отвърна Кейси. — Всички там живееха в страх от тях. Това е краят на една шейсетгодишна тирания. Семейство Салви няма да липсват на никого в Хауърд Бийч — каза той и по лицето му се прокрадна лека усмивка. — Освен може би в Деня на благодарността, на Коледа, Четвърти юли и Все светии.

---

[1] Фалцов удар в бейзбола. — Б.р. ↑

ЕПИЛОГ
ПОСЛЕДНАТА ЖЕРТВА НА ХАЗМАТ

Беше сряда сутринта след изборния ден и тъкмо се качвах по стълбите на управлението с пазарска торба в едната ръка и днешния вестник в другата. Изненадах се, когато видях Кайли зад бюрото.

— Мислех, че ще караш Спенс до клиниката — казах аз и оставих чантата на пода.

— Не може да постъпи преди три следобед, така че реших да дойда тук и да го оставя за малко насаме. Сигурна съм, че до края на деня ще му писне от присъствието ми.

— Знам какво е чувството — казах аз и ѝ подадох екземпляра от „Дейли Нюз“. — Видя ли това?

На първа страница на вестника имаше две снимки — на тържествуващата Мюриъл Сайкс по време на встъпителната ѝ реч и на бившия кмет Спелман, който гледаше обявяването на изборните резултати по телевизията. Над всяка снимка имаше само по една дума:

САЙКС!!! ДА!!!

— Зак, знам кой спечели изборите. Всички знаем. Всички медии още снощи оповестиха новината само час след затваряне на урните.

— Да, но само „Дейли Нюз“ споменава и нас — отбелязах аз.

Това успя да привлече вниманието ѝ. Отгърнах на трета страница и прочетох:

— Въпреки факта, че единият от убийците Хазмат бе застрелян хладнокръвно от мафиотския бос Джоузеф Салви, а другият бе задържан при зрелищна акция на елитни части от Нюйоркската полиция, двамата серийни убийци взеха една последна жертва и тя е политическата кариера на кмета Стенли Спелман.

Цели четири месеца Хазмат тероризираха града ни, но Спелман отказваше да свика специализирания полицейски отряд. Едва когато мениджърът на кампанията на неговия опонент се превърна в поредната жертва, кметът най-накрая реши да се обърне към най-

добрите сред най-добрите в градската полиция. Екипът по разследването, воден от детективите Зак Джордан и Кайли Макдоналд, успя да разреши случая само за четири дни. Предварителните резултати потвърдиха, че отказът на Спелман да използва елитния полицейски отряд по-рано, е сред основните причини толкова много гласоподаватели да оттеглят подкрепата си за кмета и да преминат в лагера на Мюриъл Сайкс.

— „Елитният отряд «Специални клиенти»“... „най-добрите сред най-добрите в градската полиция“... Предполагам, че Деймън Паркър не е участвал в написването на тази статия — отбеляза Кайли. — Какво има в торбата?

— Дъска за игра на го, изработена от седемстотингодишна торея, и кутия пулове от камъни юки. Те са за стария китаец в парка „Кълъмбъс“. Човекът е прекалено добър, за да играе върху обикновена дъска.

— Купил си му подарък? — учуди се тя.

— Не е кой знае какво. Струваше ми по-малко, отколкото бих платил на частен детектив за същата информация. Ти никога ли не си правила нещо хубаво, за да благодариш на свидетел?

— Не.

— Е, може би трябва да започнеш, като например изведеш онзи дебеланко Джо Ромео на вечеря. Човекът ще се зарадва на някаква награда.

Тя ме цапардоса по рамото точно когато вратите на асансьора се отвориха и отвътре излезе висока жена с перфектно ушит тъмносин бизнес костюм и копринен шал около врата в синьо, червено и бяло за акцент.

Беше Мюриъл Сайкс.

— Трябва да си видите физиономииите отстриани — каза тя, идвайки към нас. — Изглеждате като две хлапета, които са били заловени от новия директор да безчинстват в класната стая. Заведете ме до кабинета на капитан Кейтс.

Придружихме я по коридора. Вратата на офиса на Кейтс беше отворена и Сайкс влезе направо.

— Вие двамата също — обърна се тя към нас. — Влизайте.

Последвахме я и затворихме вратата, след което останахме прави, без да знаем какво да очакваме.

Кейтс, от друга страна, си беше истински професионалист в политиката. Лицето ѝ мигом грейна, тя се изправи, заобиколи бюрото си и стисна ръката на Сайкс.

— Госпожо кмет — поздрави я тя с идеалната интонация, микс от очарование, деловитост и други глупости, — поздравления! За мен е чест. Какво мога да направя в този исторически ден за първата жена кмет на Ню Йорк?

— Благодаря ви, но става въпрос повече за това, което аз бих могла да направя за вас — отвърна Сайкс. — Знам, че в кампанията ми бяха въввлечени хора, които опетниха името на Нюйоркската полиция.

— Не хора — добави Кейтс, — а само Деймън Паркър. Той каза, че елитната част на „Специални клиенти“ трябвало да бъде разформирана.

— Знам. Деймън понякога се държи като абсолютен задник, но това е политика, а сега, когато изборите са зад гърба ни, искам да ви уверя, че самата аз съм готова да ви окажа най-голямата си подкрепа.

— Хубаво е да го знаем — отговори Кейтс.

— Благодаря ви за това, което направихте, Делия — каза Сайкс. — Познавам детективите Донован и Бойл още от времето, когато бях щатски прокурор. Те определено не са квалифицирани да бъдат част от „Специални клиенти“, но и двамата са болезнено лоялни и през годините много пъти съм се обръщала към тях. Фактът, че вие ги стиснахте за гушите, след като бяха размотавали случая с месеци, означаваше много както за тях, така и за мен. Затова ви благодаря.

— Пак заповядайте.

— Достатъчно дълго в управлението на града ни са доминирали мъже — отбеляза Сайкс. — Сега мой приоритет е да намеря умни жени, на които мога да разчитам.

— Ако попадна на такива, ще ги пратя при вас — отговори Кейтс.

Сайкс се засмя и се обърна към нас.

— А колкото до вас двамата, детективи, поздравления за перфектната полицейска работа. Сега разбирам защо Ървин Даймънд лично ви е посочил да работите по случая. Нищо не може да мине покрай вас незабелязано, включително и аз — каза тя.

Ясно беше, че тези ѝ думи ще бъдат единственият намек, който някога би направила за факта, че е нарушила всички правила на закона,

укривайки лаптопа на Евелин Паркър-Стийл.

— Вие двамата не само разрешихте случая „Хазмат“, но и спасихте една невинна жертва на отвличане, за капак успяхте и да заковете най-големия мафиотски бос в града и да го изправите пред правосъдието в обвинение, което със сигурност ще издържи в съда.

И двамата ѝ благодарихме.

— Ще ми се само в Ню Йорк да имаше смъртно наказание — добави Кайли, — никой не го заслужава повече от Джо Салви.

— Съгласна съм — отвърна Сайкс. — Затова и първото нещо, което направих тази сутрин, беше да се обадя на Фред Пиърсън. Фред е моят приемник като щатски прокурор за Южните щати. Градът Ню Йорк не може да екзекутира Салви, но федералните могат.

— Знаем това — отвърна Кайли, — но има разлика между „могат да го направят“ и „ще го направят“. Това почти никога не се случва.

— Права сте — каза Сайкс, — *почти* никога не се случва. Но федералните са опитвали и преди да повдигнат обвинение срещу Салви. Фред Пиърсън е мое протеже и съм сигурна, че ще се развълнува силно, ако разполага с видеозапис, на който Джо Салви хладнокръвно убива полицай.

— Салви обаче е знаел, че Бел е дискредитиран служител на полицията — отбелязах аз.

— Така е, но това не променя факта, че Бел все още е бил част от Нюйоркската полиция и е бил на дежурство по време на убийството. Освен това Салви го е убил за лично отмъщение, така че няма как да твърди, че е изпълнявал обществено полезна мисия. Не мога да обещавам нищо, но федералните с удоволствие ще ликвидират това копеле, така че не бива да сте твърде изненадани, ако Джо Салви бъде застигнат от лош край със смъртоносна инжекция още преди да е дошло времето за следващата ми предизборна кампания след четири години.

— Благодаря ви за подкрепата, госпожо кмет Сайкс — каза Кейтс. — Ако има нещо друго, което бихме могли да направим за вас, просто ни кажете, преди да е дошло времето на следващата ви предизборна кампания.

Сайкс си пое дълбоко дъх и се изправи в целия си внушителен ръст. Тя ни погледна и тримата и каза само:

— Току-що го направих, капитане. Току-що го направих.

84.

Събирането на документацията по един обикновен случай с убийство може да отнеме дни. Този случай обаче беше всичко друго, но не и обикновен. Убийците бяха двама полицаи, лице от офиса на областния прокурор беше изнесло информация, а една от жертвите беше мениджър на предизборната кампания на настоящия кмет. С Кайли бяхме затънали до ушите в попълване на официални документи.

— Мисля, че вече прескочихме точката, в която съставянето на докладите по случая отнема повече време, отколкото самото му разрешаване — отбеляза Кайли, когато успя да стане от бюрото си към обяд. — Съжалявам, че не мога да остана за остатъка от забавната част, но двамата със Спенс трябва да бъдем в клиниката за рехабилитация след тридесет минути. Ще се видим утре.

Тя си тръгна, а половин час по-късно получих съобщение.

Какво на този свят ти е по-интересно от мен в момента? Ч.

Бях забравил уговорката ни за обяд с Черил.

Натиснах бутона „запази“ на лаптопа и изтичах на ъгъла до закусвалнята на Гери.

Самата Гери беше зад касата.

— Здравей, красавецо — поздрави ме тя. — Чух, че си имаш нова приятелка.

— Закъснявам с петнайсет минути, така че настоящата може и да ми е малко ядосана, но защо мислиш, че имам нова?

— Носи се слух, че новата ни кметица се е отбила при теб на посещение тази сутрин. Не че е моя работа, но Мюриъл Сайкс е достатъчно стара, за да ти бъде майка.

— Не е твоя работа ли? Гери, всичко, което става в Деветнадесети участък, изглежда, е твоя работа. А и не се тревожи за

новия ни кмет. Ако някога започна да излизам с жени на годините на майка ми, да знаеш, че ти ще си първа в списъка.

— Ех, обещания, обещания... — отвърна тя. — А сега тичай към онова сепаре, защото онзи британски компютърджия ще ти открадне доктор Черил точно под носа.

Забързах натам. Дамата от срещата ми за обяд беше преполовила малката си салата, а Мат Смит седеше на пейката срещу нея.

— Имате ли нещо против да се присъединя? — попитах аз.

— Аз няма да остана — скочи на крака Мат. — Просто ти топлех мястото и гледах някое от ченгетата наоколо да не сваля приятелката ти.

Черил спря да се храни и вдигна поглед от салатата си, но не каза нищо.

— Моята какво? — попитах аз и седнах.

— Стига, приятелю, знам, че си мислиш, че това е някаква строго пазена тайна, но не се налага да съм гений, за да забележа, че между вас двамата става нещо. Bravo на вас! Фантастична двойка сте — каза той и погледна часовника си. — Май Кайли вече е на път към клиниката със съпруга си.

— Седни! — казах аз.

Той се настани до мен.

— Ти си бил истинско хранилище за лична информация — прошепнах аз. — Откъде, по дяволите, знаеш за Спенс?

Той сви рамене, приведе се напред и също прошепна:

— Работата ми е да се занимавам с информация. Какво мислиш, че означава „и“-то в „информационни технологии“? Обещавам, че на никого няма да спомена и дума за това. Казах го сега само защото знаех, че вие и двамата знаете. Това не е първото лечение на Спенс, мислиш ли, че ще се справи?

Погледнах към Черил, за да видя дали тя няма да отговори на въпроса. Нямах обаче абсолютно никакви изгледи за това.

— Да — отвърнах аз. — Той много добре знае, че ако не се справи, ще изгуби най-прекрасната жена, която би могъл да има.

— Това е същото, което си мислех и аз, а ако Кайли Макдоналд все пак някога отново се окаже свободна... — каза Мат и направи дълга и замислена пауза, обвита във фантазии. — По дяволите, приятелю, едва ли се налага да ти казвам колко фантастична е тя.

— Не, не е необходимо — отвърнах аз, като нарочно избягвах да погледна към Черил. Стараех се да държа ума си възможно най-далеч от миналото и дори още по-далеч от бъдещето. — Не се налага.

— Ами, насладете се на обяда си вие двамата — каза Мат и стана. — Знам, че съм го казвал и преди, Зак, но поздравления за страхотната работа по случая „Хазмат“.

Той тръгна към изхода, а Черил се взря в мен, без да каже нито дума. След десетсекундно мълчание тя избухна в момичешки кикот и аз прихнах да се смея с нея.

— Е, това определено дава ново значение на фразата „странна и неловка ситуация“ — каза тя. — Ти си мислеше, че той си пада по мен, а се оказва, че си падал по Кайли. Как се почувства, като разбра това?

— Чувствам, че това е нещо, за което не искам да говоря — казах аз. — Със сигурност не и сега и с абсолютна сигурност не и в периметър от сто метра около закусвалнята на Гери.

— А какво ще кажеш за периметър от сто километра около закусвалнята на Гери? — попита тя.

— Не разбирам.

— Мисля, че съм готова да отведем тази връзка до следващото ниво — каза тя.

— Добре...

— Знам, че съм ти го споменавала и преди — каза тя и плъзна айфона си по масата към мен, — но никога не съм ти показвала снимка.

Погледнах екрана. На него се виждаше снимка на бяла къща с покрив, двор и алея, покрити със сняг.

— През лятото е още по-красиво, когато цветята разцъфнат, или през октомври, когато листата започнат да пожълтяват — каза тя.

— Това да не е къщата ти в Уудсток? — попитах аз.

— През половината от годината да. Според споразумението при развода Фред и непълнолетната му булка имат право да са там през останалата половина, но...

— Но какво?

— Няма да я използват за известно време. Бъдещата следваща мисис Фред Робинсън е бременна.

— Хм! — отбелязах аз и погладих въображаемата си брада. — И как се почувства ти, като разбра *това*?

— Чувствам, че е нещо, за което не искам да говоря — каза тя. — Никога. Затова би ли искал да шофираш до Уудсток тази събота и неделя, да събереш малко нападали листа, да подишаш малко извънградски въздух, да полежиш пред камината и да пиеш вино?

— Звучи почти толкова забавно, колкото и попълването на документи. Направо ми се завива свят.

— Значи ще ти хареса. Някога тази къща беше щастлива част от живота ми, а един ден изведнъж това се промени. Най-накрая съм готова отново да се върна там и отново да откроя радостта, а предпочитам това да стане с теб. Е, какво ще кажеш? Става ли за този уикенд?

— Шегуваш ли се? Вече направо се питах дали въобще някога ще ме поканиш — отвърнах аз.

— Е, сега можеш да спреш да се питаш.

Аз? Да спра да се питам? Няма как да стане! Дори и в този момент се питах дали Спенс щеше да успее да се излекува и ако не успее, дали Кайли щеше да го изостави, и ако го направи, дали Мат щеше да я покани на среща, а ако пък той я поканеше...

Черил ми се усмихна, посегна през масата и без да се интересува кой може да ни гледа, взе ръката ми в своята.

Аз също ѝ се усмихнах, покрих ръката ѝ с длан и изтиках всички други ненужни мисли от главата си. Продължавах единствено да се питам: „Как успях да извадя такъв късмет?“.

БЛАГОДАРНОСТИ

Авторите биха искали да изкажат своята благодарност на помощник-шериф Франк Фалутико и първи сержант Алън Роуи от шерифството в окръг Ълстър, щата Ню Йорк, както и на детектив Сал Капитано от Градското полицейско управление на Ню Йорк, на доктор Лорънс Дресдейл, Боб Бийти, Мел Бергер и Джейсън Ууд за това, че помогнаха това литературно произведение да звучи достоверно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.